ஸ்ரீ

ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம்

1. விக்னேச்வர ஆராதனம்

सदा बालरूपाऽपि विघ्नाद्रिहन्त्री
महादन्तिवक्त्राऽपि पञ्चास्यमान्या ।
विधीन्द्रादिमृग्या गणेशाभिधा मे
विधत्तां श्रियं काऽपि कल्याणमूर्तिः ॥ १ ॥

ஸதா பாலரூபாபி விக்னாத்ரிஹந்த்ரீ
மஹா தந்திவக்த்ராபி பஞ்சாஸ்யமான்யா ।
விதீந்த்ராதிம்ருக்யா கணேசாபிதா மே
விதத்தாம் ச்ரியம் காபி கல்யாணமூர்த்தி: ॥1॥

பதவுரை :—

सदा - ஸதா = எப்பொழுதும் **बालरूपापि** - பாலரூபாபி = குழந்தையாகவே இருந்தாலும் **विघ्नाद्रिहन्त्री** - விக்னாத்ரிஹந்த்ரீ = விக்னங்களாகிற மலையை பொடியாகச் செய்யும் சக்தி உள்ளவராயும் **महादन्तिवक्त्रापि** - மஹா தந்திவக்த்ராபி = யானையின் முகத்துடன் கூடினவரானாலும் **पञ्चास्यमान्या** - பஞ்சாஸ்யமான்யா = ஸிம்மங்களாலும் பூஜிக்கத் தகுந்தவராயும் *(ஸத்யோஜாதம், வாமதேவம், அகோரம், தத்புருஷம், ஈசானம் என்ற ஐந்து முகங்களோடு கூடின பரமேச்வரனாலேயும் பஹுமானிக்கத் தகுந்தவராயும்) **विधीन्द्रादिमृग्या** — விதீந்த்ராதி

ம்ருக்யா = ப்ரம்மா, இந்த்ரன் முதலான தேவர்களா லும் தங்களுடைய மனோரதத்தைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளும் பொருட்டு தேடத்தகுந்தவராயும் गणेशपिता - கணேசாபிதா = கணேசன் என்ற பெயருள்ளவராயும் (இருக்கும்) कापि - காபி = அள வற்ற மஹிமையோடு கூடின कल्याणमूर्तिः - கல்யாண மூர்த்தி: = எப்பொழுதும் மங்களகரமான சரீரத் துடன் கூடின வஸ்துவான பரம புருஷன் मे - மே = எனக்கு श्रियं - ச்ரியம் = லக்ஷ்மியை (ஐச்வர் யத்தை) विधत्तां - விதத்தாம் = கொடுக்கட்டும்.

தாத்பர்யம் :—

ஆதிசங்கர பகவத்பாதாளவர்கள், திக்விஜயம் செய்துகொண்டு லோகஸஞ்சாரம் செய்யும் காலத் தில் அவர்களுடைய வித்யை, தபஸ், யோக மஹிமை, இவைகளைக்கண்டு பொருமையடைந்த **அபிநவகுப்தர்** என்ற ஒரு வித்வான் ஆபிசார ப்ரயோகத்தால் ஆசார்யாளை ஹிம்ஸை செய்ய வேண்டுமென்று எண்ணி அவ்விதம் கஷ்டத்திற்கு (ஆபிசாரப்ரயோகத்திற்கு) உள்ளாக்கினர். பூலோ கத்தில் மனுஷ்யரூபமாக அவதாரம் செய்திருப்ப தால் மனுஷ்யர்களுடைய ஸ்வபாவத்தைத் தானும் நடித்துக்காட்ட வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன், பரமாசார்யாளும் அபிநவகுப்தனுடைய ஆபிசாரத் திற்கு தானும் கட்டுப்பட்டவாளாக இருந்து துக்கத்தை அனுபவிப்பதுபோல் நடித்துவந்தார்கள். அந்த அபிநவகுப்தன் என்பவன் இரண்டு தடவை ஆசார்யாளுக்கு ஆபிசாரம் செய்தான். முதல் தடவை செய்த ஆபிசாரத்தால் ஆசார்யாளுக்கு க்ஷயரோக பாதை ஏற்பட்டது. அதனால் ரொம்பவும் கஷ்டத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு 'ஏதோ ப்ராரப்த கர்மா' என்று எண்ணி மனதை ஸமா தானம் செய்துகொண்டே வந்தார்.

ஒரு ஸமயத்தில் **கோகர்ண** க்ஷேத்திரத்திலிருக் கும்பொழுது அந்த உபாதியை ஸஹிக்கமுடியாமல் ரொம்பவும் மனோவருத்தத்தை அடைந்தார்கள். அங்கு ஓர் இரவு தூங்கும்பொழுது **கோகர்ணேச்** வரர் என்ற பரமேச்வரன் வ்ருஷபாரூடராக ஸ்வப் னத்தில் தர்சனம் கொடுத்து, "**ஸ்ரீஜயந்திபுரம்** என்ற ஸ்தலத்தில் **சூரபத்மாவை** வதித்துவிட்டு ஜயத் துடன் என் இரண்டாவது குமாரனை ஷண்முகன் விளங்கி வருகிறன். அந்த க்ஷேத்ரம் சென்று ஷண்முகனை தர்சனம் செய்தால் இந்த ரோகமானது அடியோடு நிவர்த்தியாகிவிடும்" என்று சொல்லி விட்டு, விபூதி ப்ரஸாதத்தை ஆசார்யாளுடைய கையில் கொடுத்தார். அதை வாங்கி, தன் சிரஸ், நெற்றி முதலான சரீர ப்ரதேசத்தில் தாரணம் செய்துகொண்டு விழித்துக்கொண்டார்.

உடன் காலையில் யோகமஹிமையால் ஆகாச மார்க்கமாக ஸ்ரீ ஜயந்திபுரம் (தற்கால **திருச்செந்தூர்** என்று வழங்கப்படும் ஸ்தலம்) வந்து சேர்ந்து, ஷண்முகனை தான் **தர்சனம்** செய்யும் காலத்தில் ஷண்முகனுடைய பாதாரவிந்தத்தில் ஸர்ப்பராஜன் **ஆதிசேஷபகவான்** பூஜை செய்துவருவதையும் ப்ரத் யக்ஷமாக தர்சனம் செய்த காரணத்தால் **ஸர்ப்பம்** என்ற அர்த்தத்தை ப்ரகாசிக்கக்கூடிய **भुजङ्ग** (புஜங் கம்) என்ற பதத்தை தன்னுடைய ஸ்துதியில் முத்ரையாக **வைத்து புஜங்க வ்ருத்தத்தாலேயே** ஷண்முகனை பரமசார்யாள் ஸ்தோத்ரம் செய் கிருர்கள்.

இந்த ஸ்துதியானது தீராத வியாதிகளையும் ஒரே ஆவர்த்தி பாராயணம் செய்த மாத்திரத்தில் போக்கடிக்கக் கூடியது. பூத, ப்ரேத, பிசாச பாதைகள் இந்த ஸ்தோத்ரத்தை பாராயணம் செய்கிறவர்களின் அருகிலேயே அண்டாது. இந்த ஸ்துதியினுல் குஷ்டங்கள், குன்மரோகம், க்ஷய

ரோகம், வலிப்பு, இழுப்பு, முதலான தொத்து வ்யாதிகளெல்லாம் பறந்து போய்விடும். பன்னீர் மரத்தின் இலையில் பஸ்மாவை (விபூதியை) வைத்துக்கொண்டு ஷண்முகனை த்யானம் செய்துகொண்டு, இந்த புஜங்கத்தை ஒரு தடவை பாராயணம் செய்து, அந்த பஸ்மாவை தாரணம் செய்து கொள்வதால் ஸகலவிதமான பீடைகளும் அடியோடு தொலைந்துவிடும். பாப பஹுளமான இக்கலியில் ஸர்வ ஜனங்களுக்கும் ஆரோக்யம் வ்ருத்தியாக வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் இந்த புஜங்க ஸ்தோத்திரத்திற்கு எளிய தமிழ் நடையில் பதவாரியாகவும், அதனுடைய உட்கருத்து என்ன என்பதும் எழுதப்படுகிறது.

அதிலும், **श्रेयांसि बहुविघ्नानि** (ச்ரேயாம்ஸி பஹுவிக்னானி) என்ற ந்யாயத்தை அனுஸரித்து பரமாசார்யாளே, தான் செய்யும் புஜங்கவிருத்த ஸ்தோத்ரமானது, 'விக்னத்தால் தடைபடாமல் பூர்த்தியடைந்து, பிறகும் ஸர்வ ஜனங்களிடம் ப்ரஸித்தியை அடையும் காரணத்தால் எல்லா ஜனங்களும் பரமஸுகிகளாக ஆகவேண்டும்; அரோகதிடகாத்ராளாகவும் நீடித்து வாழவேண்டும். அதற்கு யாதொருவிதமான விக்னமும் வரக்கூடாது என்று எண்ணி, விக்னத்தை நிவர்த்தி செய்துவைக்கும் சக்தியுள்ள **விநாயகரை** முதல் ச்லோகத்தால் ப்ரார்த்தித்துக் கொள்கிறார்கள்.' அதாவது :—

விநாயகருடைய சரித்ரமோ, கேழ்க்கிறவர்களுக்கு அத்யாச்சர்யத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாகவே இருந்து வருகின்றது. **கணபதியோ** என்றைக்கும் சிறு குழந்தையாகவே இருந்து வருகிறார் என்பது ஸகல புராணங்களிலும் ப்ரஸித்தமானது. அவர் செய்யும் காரியமோ, குழந்தைகள் செய்யும் கார்யங்களல்ல. மலை போல் மனிதனுக்கு வரும்

விக்னங்களை தன்னை ஸ்மரித்த மாத்ரத்தில், பொடியாக்கிவிடுகிறார். மலையை உடைப்பது சிறு குழந்தையின் கார்யமாகுமா? சரீரத்தால் சிறுவன் என்று நினைத்து மோசம் போகக்கூடாது. எல்லா தெய்வங்களுக்கும் மேலான தெய்வம் என்றே விநாயகரை நினைக்கவேண்டும். இந்த புஜங்க விருத்தத்தால், எந்த ஸுப்ரமண்யக் கடவுள் ஸ்துதிக்கப்படுகிறாரோ அந்த கடவுள் வல்லி தேவியை பரிணயம் செய்துகொண்ட காலத்திலும் விநாயகர் மூலமாகத்தான் அவருக்கு கார்யமானது ஸித்தியடைய வேண்டியதாயிருந்தது. இதுவும் ஸ்காந்த மஹா புராணத்தில் ப்ரஸித்தமானது. மலையைப்போலுள்ள விக்னம் என்று சொன்னதால், மலையாவது கண்ணுக்கு புலப்படும்; உடைக்கலாம்; மனிதனுக்கு ஒரு ஸத்கார்யத்தில் ஏற்படும் விக்னங்களோ பூர்வ ஜன்மாக்களில் செய்த பாபங்களால்தான் ஆகும். அதுவோ கண்ணுக்குத் தென்படாது. அதைக்கூடக் கண்டுபிடித்து நாசம் செய்து தன் பக்தனை ரக்ஷிக்கும் சக்தி உள்ளவரே மஹா கணபதி என்று சொல்லப்படுவார்.

கணபதியை பூஜிக்க வேண்டுமென்ற அவச்யமானது லோகத்திலுள்ள கார்யங்கள் விக்னமில்லாமல் நடைபெற வேண்டும் என்பதற்காக மாத்ரமில்லை. வேதங்களில் சொல்லப்படுகிற தேவதைகளைப் பூஜிக்க வேண்டுமானாலும், மற்ற தேவதைகளுடைய பூஜைகளில் விக்னம் வராமல் இருக்க வேண்டுமானாலும், இந்த கணபதியை முதலில் பூஜித்துத்தான் ஆகவேண்டும். ஆகையால், எல்லா தேவதைகளுக்கும் மேலான தெய்வமானதால், ஸுப்ரமண்யமூர்த்தியை ஸ்துதிப்பதற்கும் முன்பாக மஹா கணபதியை பரமாசார்யாள் நிர்விக்னமாக தன் கார்யம் நிறைவேற வேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்துக் கொள்கிறார்கள்.

மஹா கணபதியின் முகமோ யாஜனயின் முகத்
தைப் போலாகும். யாஜனகளோ ஸிம்மங்களைக்
கண்டால் நடுங்கி ஓடும். இந்த யாஜனயையோ
ஸிம்மங்களெல்லாம் பூஜிக்கின்றன. இதுவும் ஒரு
ஆச்சர்யத்தைத் கொடுக்கக்கூடியது. இதனால்,
ஸிம்மங்களையும் தன் வசப்படுத்திக்கொள்ள, மஹா
கணபதியினுடைய மஹா மந்த்ரமானது ஓர் முக்ய
மான உபாயமாகும் என்று தெரிகிறது.

ச்யாமளன் என்ற ஒரு வேடனானவன் அரண்
யத்தில் வேட்டையாடிக் கொண்டிருக்கும் ஸமயத்
தில் ஒரு ஸிம்மத்தினுடைய த்ருஷ்டிக்கு அவன்
யோக்யனாகிவிட்டான். தன்னைக் குறிப்பாக
வைத்து ஸிம்மம் தன்னிடம் பாய்வதற்கு ஆரம்பிக்
கும் முன்பே அங்கு ஸமீபத்திலுள்ள **ஸுமேதா** என்ற
மஹர்ஷியினுடைய ஆச்ரமத்திற்குள் நுழைந்து
விட்டான். ஸிம்மத்திற்குப் பயந்துகொண்டு ஓடி
வந்த இந்த வேடனை அந்த ரிஷியானவர் அபய
ப்ரதானம் செய்து, தன் அருகில் உட்கார வைத்துக்
கொண்டு ரக்ஷித்தார். ஸிம்மமும் ஆச்ரமத்தின்
வாசலில் இருந்துகொண்டு, வேடனுடைய ஆக
மனத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தது. மஹர்ஷி
யும் **மாத்யான்ஹிக** காலத்தில் ஸ்னானம் செய்வதற்
காக, ஆச்ரமத்தை விட்டு வெளியில் வந்தார். இந்த
வேடனும் மஹர்ஷியுடன் தொடர்ந்துவந்தான்.
ஸிம்மமோ மஹர்ஷியைப் பார்த்தவுடன் பஹுவேக
மாக ஓடிவிட்டது. வேடனுக்கு அது மிகுந்த
ஆச்சர்யத்தைக் கொடுத்தது. உடன் ரிஷியைப்
பார்த்து என்னை விரட்டி வந்த ஸிம்மமானது உங்
களைக் கண்டு மிரளுகிறதே! அதன் காரணம்
என்ன?" என்று கேட்க, அந்த வேடனுக்கு
'**காணபத்யம்** என்ற மந்த்ரத்தின் மஹிமை' என்று
சொன்னார். வேடனும் அந்த மந்த்ரத்தை தனக்கு
உபதேசம் செய்யவேண்டுமென்று மஹர்ஷியிடம்

தான் யாசிக்க, மஹர்ஷியானவர் அந்த மந்த்ரத்தை
உபதேசித்து, நிர்ப்பயனாகச் செய்தார். பிறகு அந்த
மந்த்ரத்தின் மஹிமையால் இவனை விரட்டிவந்த
ஸிம்மமும் இவனைக் கண்டவுடன் மிரள ஆரம்
பித்தது.

ஆகையால் இந்த கணபதியானவர் யானை
முகத்தோடு கூடினவரானாலும், மந்த்ரமூர்த்தியான
தால் ஸிம்மத்தினாலேயும் பூஜிக்கத் தகுந்த மஹிமை
யுள்ளவர். இந்த விஷயமானது **கணபதி புராணத்
தில்** சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

தவிரவும், **ஆஸ்ய** (ஆஸ்யம்) என்றால் முகத்திற்
குப் பெயர் உண்டு. **பஞ்சாஸ்யம்** என்றால் 5 முகத்
தோடுகூடின பரமேச்வரன் என்ற அர்த்தமாகிறது.
பரமேச்வரனாலேயும் பூஜிக்கத்தகுந்தவர் என்ற
பொருளை **பஞ்சாஸ்யமான்யா** என்ற பதமானது ப்ர
காசப்படுத்துகின்றது. பரமேச்வரனும் **த்ரிபுராஸுர
னுடன்** யுத்தம் செய்யும் காலத்தில், அனேக அஸ்த்
ரங்களை ப்ரயோகம் செய்தும், **த்ரிபுராஸுரனை** ஸம்
ஹாரம் செய்ய முடியாமல் கஷ்டப்பட்டார். அதற்
குக் காரணமோ, த்ரிபுராஸுரன் எந்த அஸ்த்ரமானு
லும் தன்னுடைய சரீரத்தை பாதிக்காமல் தடை
படுத்தக்கூடிய **விக்னயந்த்ரத்தை** ஸ்தாபனம் செய்
ததேதான் காரணமாகும். விக்ன யந்த்ரத்தால்
ஒரு கோட்டையைக் கட்டிக்கொண்டு, அதற்குள்
தான் வாஸம் செய்ததால் பரமேச்வரனால் ப்ரயோ
கம் செய்யப்படும் ஸகல அஸ்த்ரங்களும் கோட்
டைக்கு வெளியிலேயே, பயனில்லாமல் வீணாகப்
போனதேயன்றியில், த்ரிபுராஸுரனை ஸம்பந்தித்து
ஹிம்ஸையைச் செய்யவில்லை. இந்த விக்னயந்த்
ரத்தால் கட்டப்பட்ட கோட்டையைப் பேதிக்க பர
மேச்வரனுக்கும் உபாயம் தெரியாமல் நாரதர் மூல
மாக மஹாகணபதியை உபாஸிக்கும்படி சொல்லப்
பட்டு, கோட்டைக்கு வெளியில் ப்ரணவ ஸ்வரூபி

யான மஹா கணபதியை ஸ்தாபனம் செய்து, பரமேச்வரனும் மஹா கணபதியை பூஜித்ததாக புராணங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. பிறகு தான் மஹா கணபதி பரமேச்வரனுக்கு ஸஹாயம் செய்ததால், விக்னயந்த்ரத்தை பேதித்து பரமேச்வரனும் த்ரிபுராஸுரனை ஸம்ஹாரம் செய்ய முடிந்தது. அதிலிருந்துதான், பரமசிவனை தர்சனம் செய்பவனும் முன்பாக மஹா கணபதியை தர்சனம் செய்யும் ஸம்ப்ரதாயமும் ஏற்பட்டது.

தவிரவும் **சிவபஞ்சாக்ஷரீ** என்ற மஹாமந்த்ரத்தை ஜபம் செய்கிறவர்கள் **காணபத்ய** மந்த்ரத்தை ஜபம் செய்தபின்புதான் ஜபம் செய்யவேண்டும் என்ற ஆசாரமும் வெளியாகிறது.

ப்ரம்மா, இந்த்ரன் முதலான தேவர்களும் தாங்கள் எந்தக் கார்யத்தை ஆரம்பித்தாலும், முன்பு மஹா கணபதியை ஸ்தோத்ர பூஜைகளால் ஸந்தோஷிக்கச் செய்து, ப்ரஸாதத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட பின்பு தான், கார்யத்தை ஆரம்பிப்பார்கள். விக்னங்களுடைய கூட்டங்களுக்கு நியந்தாவானதினாலேயே, **கணேசன்** என்று அந்த பகவானுக்குத் திருநாமம் ஏற்பட்டது. என்றைக்கும் **நித்யகல்யாண மூர்த்தி** யாவர். கணேசனை உபாஸிக்கிறவர்களுக்கு எப்பொழுதும் கல்யாணம்—மங்களம்தான். 'இவ்வித மஹிமையுள்ள மஹா கணபதியானவர் எப்பொழுதும் எனக்கு மங்களத்தையே செய்துகொண்டிருக்க வேண்டும்—லக்ஷ்மீ கடாக்ஷம் பெருகும்படி செய்ய வேண்டும்; நான் ஆரம்பிக்கும் இந்த புஜங்க ஸ்தோத்ரமானது, விக்னமன்னியில் முடிவுபெற்று. சந்த்ர ஸூர்யன் உள்ளவரையிலும் லோகத்தில் ப்ரகாசத்தை அடையவேண்டும்.' என்று பரமாசார்யாள் மஹா கணபதியை மேற்சொன்ன ச்லோகத்தால் ப்ரார்த்திக்கிறார்கள்.

---

2. ஸ்ரீ சங்கரரின் விநயபாவம்

ஸுப்ரஹ்மண்யோபாஸனம் மஹாபாண்டித்யத்தை அடைய ஹேது

न जानामि शब्दं न जानामि चार्थं
न जानामि पद्यं न जानामि गद्यम् ।
चिदेका षडास्या हृदि द्योतते मे
मुखान्निस्सरन्ते गिरश्चापि चित्रम् ॥ २ ॥

ந ஜாநாமி சப்தம் நஜாநாமி சார்த்தம்
ந ஜாநாமி பத்யம் ந ஜாநாமி கத்யம் |
சிதேகா ஷடாஸ்யா ஹ்ருதி த்யோததே மே
முகாந்நிஸ்ஸரந்தே கிரச்சாபி சித்ரம் ॥ 2

பதவுரை :—

शब्दं - சப்தம் = சப்தத்தை **न जानामि** - நஜாநாமி = அறிந்தவனல்ல, **अर्थं च** - அர்த்தம் ச = பொருளேயும் **न जानामि** - நஜாநாமி = அறிந்தவனல்ல; **पद्यं** – பத்யம் = நான்குவிதமான பதங்களோடு கூடின ச்லோகத்தையும் **न जानामि** - நஜாநமி = அறிந்தவனல்ல; **गद्यं** - கத்யம் = சூர்ணிகைகளேயும் **न जानामि** - நஜாநாமி = அறிந்தவனல்ல; **मे** – மே = என்னுடைய **हृदि** – ஹ்ருதி = மனதில் **एका** - ஏகா = ஒரு **चित्** - சித் = ஒளியானது **षडास्या (सति)** – ஷடாஸ்யா (ஸதி) = ஆறுமுகத்தோடுகூடினதாய்க்கொண்டு **द्योतते** – த்யோததே = ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறது; **अतः** – அத: = அக்காரணத்தால் **मुखात्** – முகாத் = (என்னுடைய) முகத்தினின்றும் **चित्रं** - சித்ரம் = ஆச்சர்யமான **गिरश्चापि** - கிரச்சாபி = வாக் விலாஸங்களும், **निस्सरन्ते** - நிஸ்ஸரந்தே = வெளியில் வந்து ப்ரகாசிக்கின்றன.

தாத்பர்யம் :—

ஸ்ரீமத் ஆசார்யாள் ஸுப்ரமண்யக் கடவுளுக்கு எதிரில் தன்னுடைய விநயபாவத்தை ப்ரகாசப்படுத்திக்கொள்கிருர் :—

“ஹே ஸ்வாமிந்! உம்மை ஸ்தோத்ரம் செய்ய நான் உமக்கு முன் வந்து நிற்கிறேன். அது பெரிய ஸாஹஸமாகும். அதை நீர் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும். எந்தப் பொருளை, எந்த சப்தத்தால் வ்யவஹரிக்க வேண்டுமென்ற ஈச்வரனுடைய ஸங்கேதத்தை நான் அறிந்தவனேயல்ல ; எந்தப் பதத்தால் எந்தப் பொருளை வ்யவஹரிக்கவேண்டு மென்று ஈச்வரன் நியமனம் செய்திருக்கிருர். **संज्ञा संज्ञि संबन्ध ज्ञानं ईश्वरसंकेत शक्तिः।** (ஸம்க்ஞா: ஸம்க்ஞி ஸம்பந்த ஞானம் ஈச்வரஸம்கேத சக்தி:) என்ற ந்யாயமர்யாதையே எனக்குத் தெரியாது. ஒரு பதமும், ஒரு பொருளும் தெரியாமலிருக்கும் எனக்கு, “ஒவ்வொரு பதங்களுக்கும் இவ்வளவு அக்ஷரங்கள் இருக்கவேண்டும் ; அந்த அக்ஷரங்களிலும் **ஹ்ரஸ்வம், தர்க்கம்** என்ற நியமங்கள் ; அவ்விதமுள்ள அக்ஷரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட **பதங்கள்** இவ்வளவு இருக்கவேண்டும்” என்ற நியமத்திற்குட்பட்ட ச்லோக **ரசனையை** நான் எப்படிச் செய்ய முடியும்? அக்ஷர நியமங்களோ, பத நியமங்களோ இல்லாத போனலும், தண்டாகாரமாக, **சூர்ணிகையாகவாவது** உம்மை **ஸ்துதிக்கலாமோ** என்ருலும் **சப்தத்தை** அறியாத நாம் **கத்ய** ரூபமான **சூர்ணிகையை** எப்படி ரசனை செய்வேன்! ஆகையால் ஸுப்ரமணியக்கடவுளைப் பற்றி நான் எவ்விதம் ஸ்துதிக்க முடியும்?

ஆகிலும் எனக்கொரு தைர்யமுண்டு. அதாவது என்னுடைய மனதில் எப்பொழுதும் ஒரு **சைதன்யமானது** (ஒளியானது) ப்ரகாசித்துக்

கொண்டேயிருக்கிறது. அதற்கு ஸமானமாக எந்த ஒளியையும் சொல்லமுடியாது. நிகரற்ற தேஜஸ்ஸாகும். அதற்கு ஆறுமுகங்களும் ப்ரகாசித்து வருகின்றன. அந்த மஹிமையைக் கொண்டு என்னுடைய முகத்தினின்றும், மலையில் அருவி ஜலம் வருவது போல வாக்காகிற அம்ருதங்கள் ப்ரவாஹித்துக்கொண்டே வருகின்றன. அந்த வாக் விலாஸமோ கேட்கும் ஜனங்களுக்கு பரம ஆச்சர்யத்தை கொடுக்கக்கூடியதாயும் இருக்கிறது. அபூர்வமான பொருளையும், தத்வங்களையும், ப்ரகாசப்படுத்துகிற படியால் அந்த வாக் **விலாஸம்** ரொம்பவும் மேன்மை தங்கியது என்பதில் ஆக்ஷேபணையேயில்லை. சப்தத்தையோ, அர்த்தத்தையோ அறியாதவனுடைய முகத்திலிருந்தும் வாக் விலாஸங்கள் ப்ரவஹிக்கின்றன என்பதும் ஒரு பெரிய **ஆச்சர்யமே**. அதனல் ஹ்ருதய கமலத்தில் வாஸம் செய்கிற **குஹனுடைய** அருள்தான் அதற்குக் காரணமாகும். நான் எந்தக் கடவுளுக்கெதிரில் நின்று வருகிறேனே அந்த ஸுப்ரமண்யமூர்த்தியே என் ஹ்ருதயத்திற்குள் ப்ரவேசித்து தன்னைத் தானகவே ஸ்தோத்ரம் செய்து கொண்டு, இத்த ஸ்தோத்திரத்திற்கு நான் **கர்த்தா** என்ற கீர்த்தியை எனக்கு லோகத்தில் பரவச் செய்கிருர். அன்னியில் நான் இதில் யாதொரு ஸம்பந்தமும் இல்லாதவன் என்பது நிச்சயமாகிறது.

இதனல் ஸுப்ரமண்யக் கடவுளின் உபாஸனமான்து மேலான பாண்டித்யத்தை அடைவதற்கு முக்ய காரணமுமாகிறது.

———

3. வேதார்த்தங்களின் லக்ஷ்யம்

मयूराधिरूढं महावाक्यगूढं
मनोहारिदेहं महच्चित्तगेहम्
महीदेवदेवं महावेदभावं
महादेवबालं भजे लोकपालम् ॥ ३ ॥

மயூராதிரூடம் மஹாவாக்ய கூடம்
மனோஹாரி தேஹம் மஹச்சித்த கேஹம் |
மஹீதேவ தேவம் மஹாவேத பாவம்
மஹாதேவ பாலம் பஜே லோகபாலம் ॥ 3

பதவுரை—

मयूराधिरूढं - மயூராதிரூடம் = மயில் வாஹனத்தில் ஏறிக்கொண்டிருப்பவராயும் महावाक्यगूढं - மஹாவாக்ய கூடம் = நான்குவிதமான மஹாவாக்யங்களுக்கும் லக்ஷ்யமான பொருளாயும் मनोहारि देहं - மனோஹாரி தேஹம் = பார்க்கிறவர்களுடைய மனதை அபஹரிக்கும் அழகுவாய்ந்த தேஹத்துடன் கூடினவராயும் महच्चित्तगेह - மஹச்சித்தகேஹம் = மஹான்களுடைய மனதை வீடாக உடையவராயும் महीदेव देवं - மஹீதேவ தேவம் = ப்ராம்மணஜாதிக்கு அவச்யம் உபாஸிக்கத் தகுந்தவராயும் महावेद भावं - மஹாவேத பாவம் = நான்கு வேதங்களுடைய மஹாதாத்பர்யத்திற்கு விஷயமாயும் लोकपालं - லோகபாலம் = ஸர்வஜகத்தையும் பரிபாலிக்கும் சக்தியுள்ளவராயுமிருக்கிற महादेव बालं - மஹாதேவ பாலம் = பரமேச்வரனுடைய புத்ரனை ஸுப்ரமண்யக் கடவுளை भजे - பஜே = பஜிக்கிறேன்.

தாத்பர்யம் :—

அனாதியாயும், அபௌருஷமாயும், ஸ்வயமாகவே ப்ரமாணமாயும் உள்ள ஸகல வேதங்களும் ப்ரக்ருத

மான ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியை ஸ்துதிக்க யத்னம் செய்தும், यतो वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह (யதோ வாசோ நிவர்தந்தே அப்ராப்ய மனஸா ஸஹ) என்ற சாஸ்த்ரப்படி வாக்கிற்கும் மனதிற்கும் எட்டாத மான மஹிமையோடு கூடின ஸ்வரூபத்தைத்தான் போதிக்கமுடியாமல் பராபவத்தை அடைந்து எவ்விதத்திலும் அந்த ஸ்வரூபத்தை நாம் ஆச்ரயித்தே தீருவது என்ற தீர்மானத்துடன் ஸகல வேதங்களும் ஒன்றுகச் சேர்ந்து தமது தபோமஹிமையால் மயில் பக்ஷியாக ஸ்வரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமிக்கு வாஹனமாகி தங்களுடைய மனோரதத்தைப் பூர்த்தி செய்துகொண்டதாக ஸ்கந்தோபநிஷத் முதலான நூல்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

मयूरभावं निगमाः तपसा प्राप्य षण्मुखम् ।
उद्वाह्य तृप्तिं परमां, संप्रापुः सर्वदा भुवि ॥

மயூரபாவம் நிகமா: தபஸா ப்ராப்ய ஷண்முகம் |
உத்வாஹ்ய த்ருப்திம் பரமாம் ஸம்ப்ராபு: ஸர்வதா புவி ||

என்ற ஸ்காந்தபுராண வாக்யமும், வேதந்தான் மயில் என்பதில் ப்ரமாணமாகும்.

தவிரவும், प्रज्ञानं ब्रह्म, अयमात्मा ब्रह्म, तत्त्वमसि, अहं ब्रह्मास्मि, (ப்ரக்ஞானம் ப்ரஹ்ம, 'அயமாத்மா ப்ரஹ்ம தத்வமஸி, அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி) என்று நான்கு மஹாவாக்யங்கள் வேதங்களில் உள்ளன. 'ஜீவனும் பரப்ரம்மமும் ஒன்று'—ஒரே தத்வம்தான் என்று போதிக்கும் வாக்யத்தை மஹா வாக்யம் என்று சொல்வார்கள். மேற்சொன்ன நான்கு வாக்யங்களுக்குள், प्रज्ञानं ब्रह्म (ப்ரக்ஞானம் ப்ரஹ்ம) என்ற முதல் வாக்யமானது பரப்ரம்மத்தினுடைய ஸ்வரூப லக்ஷணத்தைச் சொல்லும் வாக்யமாகும். 'சித் என்ற

ப்ரகாசமே ப்ரம்மத்தினுடைய ஸ்வரூபம்' என்று அந்த வாக்யத்தின் தாத்பர்யமாகும்.

இரண்டாவதான **अयमात्मा** (அயமாத்மா) என்ற வாக்யமோ, **आत्मा** (ஆத்மா) என்ற வஸ்துவானது எப்படி எப்பொழுதும் ப்ரத்யக்ஷமாகவே புலப்படக் கூடியதோ, அதுபோல் அந்த ஆத்மாவைக் காட்டிலும் ப்ரம்மம் என்பது வேறில்லாததால், ப்ரம்மத்தினுடைய ஸ்வரூபத்திலும் வேதாந்தமென்ற சப்த ப்ரமாணத்தால் சொல்லப்பட்டு, ஸன்னிக்ருஷ்டமான விஷயத்தோடு கூடின **शब्दापरोक्ष** (சப்தாபரோக்ஷம்) என்ற ப்ரத்யக்ஷமே ப்ரமாணமாகும் என்ற தாத்பர்யமானது வெளியாகிறது. அதனுல் இரண்டாவது மஹாவாக்யம் ப்ரமாண வாக்யமாகும்.

மூன்ருவதான, **तत्त्वमसि** (தத்வமஸி) என்ற வாக்யமோ, '**ஜீவன் ப்ரம்மந்தான்**' என்று போதிக்கிற வாக்யமாகும். ஆகையால் அதை உபதேச வாக்யம் என்று சொல்வார்கள்.

நான்காவதான **अहं ब्रह्मास्मि** (அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி) என்ற வாக்யமோ **फल** (பல) வாக்யமாகும். **ब्रह्मभावापत्ति** (ப்ரஹ்மபாவாபத்தி) என்ற மோக்ஷத்தை போதிக்கிறபடியால் அந்த வாக்யம் பல வாக்யமாக ஆகாது.

இந்த நான்கு மஹாவாக்யங்களுக்கும் எது பொருளோ அதைத்தான் அகண்டமான ப்ரம்மம் என்று வேதாந்திகள் கூறுகிருர்கள். அந்த அகண்டமான ப்ரம்மம்தான் ப்ரக்ருதத்திலுள்ள ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியாக பரமாசார்யாளுடைய த்ருஷ்டிக்கு புலப்படுகிறது. ப்ரம்மத்தைக் காட்டிலும்; ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமி வேறல்ல. அதைத்தான் "மஹாவாக்கியங்களில் கூடமாக (ரஹஸ்யமாக) ப்ரகாசிக்கும் பரம்பொருளே நீ" என்று குறிப்பிட்டு பரமாசார்

யாள், **महावाक्यगूढ** (மஹாவாக்யகூடம்) என்ற பதத்தால் சொல்கிருர்கள். இதனுல் ஸகல வேதாந்தங்களுக்கும் எந்த ப்ரம்மத்தினிடம் தாத்பார்யம் என்ற வேதாந்த நூல்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ, அந்த ப்ரம்மம்தான் ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமி என்பதை அறிந்துகொள்ள வேண்டும்.

தவிரவும், உபநிஷத்துக்களாகிற திவ்ய ஸ்த்ரீகளுடைய மனதையும் அபஹரிக்கக்கூடிய ஸௌந்தர்யத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தேஹத்தோடு கூடினவர். இதனுல் பரமேச்வரனுடைய நெற்றிக் கண்ணுல் எரிக்கப்பட்ட மன்மதனே தேவியினுடைய கடாக்ஷ தீக்ஷையால் மறுபடியும் உருவம்கொண்டு ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியாக ப்ரகாசிக்கிருர் என்ற தாத்பர்யமும் வெளியாகிறது. ஸுப்ரமண்ய மூர்த்தியின் சரீரத்தின் அழகுபோல் மற்ற எந்த தேவர்களுக்கும் இவ்விதம் ஸௌந்தர்யம் இல்லை என்பதும் ஸித்தமாகிறது.

मन एव मनुष्याणां कारणं बन्धमोक्षयो: ।

மந ஏவ மனுஷ்யாணும் காரணம் பந்தமோக்ஷயோ:

என்ற சாஸ்த்ரப்படி மனதிற்கு ப்ரம்மத்தினிடத்தில் லயம் ஏற்பட்டால் மோக்ஷமும், ஜகத்தினிடத்தில் பற்றுதல் ஏற்பட்டால் பந்தமும் ஏற்படும் என்று தெரிகிறபடியால் மோக்ஷம் என்ற புருஷார்த்தத்தை விரும்புகிறவர்கள் ப்ரபஞ்ச வாழ்க்கையை வெறுத்து ப்ரம்ம ஸ்வரூபத்தினிடத்தில் மனதை ஸ்திரப்படுத்த வேண்டும். மனதோ சஞ்சலமான ஸ்வபாவமுள்ளதாகையால் ஒரு மனிதன் தானுக மனதை ப்ரம்மத்தினிடத்தில் ஸ்திரப்படுத்த முடியாது. இந்த ஸுப்ரமண்யமூர்த்தியை தர்சனம் செய்தாலோ, ஸுப்ரமண்யமூர்த்தியினுடைய மஹாமந்த்ரமான ஷடக்ஷரியை ஜபம் செய்தாலோ, அவர்

களுக்கு பகவானே தன்னுடைய நிஜ ஸ்வரூபத்தை தர்சனம் கொடுத்து, தன்னுடைய தேஹத்தின் அழகால் அவர்களுடைய மனதை பரப்ரம்மமாகிய தன்னிடம் தானே அபஹரித்துக் கொள்கிருர். இத ஞல் ஸுப்ரமண்ய உபாஸனம் மோக்ஷத்திற்கு நிகரற்ற ஸாதனம் என்பது வெளியாகிறது. அக் காரணத்தைக் கொண்டுதான் மஹான்களாகிய ஞானிகளும், தன்னுடைய மனதை ஸுப்ரமண்யக் கடவுளுக்கு வாஸம் செய்யக் க்ரஹமாகக் கொடுத்து விட்டார்கள். அதைத்தான் பரமாசார்யாளும் **महच्चित्तगेहं** (மஹச்சித்தகேஹம்) என்ற பதத்தால் சொல் கிருர்கள். மஹான்களுடைய மனதையே வீடாக உடையவர் என்பதே அந்த பதத்தின் பொருளாகும்.

ப்ராம்மண ஜாதிக்கு ஸுப்ரமண்யஸ்வாமிதான் முக்யமாக பூஜிக்கத்தக்க தெய்வமாகும். **ஆன்ஹிகம்** முதலான க்ரந்தங்களில் **பஞ்சாயதன** பூஜையை விசேஷமாக சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. **आदित्यं अम्बिकां विष्णुं गणनाथं महेश्वरं**) (ஆதித்யம் அம்பிகாம் விஷ்ணும் கணநாதம் மஹேச்வரம்) என்ற வாக்யத்தால் ஸூர்யபகவான், பார்வதி; மஹாவிஷ்ணு, மஹா கணபதி, பரமேச்வரன் என்ற 5 தேவதைகளைத் தான் முக்யமான தேவதைகள் என்றும் அந்த தேவதைகளை பூஜிப்பதற்குத்தான் **பஞ்சாயதன** பூஜை யென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பூஜிக்கத் தகுந்த தேவதைகளுக்குள் ஸுப்ரமண்யஸ்வாமி யைக் குறிப்பிடவில்லை. ப்ரக்ருதத்தில் பரமாசார் யாளோ **महीदेवदेवं** (மஹீ தேவதேவம்) என்ற பதத்தால் ப்ராம்மணனுக்கு ஸுப்ரமண்யஸ்வா மியை முக்ய தேவதையாகச் சொல்கிருர்கள். அதை கவனிக்கும்பொழுது எந்த மந்த்ரங்களாலும், **'ஓம்'** என்ற ப்ரணவ ஸம்பந்தமில்லாத மந்த்ரமே இல்லாததால், **ப்ரணவம்** என்றது

ஓங்காரத்தின் அர்த்தமானதால் ஸுப்ரமண்ய மூர்த்தி எல்லா மந்த்ர ஜபங்களிலும் ஸம்பந்தப் படுகிருர் என்றும் ஸித்திக்கிறது. எந்த பூஜை யிலும் **ஆத்ம பூஜை யில்லாத** பூஜையே இல்லாத தால் **மஹாவாக்யகூடம்** என்ற பதத்தால் **ஆத்மஸ்வ ரூபம்** என்று ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியை வர்ணித் திருப்பதால் எந்த தேவதையை எவன் பூஜித்தாலும் அவன் ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியையும் பூஜித்துத் தான் ஆகவேண்டும் என்பது ஸித்தமாகிறபடியால் எல்லா பூஜைகளிலும் **ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமி** பூஜிக் கப்படுகிருர். **பஞ்சாயதன** பூஜையில் கணக்கிடப் பட்ட தேவதைகளோ, அவரவர்களை பூஜை செய் யப்படும் காலத்தில் மட்டுமே அவர்கள் பூஜை செய்யப்பட்டவர்களாவார்கள் ; ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியோ எல்லா தேவதையினுடைய பூஜை யிலும் 'ஓம்' காரத்திற்கும் ஆத்மாவுக்கும் ஸம்பந்தம் இருப்பதால், பூஜிக்கப்பட்டவருகவே ஆகிருர். ஆகையால் ப்ராம்மணனுக்கு ஸுப்ரமண்யோபாஸ னமானது அவச்யமானது.

தவிரவும், பரமேச்வரனுடைய புத்ரனுகவும் ஸுப்ரமண்யமூர்த்தி ஆகிருர். **ब्राह्मणानां रुद्रो अतिदेवता** (ப்ராஹ்மணுநாம் ருத்ரோ அதிதேவதா) என்ற சாஸ்த்ரத்தை அனுஸரித்து சிவபூஜை செய்யா தவன் ப்ராம்மணனுகவே ஆகமாட்டான் என்பது தெரிய வருகிறது. ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியோ சிவ புத்ரனுனதால் ப்ராம்மணனுக்கு ஸுப்ரமண்ய பக்தியும் அவச்யமானது என்பதில் ஆக்ஷேபணையே யில்லை.

ப்ரத்யக்ஷம். அநுமானம், உபமானம், சப்தம் அர்த்தாபத்தி, அநுபவாப்தி என்று ஆறுவிதமான ப்ரமாணங்களுக்குள் வேதம் என்ற சப்த ப்ரமாணம் தான் மேலான ப்ரமாணம் என்பது ஸர்வ வாதிகளா லும் ஒப்புக்கொள்ளத் தகுந்தது. அந்த வேதத்தால்

போதிக்கப்படும் பொருளேத்தான் பரப்ரம்மம் என்று சொல்வார்கள். அந்த வேதங்களும் அவாந்தர தாத்பர்யம் என்றும், மஹா தாத்பர்யம் என்றும் இரண்டு விதம் தாத்பர்யத்தை ஒப்புக்கொள்கிருர்கள். மஹா தாத்பர்யமானது ப்ரம்மத்தினிடத்தில்தான். அந்த ப்ரம்மம் ப்ரக்ருதமான ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியே. **भाव** (பாவம்) என்ருல் தாத்பர்யம் என்று எண்ண வேண்டும். **महावेद भाव** (மஹாவேத பாவம்) என்ற தால் வேதங்களுக்கு மஹா தாத்பர்யமானது எந்த வஸ்துவினிடம் ஏற்படுமோ, அந்த வஸ்துவே ப்ரக்ருதமான தேவதை என்பது ஸித்தமாகிறது.

महादेवोपि बालः कदाचित् यस्य (மஹாதேவோபி பால: கதாசித் யஸ்ய) என்ற ஸமாஸத்தை அனுஸரித்து, ஸர்வ வித்யைக்கும் நிதியான பரமேச்வரன் கூட, ப்ரணவத்தின் 'பொருள் என்ன' என்று தெரிந்துகொள்ளாத காரணத்தால், ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியினுடைய ஸன்னிதியில் அக்ஞனுக இருந்து கொண்டு ப்ரணவத்தின் அர்த்தத்தை ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமி மூலமாக அறிந்துகொண்டார் என்பதும் வெளியாகிறது.

अज्ञं हि बालमित्याहुः पितेत्येव च मन्त्रदं (அக்ஞம் ஹி பலமித்யாஹு: பிதேத்யேவ ச மந்த்ரதம்) என்ற ந்யாயத்தால் தத்வத்தை தெரிந்துகொள்ளாதவன் **பாலன்** என்றும், அறிந்தவன் **தகப்பன்** என்றும் ஆகிறது. 'ஓம்' காரம் என்ற ப்ரணவத்தின் அர்த்தத்தின் விஷயத்தில் பரமேச்வரன் பாலனுகவும் ஸுப்ரமண்ய **ஸ்வாமி** பிதாவாகவும் ஏற்பட நேர்ந்துவிட்டது.

ஸுப்ரமண்ய கடவுள் குழந்தைப் பருவத்தில் **வீரபாஹு** முதலான தன்னுடைய ப்ராதாக்களோடு ஒரு ஸமயம் மஹா கைலாஸத்தில் வெளிவாசலில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார். அந்த ஸந்தர்ப்

பத்தில் **ப்ரம்மா** வானவர் பரமேச்வரனை தர்சனம் செய்ய கைலாஸத்திற்குள் நுழைந்தார். ஸுப்ரமண்ய கடவுளுக்குத் தன்னை கேட்காமல் ப்ரம்மாவானவர் கைலாஸத்திற்குள் எப்படி நுழைந்தார்? என்று கோபம் வந்தது. 'திரும்பி வரும்பொழுது பார்த்துக்கொள்வோம்' என்று ப்ரம்மா திரும்பிவருவதை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். ப்ரம்மாவானவர் பரமேச்வரனை தர்சனம் செய்துவிட்டு திரும்பிப்போகும் ஸமயத்தில் ப்ரம்மாவினுடைய கரங்களை ஸுப்ரமண்ய கடவுள் பிடித்துக்கொண்டு "என்னை கேழ்க்காமல் நீர் எப்படி கைலாஸத்திற்குள் போகலாம்?" என்று கேட்டார். அதற்கு ப்ரம்மாவானவர், "நீ ரொம்பவும் சிறு குழந்தை. குழந்தையாகவே இருந்து வா. பெரியோர்களை அவமதிக்காதே. ஸகல வேதங்களைக்கூட ஸ்ருஷ்டித்தவன் நான். நான் உள்ளே போவதற்கு யாரைக் கேட்க வேண்டும்?" என்று கர்வத்துடன் பேசினுர். அதைக் கேட்ட ஸுப்ரமண்ய கடவுளுக்கோ அபாரமான கோபம் வந்துவிட்டது. "வேதத்தை ஸ்ருஷ்டித்தவன் என்ற அஹங்காரம் உமக்கு இருக்கிறதே. ஸ்வரம் என்ருல் என்ன? அதன் பொருள் என்னவென்று சொல்லும் பார்ப்போம்!" என்ருர். அந்த **ஸ்வரம** என்பதுதான் **ப்ரணவமாகும்**. ப்ரம்மாவுக்கும் அதன் பொருள் ஸரிவரத் தெரியவில்லை. அந்த தவறுதலுக்காக **வீரபாஹு** மூலமாக ப்ரம்மாவை காராக்ரஹத்தில் கொண்டு அடைக்கும்படி நியமித்தார். பஹு காலம் வரையிலும் ப்ரம்மா காராக்ரஹத்தில் வாஸம் செய்தார். அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் **வீரகேஸரி** என்ற மற்றொரு தம்பியை ப்ரம்மபட்டத்தை வஹிக்கும்படி செய்து, ப்ரம்மாவினுடைய கார்யத்திற்கு யாதொரு குறைவுமில்லாமல் ஷண்முகன் நடத்திவந்தார். வெகு நாட்கள் வரை பரமேச்வரனுக்கு இவ்விஷயமே தெரியவில்லை. பிறகு தெரிந்து, நந்திகேச்வர

மூலம், காராக்ரஹத்தினின்றும் ப்ரம்மாவை விடுதலை செய்யவேண்டுமென்று ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமிக்கு சிபார்சு செய்தார். ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியோ, நந்தி கேச்வரருடைய சிபார்சையும் லக்ஷ்யம் செய்ய வில்லை. பரமேச்வரனே ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியிடம் நேரில் வந்து, ப்ரம்மாவை காராக்ரஹத்தினின்றும் விடும்படி கேட்டுக்கொண்டார். அதையும் மறுத்து விட்டார். எதற்காக ப்ரம்மாவை நீ காராக்ரஹ வாஸம் செய்யும்படி செய்தாய் என்று ப்ரமேச்வரன் கேட்க, "நாங்களெல்லோரும் கைலாஸத்தின் வாசலில் இருக்கும்பொழுது எங்களுடைய உத்தர வன்னியில், ப்ரம்மா கைலாஸத்திற்குள் நுழைந்தார். திரும்பி வரும்பொழுது, "ஏனையா எங்கள் உத்தர வன்னியில் நுழைந்தீர்" என்று கேட்க "நீங்கள் யாரடா சிறு குழந்தைகள். நானே வேதகர்த்தா, நான் உள்ளே போவதற்கு யாரைக் கேட்க வேண் டும்" என்று அஹங்காரமாகப் பேசினார். "அப்படி யானால் **ஸ்வரம் என்றால்** என்ன? அதன் பொருள் யாது?" என்று நான் கேட்டேன். அது ஒன்றுமே அவருக்குத் தெரியவில்லை. "தெரியாது என்று சொன்னாலும் தேவலை. விபரீதமாகப் பிதற்றினார். சாஸ்த்ரத்தினுடைய அர்த்தத்தை விபரீதமாகச் சொல்கிறவனுக்கு சிறைவாசமானது ஏற்பட்டதனால் காராக்ரஹத்தில் ப்ரம்மாவைப் போட்டேன்", என்று ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமி சொன்னார். அந்த ஸந்தர்ப் பத்தில் பரமேச்வரனுக்கும் "**ஸ்வரம்**" என்றால் என்னவென்பது புலப்படாமல், அதை அறிந்து கொள்ளவேண்டுமென்ற ஆவலுடன், ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியை மடியில் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு இரண்டு கைகளாலேயும் அணைத்து "ரஹஸ்யமாக எனக்கு அதைச் சொல்லவேண்டும்" எனக் கேட்க, பரமசிவனுடைய வலது காதில் ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியானவர், **ஸ்வரம்** என்பதையும் அதன்

பொருளையும் உபதேசித்ததாக ஸ்காந்தபுராணத்தில் ப்ரஸித்தமான கதையாகும். இதனால் பரமசிவனும் ஒரு விஷயத்தில் தான் அறியாதவனாக இருந்து ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமி மூலமாக அறிந்துகொண் டார் என்று தெரிகிறபடியால், சிவனுக்கும் மேலான பரம்பொருள் ஸுப்ரமண்யக் கடவுளே என்று தெரி கிறபடியால், அந்த மூர்த்தியை பூஜிக்காமல் எப்படி இருக்கிறது!

ஸர்வ லோகத்தையும் ரக்ஷிக்கிற வஸ்துவும் இந்த ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமிதான். ப்ராம்மண ஜாதியும் கோக்களும் செழிப்பாக இருந்தால் ஸர்வ லோகமும் செழிப்பாக ஆகும். அதை அநுஸரித் துத்தான்.

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्यायेन मार्गेण महीं महीशाः ।
गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकास्समस्तास्सुखिनो भवन्तु ॥

ஸ்வஸ்தி ப்ரஜாப்ய: பரிபாலயந்தாம்
நயாயேந மார்கேண மஹீம் மஹீசா: ।
கோப்ராஹ்மணேப்ய: சுபமஸ்து நித்யம்
லோகாஸ்ஸமஸ்தாஸ்ஸுகிநோ பவந்து ॥

என்ற சாஸ்த்ரமே ப்ரமாணமாகும். ஸத்கர்மானுஷ் டானத்தால்தான் தேவர்கள் த்ருப்தி அடைந்து பூலோகத்தில் மழை ஏற்படுகிறது. அந்த மழையி னால் ஸகல ஸஸ்யாதிகளும் வ்ருத்தியாகி, ஸகல ஜீவராசிகளும் திருப்தி அடைகின்றன. ஸத்கர் மாவை அநுஷ்டிப்பதற்கோ, கர்த்தாவாக ப்ராம்ம ணன் ஸித்திக்கவேண்டும். தேவர்களுக்கு அந்த கர்மாவில் ஹவிர்பாகத்தைக் கொடுப்பதற்கோ, பால், நெய் முதலான த்ரவ்யங்களைக் கொடுக்க கோக்க ளும் செழிப்பாக இருக்கவேண்டும். ஹோமத்ரவ் யமோ, கர்த்தாவோ இல்லாதபோனால் கர்மா நடை

பெருது. அந்த இருவர்களும் செழிப்பாக இருந்தால் ஸத்கர்மாக்கள் நடைபெற்று, அதன் மூலம் ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் ஆஹாராதிகள் ஏற்படும் என்ற கருத்தை வைத்துக்கொண்டுதான் ப்ராம்மணனும், கோக்களும் க்ஷேமமாயிருக்க வேண்டுமென்று மேற்சொன்ன வாக்யத்தின் கருத்தாகும். ஹோம த்ரவ்யத்தைக் காட்டிலும் கர்த்தாவான ப்ராம்மணனே முக்யமான உபாயமாகும். ब्रह्म (ப்ரஹ்ம) என்ற பதத்தால் ப்ராம்மண ஜாதி என்று அர்த்தம். அந்த ஜாதிக்கு ஹிதத்தைச் செய்யும் ஸ்வபாவமுள்ள தைவத்திற்கு ब्रह्मण्य (ப்ரஹ்மண்யம்) என்று பெயர். அதிலும், மிகவும் அதிகமான ஹிதத்தை ப்ராம்மண ஜாதிக்கு செய்யும் ஸ்வபாவமுள்ள காரணத்தைக்கொண்டு, ப்ரக்ருதமான தேவதைக்கு **सुब्रह्मण्यः** (ஸுப்ரஹ்மண்ய:) ஸுப்ரமண்யம் என்று பெயர் விளங்கி வருகிறது. இவ்விதம் ப்ராம்மண ஜாதி மூலமாக ஸத்கர்மாக்களை வ்ருத்தி செய்து, லோகத்தை ரக்ஷிக்கிறவனுனதால் ஸுப்ரமண்யக் கடவுளுக்கு **लोकपालः** (லோகபால:) லோகபாலன் என்ற பெயரும் ஸித்திக்கிறது. இவ்விதம் மஹிமையுள்ள ஷண்முகனை நான் பஜிக்கின்றேன். என் மனதை எப்பொழுதும் அவனுடைய மங்கள விக்ரஹத்திலேயே ஸஞ்சரிக்கும்படி செய்கின்றேன்.

---

4. உபாஸன மஹிமை

यदा संनिधानं गता मानवा मे
भवाम्भोधिपारं गतास्ते तदैव ।
इति व्यञ्जयन् सिन्धुतीरे य आस्ते
तमीडे पवित्रं पराशक्तिपुत्रम् ॥ ४ ॥

யதா ஸந்நிதானம் கதா மாநவா மே
பவாம்போதிபாரம் கதாஸ்தே ததைவ ।
இதி வ்யஞ்ஜயந் ஸிந்துதீரே ய ஆஸ்தே
தமீடே பவித்ரம் பராசக்திபுத்ரம் ॥ 4

பதவுரை:—

यदा – யதா = எப்பொழுது **मानवाः**—மாநவா: = மனிதர்கள் **मे** - மே = என்னுடைய **संनिधानं** - ஸந்நிதானம் = ஸன்னிதியை **गताः** - கதா: = அடைந்தவர்களாக ஆவார்களோ, (அதாவது என் ஸன்னதிக்கு எப்பொழுது வருகிறார்களோ) **ते** - தே = அந்த மனிதர்கள் **तदैव** - ததைவ = அப்பொழுதே **भवाम्भोधिपारं** - பவாம்போதிபாரம் = ஸம்ஸாரமாகிய பெரிய ஸமுத்ரத்தின் அக்கரையை **गताः** - கதா: = அடைந்தவர்களாக ஆவார்கள் **इति** - இதி = என்று **व्यञ्जयन्** - வ்யஞ்ஜயந் = ப்ராணிகளுக்கு ஸூசிப்பித்துக்கொண்டு **सिन्धुतीरे** - ஸிந்துதீரே = ஸமுத்திரத்தின் கரையில் **यः**- ய: = எந்த பகவான் **आस्ते** - ஆஸ்தே = பூர்ண ஸாந்நியத்துடன் விளங்கி வருகிறாரோ **पवित्रं** - பவித்ரம் = மஹாபரிசுத்தமான ஸ்வபாவமுள்ளவராயும் **पराशक्तिपुत्रं** - பராசக்திபுத்ரம் = லோகமாதாவான பரதேவதையின் புத்ரனையும் (விளங்கிவரும்) **तं** - தம் = அந்த ஸுப்ரமண்யக் கடவுளை **ईडे** - ஈடே = ஸ்துதிக்கின்றேன்.

தாத்பர்யம்:—

ஹே ஸ்வாமிந்! நான் உம்முடைய ஸந்நிதிக்கு வந்ததிலிருந்தும் நீர் எதற்காக ஸமுத்ரக்கரையில் வாஸம் செய்கிறீர் என்பதை யோசித்தேன். அது இப்பொழுதுதான் எனக்கு விளங்குகிறது. உனக்கோ மஹா கைலாஸத்திற்கு அருகில் **ஸ்கந்த கிரி** என்ற ஒரு ராஜதானியானது விச்வகர்மாவால் நிர்மாணம் செய்யப்பட்டு, மிகவும் சோபையுடன்

விளங்கி வருகிறது. அங்கும் நீ வாஸம் செய்ய வில்லை. உன் தாயாரான ஜகதீச்வரிக்கு அம்ருதக் கடலினுடைய நடுவில் கல்ப வ்ருக்ஷங்களால் சூழப் பட்ட **மணித்வீபம்** என்ற ப்ரதேசத்தில் சிந்தாமணி ரத்னத்தால் நிர்மாணம் செய்யப்பட்ட திவ்யக்ரஹமும் விளங்கிவருகிறது! அங்கும் நீ அதிகமாக வாஸம் செய்து நான் பார்த்ததில்லை. எப்பொழுதும் இந்த ஸமுத்ரக்கரையில்தான் நீ பாஸிக்கிருய். சில பௌராணிகர்கள் ஸமுத்ரத்தினுடைய நடுவில் அமைக்கப்பட்ட **வீரமஹேந்தர பட்டணத்திற்கு** அதிபதியான **சூரபத்மாவோடு** யுத்தம்செய்து அவனை வதித்ததற்கு இந்த ஸ்தலத்தை யுத்தஸ்தளமாக பகவான் வைத்துக்கொண்டிருந்ததால் நமக்கு இந்த இடத்தில் ஜயம் ஏற்பட்டபடியால் இங்கேயே வாஸம் செய்யவேண்டும்' என்பதை காரணமாகச் சொல்கிருர்கள். நான் நினைப்பதோ "நான் ஸமுத்ரக்கரையில் வஸிக்கிறபடியால், என் ஸன்னிதிக்கு எவர்கள் வந்து என்னை தர்சனம் செய்கிருர்களோ அவர்கள் உடன் ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தை தாண்டி விட்டவர்களாக ஆவார்கள். அதாவது பிறப்பு, இறப்பு, என்ற துக்கத்திலிருந்தும் விடுபட்டவர்களாக ஆகி பரமானந்த பரிதாளாவார்கள்" என்பதை லோகத்தில் ப்ரசுரம் செய்வதற்காகத்தான் நீ இவ்விதம் ஸமுத்ரக்கரையில் வாஸம் செய்கிருய் என்று நான் நினைக்கிறேன். அதுதான் உண்மை யென்றும் என்னுடைய ஸித்தாந்தமாகும். ஆகையால், நானும் என் புண்யவஸத்தால் உன் ஸந்நிதிக்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டேன். ஸம்ஸாரபந்தத்தினின்றும் விமுக்தனுயும் ஆகிவிட்டேன். இவ்விதம் ச்ரமமில்லாமல் முக்தனுக செய்த உனக்கு நான் என்ன ப்ரத்யுபகாரம் செய்வேன். கேவலம் ஸ்தோத்ரம்தான் செய்யமுடியும். ப்ரம்மவித்யா ரூபிணியான பராசக்தியின் புத்ரனை உனக்கு

யாரால்தான், எவ்விதமான உபகாரத்தைத்தான் செய்யக்கூடும் என்று சொல்லிக்கொண்டு ஸுப்ரமண்யமூர்த்தியை பரமாசார்யாள் ஸ்துதிக்கின்ருர்கள். இதனுல் மானிட ஜன்மத்தில் பவபந்தத்திலிருந்தும் விமோக்ஷத்தை இச்சிக்கிறவர்கள் தன் ஜன்மாவுக்குள் ஒரு தடவையாவது ஸ்ரீஜயந்திபுரம் என்ற திருச்செந்தூர் சென்று ஸுப்ரமண்யமூர்த்தியை தர்சனம் செய்யவேண்டியது கடமையாகும் என்பது வெளியாகிறது.

---

5. ஸகல வ்யாதி நிவ்ருத்தி

यथाब्धेस्तरङ्गाः लयं यान्ति तुङ्गाः
तथैवापदस्सन्निधौ सेवतां मे ।
इतीवोर्मिपङ्क्तीर्नृणां दर्शयन्तं
सदा भावये हृत्सरोजे गुहं तम् ॥ ५ ॥

யதாப்தேஸ்தரங்காः லயம் யாந்தி துங்காः
தததைவாபதஸ்ஸந்நிதௌ ஸேவதாம் மே।
இதீவோர்மிபங்க்தீர்நருணும் தர்சயந்தம்
ஸதாபாவயே ஹ்ருத்ஸரோஜே குஹம் தம் ॥ 5

பதவுரை :—

यथा - யதா = எப்படி **तुङ्गाः** - துங்கா: = உயர்ந்த **अब्धेस्तरङ्गाः**- அப்தேஸ்தரங்கா: = ஸமுத்ரத்தினுடைய அலைகள் **लयं** - லயம் = நாசத்தை **यान्ति** - யாந்தி = அடைகின்றனவோ, **तथैव** - ததைவ = அப்படியே **मे** - மே = என்னை **सेवतां** - ஸேவதாம் = தர்சனம் செய்யும் ஜனங்களுடைய **आपदः** - ஆபத: = ஸகலவிதமான ஆபத்துக்களுக்கும் **सन्निधौ** — ஸன்னிதௌ = என் ஸன்னிதியில் **लयं** - லயம் = நாசத்தை **यान्ति** -

யாந்தி = அடைந்துவிடும் **इति** - இதி = என்று **ऊर्मिपङ्क्तीः** - ஊர்மிபங்க்தீ: = அலைகளுடைய வரிசைகளை **दर्शयन्तमिव (स्थितं)** - தர்சயந்தமிவ (ஸ்திதம்) = காண்பிக்கிறதுபோல் (இருக்கிற) **तं** - தம் = ப்ரஸித்தமான **गुहं** - குஹம் = ஹ்ருதய குஹாவாஸியான ஸுப்ரமண்ய மூர்த்தியை **सदा** - ஸதா = எப்பொழுதும் **हृत्सरोजे** - ஹ்ருத்ஸரோஜே = ஹ்ருதயபுண்டரீகத்தில் **भावये** - பாவயே = த்யானம் செய்கிறேன்.

தாத்பர்யம் :—

ஹே ஸ்வாமிந்! நீர் ஸமுத்ரதீரத்தில் வாஸம் செய்வதற்கு மற்றொரு காரணமும் எனக்கு ஸ்புரிக்கிறது அதாவது :

இங்கு சமுத்ரத்திலோ அலைகள் ரொம்பவும் பெரிதாயும், பயங்கரமாயும் இருக்கின்றன. ஆகிலும் உன் ஸன்னிதியில் அலைவாய்க்கரை வந்தவுடன் அந்த அலைகளுடைய ஸ்வரூபமே தெரியாமல் ஜலத்தோடு ஜலமாக மறைந்துவிடுகின்றது. அது போல் உன் ஸன்னிதியில் உன்னை ஸேவிக்கும் ப்ராணிகளுக்கு, ஆத்யாத்மிகமாகவோ, ஆதிதைவிகமாகவோ, ஆதிபௌதிகமாகவோ இந்த மூன்று விதமான ஆபத்துக்களும் எவ்வளவு பரிஹரிக்கத் தகாததாயிருந்தாலும் அந்த ஸகல வ்யாதிகளும் உன்னை தர்சனம் செய்த மாத்ரத்தால் வேருடன் நசித்துவிடும் என்பதை ப்ராணிகளுக்கு, அலைகளை த்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டி உபதேசம் செய்வதற்காக, நீ இங்கு வாஸம் செய்கிருயோ! என்று தோன்றுகிறது. அவ்விதம் மஹிமையுள்ள உன்னை என்னுடைய மனதில் எப்பொழுதும் ஸ்மரித்துக் கொண்டேயிருக்கிறேன்.

இதனுல் குஷ்டம், அபஸ்மாரம், க்ஷயம், பூத ப்ரேத, பிசாச பாதை, முதலான க்ரூரமான ஸகல ரோகங்களும் திருச்செந்தூர் க்ஷேத்ரம் சென்று,

ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியை ஒரு தடவை ஸேவித்த மாத்ரத்தாலேயே பறந்துபோய்விடும் என்பது வெளியாகிறது முன் ச்லோகத்தில் மோக்ஷத்தை பலமாகச் சொல்லப்பட்டது. இந்த ச்லோகத்தால் ஸகல வ்யாதி நிவர்த்தி பலமாகச் சொல்லப்படுகிறது.

---

6. ஷடக்ஷரீ மஹிமை

गिरौ मन्निवासे नरा येऽधिरूढाः
तदा पर्वते राजतेऽधिरूढाः ।
इतीव ब्रुवन् गन्धशैलाधिरूढः
स देवो मुदे मे सदा षण्मुखोऽस्तु ॥ ६ ॥

கிரௌ மந்நிவாஸே நரா யேதிரூடா:
ததா பர்வதே ராஜதே தேதிரூடா: ।
இதீவ ப்ருவந் கந்தசைலாதிரூட:
ஸதேவோ முதே மே ஸதா ஷண்முகோஸ்து ॥ 6

பதவுரை :—

ये नराः - யே நரா: = எந்த மனிதர்கள் **मन्निवासे** - மந்நிவாஸே: = என்னுடைய வாஸஸ்தானமாகிய **गिरौ** - கிரௌ = இந்த மலையில் **अधिरूढाः** - அதிரூடா: = ஏறினவர்களாக **भवन्ति** - புவந்தி = ஆவார்களோ **ते** - தே = அவர்கள் **तदा** - ததா = அப்பொழுதே **राजते** - ராஜதே = வெள்ளிமயமான **पर्वते** - பர்வதே = கைலாஸத்தில் **अधिरूढाः** - அதிருடா: = ஏறி வாஸம் செய்கிறவர்களாக **भवन्ति** - பவந்தி = ஆகிருர்கள் **इति** - இதி = என்று **ब्रुवन्निव** - ப்ருவந்நிவ = சொல்லுகிறவர் போல் **गन्धशैलाधिरूढः** - கந்தசைலாதிருட: = கந்தமாதன பர்வதத்தின் உச்சியில் ஏறி விளங்குகிற

सः - ஸ: = அந்த **षण्मुखः** - ஷண்முக: = ஆறுமுகத்தோடு கூடின **देवः** - தேவ: = ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியானவர் **मे** - மே = என்னுடைய **मुदे** - முதே = ஸந்தோஷத்தின் பொருட்டு **अस्तु** - அஸ்து = இருக்கட்டும்.

தாத்பர்யம் :—

திருச்செந்தூர் க்ஷேத்ரத்தில் **கந்தமாதன பர்வதம்** என்று ஒரு மலையுண்டு. அந்த மலையில்தான் ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியானவர் வாஸம் செய்கிறார். எந்த க்ஷேத்ரத்திலும் ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியானவர் மலையின் உச்சியில்தான் வாஸம் செய்கிறவராகக் காணப்படுகிறார். அதுபோலவே இந்த க்ஷேத்திரத்திலும் விளங்குகிறார். தன்னுடைய பிதாவான பரமேச்வரன், கைலாஸ பர்வதத்தில் விளங்குகிறபடியால் தானும் அதையொட்டி மலையில் வாஸம் செய்கிறாரோ என்றும் தோன்றுகிறது! இந்த கந்தமாதனம் என்ற மலைமீது ஏறி தன்னை தர்சனம் செய்பவர்களை பரமேச்வரனுடைய ஸாரூப்ய மோக்ஷத்தையடைந்து அங்கு வாஸம் செய்யும்படியான புண்யவான்களாக ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியானவர் செய்கிறார். கைலாஸத்தில் வாஸம் செய்யும் பரமேச்வரனுக்கோ ஐந்து முகங்கள்தான் உள்ளன. இங்கு கந்தமாதன பர்வதத்தில் வாஸம் செய்யும் ஸுப்ரமண்யக் கடவுளுக்கோ ஆறு முகங்கள் உண்டு. இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் **ஸநத் குமாரஸ்வாமி, நாரத மஹர்ஷி, அகஸ்தியர், ப்ரம்மா, தேவேந்த்திரன், ஸரஸ்வதீ தேவி** இந்த ஆறுபேர்களும் ஸுப்ரமண்யக் கடவுளை தர்சனம் செய்துவிட்டு ஸுப்ரமண்யமூர்த்தியின் தத்வத்தை ப்ரகாசம் செய்கிற **சரவணபவ** என்ற **ஷடக்ஷரீ** மஹாமந்த்ரத்தை உபதேசித்துக்கொள்ள விரும்பின காலத்தில், அந்த மந்த்ரத்திலுள்ள ஆறு அக்ஷரங்களின் எழுத்தின் தத்வங்களை ஒரே காலத்தில் உபதேசிப்பதற்காக, ஆறுமுகம் கொண்டார்' என்றும் சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பரமேச்வரனுக்கு இந்த பாக்யம் இல்லை. மனிதர்களுக்கும் அந்த மந்தரத்திலுள்ள ஆறு அக்ஷரங்கள் அடங்கிய பொருள்களின் லாபம்தான் தேவையானது.

முதல் எழுத்தான श (ச) காரத்தால் **श्रीः** (ஸ்ரீ:) என்ற லக்ஷ்மியும், இரண்டாவதான र (ர) காரத்தால் வித்யையும், மூன்றுவதான व (வ) காரத்தால் போக மோக்ஷமும் நான்காவதான ण (ண) காரத்தால் சத்ரு ஸம்ஹாரமும், ஐந்தாவதான भ (ப) காரத்தால் ம்ருத்யுவை ஜயிப்பதும் ஆறுவதான व (வ) காரத்தால் நோயற்றவாழ்வும் ப்ரகாசிக்கிறபடியால், இந்த ஆறு தத்வங்களையும் பூலோகத்தில் ஸ்தாபனம் செய்வதற்காக முன் சொன்ன **ஸநத்குமாரர்கள்** முதலான ஆறு சிஷ்யர்களை வ்யாஜமாக வைத்துக்கொண்டு பகவான் உபதேசம் செய்தார். அதனால் ஆறு முகமாயுள்ள அவஸரத்தில் ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியை தர்சனம் செய்பவர்களுக்கு மேற் சொன்ன ஆறு லாபங்களும் கிடைக்குமானதால் ப்ரக்ருத்ததிலும், "நானும் இப்பொழுது பக்தனை ஆனதால் என்னுடைய விஷயத்தில் எப்பொழுதும் ஸந்தோஷத்தையே கொடுத்துக்கொண்டு, என்னை அந்த ஷண்முகம் ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேன்," என்று ஆசார்யாள் ப்ரார்த்திக்கிறார்.

— —

7. குஹ தர்சனத்தால் பரம ஆரோக்யம்

महाम्भोधितीरे महापापचोरे
मुनीन्द्रानुकूले सुगन्धाख्यशैले ।
गुहायां वसन्तं स्वभासा लसन्तं
जनार्तिं हरन्तं श्रयामो गुहं तम् ॥ ७ ॥

மஹாம்போ திதீரே மஹாபாபசோரே
முநீந்த்ரா நுகூலே ஸுகந்தாக்யசைலே ।
குஹாயாம் வஸந்தம் ஸ்வபாஸா லஸந்தம்
ஜநார்திம் ஹரந்தம் ச்ரயாமோ குஹம்தம் ॥ 7

பதவுரை :—

महाम्भोधितीरे - மஹாம்போ திதீரே = **மஹோததி** என்ற ஸமுத்ரத்தின் கரையில் விளங்குகிறதாயும் **महापापचोरे** - மஹாபாபசோரே = பஞ்சமஹா பாதகங்களையும் நாசம் செய்கிறதாயும் **मुनीन्द्रानुकूले** - முனீந்த்ரா நுகூலே = மஹர்ஷிகள் தபஸ் செய்வதற்கு யோக்யமாயும் (உள்ள) **सुगन्धाख्यशैले** - ஸுகந்தாக்யசைலே = ஸுகந்த பர்வதத்தில் **गुहायां** - குஹாயாம் குஹைக்குள் **वसन्तं** - வஸந்தம் = வாஸம் செய்கிறவனையும் **स्वभासा** - ஸ்வபாஸா = தன்னுடைய ஜ்யோதிஸினுலேயே **लसन्तं** - லஸந்தம் = விளங்குகிறவனையும் **जनार्तिं** - ஜனர்திம் = பிராணிகளுடைய பீடையை **हरन्तं** - ஹரந்தம் = அபஹரிக்கிறவனையும் (இருக்கிற) **तं गुहं** - தம் குஹம் = அந்த குஹனை (ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியை) **श्रयामः** - ச்ரயாம: = ஆச்ரயிக்கின்றோம்.

தாத்பர்யம் :—

ஸமுத்ரக்கரையில் **ஸுகந்த சைலம்** என்ற ஒரு மலையில் ஓர் அழகான குஹைக்குள் ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியானவர் வாஸம் செய்கிறார். அந்த மலையோ அநேக ரிஷிகளுக்கு தபஸ் செய்வதற்கு ரொம்பவும் அநுகூலமாக கந்தமூலங்களாலும் அருவி ஜலத்தாலும் நிறப்பப்பட்டு அழகாக இருந்து வருகிறது. ப்ரம்மஹத்தி, ஸுராபானம், ஸ்வர்ணஸ்தேயம், குருதல்பகமனம், தத்ஸம்பந்தம் என்ற ஐந்துவிதமான மஹாபாதகங்களும் அந்த மலைக்கு மனிதன் சென்றுவிட்டால் நசித்துவிடும். அதாவது ரொம்பவும் பூஜ்யமான தேசமேயாகும். அந்த மலையின் குஹையில் ஸுப்ரமண்யஸ்வாமி வாஸம் செய்தாலும், குஹைக்குள் தீபம் ஒன்றுமில்லாமலிருக்கும் காலத்தில் கூட, கோடி ஸூர்யன் உதயமானல் எவ்வளவு ப்ரகாசமாகத் தோன்றுமோ, அவ்வளவு ப்ரகாசமாக குஹைக்குள் ஜ்யோதிஸ்ஸானது விளங்கிவருகிறது. இந்த ஆச்சர்யமான விருத்தாந்தமோ மலையின் உச்சி பாகத்தில் போய் ஸேவிக்கும் புண்யவான்களுக்குத்தான் புலப்படும். தர்சனத்திற்குப் போகும் ஜனங்களோ அடிவாரத்திலிருக்கும் ஸ்வாமியை தர்சனம் செய்துவிட்டு வந்துவிடுகிறார்கள். இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லப்படும் விஷயமோ அதிரஹஸ்யமானது. இந்த இடத்தில் சென்று தர்சனம் செய்தவர்களுக்கு எவ்விதமான வ்யாதியும் போய்விடும். ஸகல வ்யாதிகளும் நாசமாகி, பரம ஆரோக்கியம் ஏற்படும் என்பதற்கு ப்ரக்ருதத்தில் சொல்லும் தேசம், சென்று, தர்சனம் செய்பவர்களுடைய விஷயத்தில் சபதம் கூறலாம். அதில் ஸந்தேஹமே இல்லை.

ஆகையால் அந்த இடத்தில் வாஸம் செய்கிற காரணத்தைக்கொண்டுதான் இந்த மூர்த்திக்கு **குஹன்** என்ற பெயரும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. **குஹன்** என்ற பதத்தாலேயே ரஹஸ்யமான தத்வம் என்பது தான் வெளியாகிறது. அவ்விதம் பாஸிக்கும் பகவானை நான் ஆச்ரயிக்கிறேன்.

8. பள்ளியறையின் வர்ணனை

लसत्स्वर्णगेहे नृणां कामदोहे
सुमस्तोमसंछन्नमाणिक्यमञ्चे ।
समुद्यत्सहस्रार्कतुल्यप्रकाशं
सदा भावये कार्तिकेयं सुरेशम् ॥ ॥ ८ ॥

லஸத்ஸ்வர்ணகேஹே ந்ருணும் காமதோஹே
ஸுமஸ்தோமஸஞ்சந்நமாணிக்ய மஞ்சே ।
ஸமுத்யத்ஸஹஸ்ரார்கதுல்யப்ரகாசம்
ஸதா பாவயே கார்த்திகேயம் ஸுரேசம் ॥ 8

பதவுரை :—

लसत्स्वर्णगेहे - லஸத்ஸ்வர்ணகேஹே = பாஸிக்கிற தங்கமயமான கர்பக்ரஹத்தில் **नृणां** - ந்ருணும் = மனிதர்களுக்கு **कामदोहे** - காமதோஹே = அபீஷ்டமான பொருளை வர்ஷிக்கிறதாயும் (இருக்கிற) **सुमस्तोम-संछन्नमाणिक्यमञ्चे** - ஸுமஸ்தோமஸஞ்சந்நமாணிக்ய மஞ்சே = நல்ல வாஸனையுள்ள புஷ்பங்களுடைய கூட்டங்களால் நாலாபக்கங்களிலும் மறைத்துக் கட்டப்பட்ட மாணிக்க ரத்னத்தால் இழைத்து விளங்கும் கட்டிலில் **समुद्यत्सहस्रार्कतुल्यप्रकाशं** - ஸமுத்யத்ஸஹஸ்ரார்கதுல்யப்ரகாசம் = உதித்த ஆயிரம் ஸூர்யனுடைய ப்ரகாசத்திற்கு ஸமானமான ப்ரபையுடன் கூடினவனும் **सुरेशं** - ஸுரேசம் = தேவர்களுக்கும் ஈசனை **कार्तिकेयं**-கார்த்திகேயம் = க்ருத்திகா நக்ஷத்ர தேவதைகளை ஸ்தன்ய பானத்தால் த்ருப்தி செய்துவைத்த ஸுப்ரமண்யக் கடவுளை **सदा** - ஸதா = எப்பொழுதும் **भावये** - பாவயே = த்யானம் செய்கிறேன்.

தாத்பர்யம் :—

திருச்செந்தூர் க்ஷேத்ரத்தில் விளங்கிவரும் ஷண்முகனுடைய பள்ளியறையை ஆசாரியாள் வர்ணிக்கிருர்கள். அந்த பள்ளியறையோ, தங்கமயமான கற்களால் கட்டப்பட்டு, ஒரே ப்ரகாசமாக விளங்கி வருகிறது! மாணிக்க ரத்னத்தால் இழைக்கப்பட்ட அழகானதொரு கட்டிலும் அந்த அறையில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த கட்டிலின் நாலாபக்கங்களிலும் தேவலோகத்திலிருந்தும் தினந்தோறும் நல்ல வாஸனையுள்ள புஷ்பங்கள்; இந்த்ரன் முதலான தேவர்களால் கொண்டுவரப்பட்டு, சரம் சரமாக அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்கி வருகின்றன. அந்த கூடாரத்திற்குள் அமர்ந்திருக்கும் தங்க விக்ரஹமாகிய ஷண்முகனைப் பார்த்தாலோ உதய காலத்தில் ஆயிரக்கணக்கான ஸூர்யன் பாஸித்தால் எப்படி இருக்குமோ, அப்படி பகவானுடைய சரீரமானது சிவப்பு வர்ணமாக பாஸிக்கிறது. அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் மனிதர்கள் உள்ளே போகமுடியாது. தேவர்கள்தான் பகவானைப் பூஜிக்கிருர்கள். **க்ருத்திகா** நக்ஷத்ரதேவதைகளும் தன் புத்ரனென்ற வ்யாஜத்தால் உள் நுழைந்து உபசாரம் செய்து வருகிருர்கள். அந்த தேவதைகளோ **துர்கை, லக்ஷ்மீ, ஸரஸ்வதி, பத்ரகாளி, ஸாவித்ரீ, ராதை** என்று சொல்லப்படுவார்கள். அந்தப் பள்ளியறை தர்சனம் செய்யவேண்டுமென்ற மனிதன் வெளியில் நின்று கொண்டுதான் தர்சனம் செய்ய வேண்டும். அந்தக் காலத்தில் விடாமல் தர்சனம் செய்கிறவர்களுக்கு அவர்களுடைய ஸகல காமங்களும் பூர்த்தியாகின்றன. அந்த ஸ்வரூபத்தோடு பகவானை நான் எப்பொழுதும் த்யானம் செய்கிறேன்.

---

9. பாதாரவிந்த மஹிமை

रणद्धंसके मञ्जुलेऽत्यन्तशोणे
मनोहारिलावण्यपीयूषपूर्णे
मनःषट्पदो मे भवक्लेशतप्तः
सदा मोदतां स्कन्द ते पादपद्मे ॥ ९ ॥

ரணத்தம்ஸகே மஞ்ஜுளே அத்யந்தசோணே
மனோஹாரிலாவண்யபீயூஷபூர்ணே ।
மந:ஷட்பதோ மே பவக்லேசதப்த:
ஸதாமோததாம் ஸ்கந்த தே பாதபத்மே ॥ 9

பதவுரை :—

रणद्धंसके - ரணத்தம்ஸகே = சப்திக்கின்ற ஹம்ஸங்களோடு கூடினதாயும் **अत्यन्तशोणे** - அத்யந்த சோணே = மிகவும் சிவப்பு வர்ணமுள்ளதாயும் **मनोहारिलावण्य पीयूषपूर्णे** - மனோஹாரிலாவண்யபீயூஷ பூர்ணே = மனஸை அபஹரிக்கின்ற லாவண்ய மென்ற அம்ருதத்தால் நிறைந்ததாயும், **मञ्जुले** - மஞ்ஜுளே = அழகாயுமுள்ள **ते** - தே = உன்னுடைய **पादपद्मे** - பாதபத்மே = பாதங்களாகிற தாமரைப் புஷ்பத்தில் **भवक्लेशतप्तः** - பவக்லேசதப்த: = ஸம்ஸார தாபத்தால் தவிக்கும்படி செய்யப்பட்ட **मे** - மே = என்னுடைய **मनः षट्पदः** - மநஷ்ஷட்பத: = மனஸாகிற வண்டானது **हे स्कन्द** - ஹே ஸ்கந்த = ஹே ஸுப்ரமண்ய மூர்த்தியே! **सदा** - ஸதா = எப்பொழுதும் **मोदतां** - மோததாம் := ஸஞ்சரிக்கும் காரணத்தால் ஸந்தோஷத்தை அடையட்டும்.

தாத்பர்யம்:—

செந்தாமரைப் புஷ்பத்தில் ஹம்ஸ பக்ஷிகள் எப்பொழுதும் ஸஞ்சரிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளவைகள்

எப்பொழுதும் திவ்யமான சப்தங்களாலேயும் கேழ்க்கிறவர்களுடைய மனதை ஆநந்திக்கச் செய்து கொண்டிருக்கும். அந்த தாமரைப் புஷ்பத்தில் தேனை உண்டு பண்ணுவதற்குக் காரணமான திவ்ய ரஸம் நிரம்பியிருக்கும் காரணத்தால், ஷட்பதம் என்று சொல்லப்பட்ட வண்டுகளும் அந்த செந்தாமரையில் வந்து ரஸத்தை இஷ்டப்படிக் குடித்துவிட்டு, ரொம்பவும் ஸந்தோஷத்துடன் வண்டுகளும் ஜங்காரம் செய்துகொண்டிருக்கும். இதைத் ருஷ்டாந்தமாக வைத்துக் கொண்டு பரமாசார்யாள் ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியினுடைய பாதத்தை உத்ப்ரேக்ஷித்து ஸ்துதிக்கின்றார்கள். பகவானுடைய பாதங்களோ செந்தாமரைப் புஷ்பம்போல் இயற்கையிலேயே சிவந்த நிறத்துடன் விளங்கிவருகிறது. தாமரைப் புஷ்பத்தில் ஹம்ஸ பக்ஷிகள் வஸிப்பதுபோல, ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியினுடைய பாதங்களாகிற தாமரைப் புஷ்பத்தில், பரம ஹம்ஸர்கள் என்று சொல்லப்படும் அநேக ஸன்யாஸிகள் எப்பொழுதும் தர்சனம் செய்துகொண்டே அருகில் நின்று வருகிறார்கள். ப்ரஸித்தமான தாமரைப் புஷ்பத்தில் கேவலம் ஹம்ஸ பக்ஷிகள் வாஸம் செய்கின்றன. ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியினுடைய பாதாரவிந்தங்களிலோ பரம ஹம்ஸர்களென்ற, ஜீவன் முக்தர்கள் வாஸம் செய்கிறார்கள். ப்ரஸித்தமான தாமரைப் புஷ்பத்திலும் தேனிருக்கும் வழக்கமுண்டு. பகவானுடைய பாத புஷ்பங்களிலோ பார்ப்பவர்களுடைய மனதை அபஹரிக்கக்கூடிய ஸௌந்தர்யமாகிற அம்ருதம் நிரம்பியிருக்கிறது. அந்த தாமரைப் புஷ்பத்தில் வண்டுகள் ரஸத்தை க்ரஹிக்க வந்து வாஸம் செய்வதுபோல் ஆசார்யாள் தன்னுடைய மனதை ஒரு வண்டாக பாவித்து வண்டுகளுக்கு ஆறு கால்கள் உள்ளதுபோல், தன் மனதுக்கும் **சமம், தமம், திதிக்ஷை, உபாதி, ச்ரத்தா, ஸமாதானம்**

என்ற ஆறு குணங்கள் நிறைந்திருப்பதால் ஆறு கால் வண்டுக்கு ஸமானமாக ஆகலாம் என்று நினைத்து பகவானுடைய பாதாரவிந்தங்களில் எப்பொழுதும் வாஸம் செய்யவேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்துக் கேட்டுக்கொள்கிறார்கள். ஸம்ஸாரமாகிய காட்டுத் தீயினால் எப்பொழுதும் தபிக்கும்படி செய்யப்பட்ட என் மனதாகிற வண்டுக்கு உன்னுடைய சரணாரவிந்தங்களில் பானம் செய்வதால் தாபத்திற்கு சாந்தி ஏற்பட்டு பரம ஸந்தோஷத்துடன் ஜீவிக்கும் உன் பாதாரவிந்தத்தில் ஸமீபத்திலோ, பரம ஹம்ஸர்களான ஸந்யாஸிகள் எப்பொழுதும் ஸஞ்சாரம் செய்துகொண்டு மஹா வாக்யத்தை உச்சரித்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். அதைக் கேட்பதினாலும் என் மனதிற்கு ஒரு ஸந்தோஷம் ஏற்படக்கூடும். ஆகையால் என் மனதாகிற வண்டானது எப்பொழுதும் உன் சரணாரவிந்தங்களில் வாஸம் செய்யட்டும் என்றும் ஸ்ரீமதாசார்யாள் ப்ரார்த்திக்கின்றார்கள்.

இதனால், பகவானுடைய பாதஸமீபத்தில் ச்ரவணேந்த்ரியத்தை மனதுடன் செலுத்தி கவனித்தவர்களுக்கு பகவானுடைய பாதாரவிந்தத்திற்குள், அந்தர் பாவத்தையடைந்த பரமஹம்ஸர்கள் உச்சரித்துக் கொண்டிருக்கும் ப்ரணவ சப்தமும், மஹா வாக்ய த்வனியும் கேட்கலாம் என்பது வெளியாகிறது.

---

10. இடை ப்ரதேச வர்ணனை

सुवर्णाभदिव्याम्बरैर्भासमानां
क्वणत्किङ्किणीमेखलाशोभमानाम् ।
लसद्धेमपट्टेन विद्योतमानां
कटिं भावये स्कन्द ते दीप्यमानाम् ॥ १० ॥

ஸுவர்ணாபதிவ்யாம்பரைர்பாஸமாநாம்
க்வணத்கிங்கிணீ மேகலாசோபமாநாம் ।
லஸத்தேமபட்டேந வித்யோதமாநாம்
கடிம் பாவயே ஸ்கந்த தே தீப்யமாநாம் ॥

பதவுரை :—

हे स्कन्द - ஹே ஸ்கந்த = ஹே ஸுப்ரமண்யக் கடவுளே! **सुवर्णाभदिव्याम्बरैः** - ஸுவர்ணாபதிவ்யாம்பரை: = தங்கத்தின் வர்ணத்தோடுகூடின வஸ்த்ரங்களால் மறைக்கப்பட்டு விளங்குகிறதாயும் **क्वणत्किङ्किणीमेखलाशोभमानां** - க்வணத்கிங்கிணீமேகலாசோபமானாம் = சப்தித்துக்கொண்டிருக்கும் சலங்கைகளோடுகூடின கடிஸூத்ரத்தால் சோபிக்கிறதாயும் **लसद्धेमपट्टेन** - லஸத்தேமபட்டேந = வஸ்திரத்திற்கு மேல் பாஸிக்கிற தங்கமயமான பட்டத்தால் **विद्योतमानां** - வித்யோதமானாம் = பாஸிக்கின்றதாயும் **दीप्यमानां** - தீப்யமானாம் = ஒருவிதமான அலங்காரம் இல்லாமலும் ஸ்வயமாகவே பாஸிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளதாயும் (உள்ள) **ते** - தே = உன்னுடைய **कटिं** - கடிம் = இடுப்பு ப்ரதேசத்தை **भावये** - பாவயே = த்யானம் செய்கின்றேன்.

தாத்பர்யம் :—

பகவானுடைய இடையானது வர்ணிக்கப்படுகிறது. இடுப்பில் தங்கமயமான ஜரிகையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பீதாம்பரத்தை தரித்துக்கொண்டிருக்கும் காரணத்தால் அந்த இடையானது மிகவும் சோபித்துக்கொண்டே யிருக்கிறது. ஸூக்ஷ்மமான சலங்கைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தங்கமயமான கடிஸூத்ரம் ஒன்று இடுப்பில் பாஸிக்கின்றது. அதிலுள்ள சலங்கைகளும் எப்பொழுதும் சப்தித்துக்கொண்டேயிருக்கின்றன. அதற்குமேல் பாகத்தில் தங்கமயமான பட்டம் ஒன்று போட்டுக்கொண்

டிருப்பதைப் பார்த்தால் சோபையை அளவிடமுடியாமல் இருந்து வருகிறது. இந்த அலங்காரங்கள் யாதொன்றுமில்லாமலேயே ஸ்வயமாகவே அந்த இடுப்பு ப்ரதேசமானது பாஸிக்கும் சக்தியுள்ளது. அவ்விதம் அழகு தங்கிய கடி ப்ரதேசத்தை தான் த்யானம் செய்கிறேன் என்று செல்லுகிறார். **स्कन्दगतिशोषणयोः** (ஸ்கந்தர்கதிசோஷணயோ:) என்ற தாதுவால், தன்னை தர்சனம் செய்யும் பக்த ஜனங்களுடைய பாபங்களை நாசம் செய்தும் **ப்ரம்மபாவாபத்தி** என்ற மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் வல்லமையுள்ளவர் என்ற அர்த்தமானது **ஸ்கந்த** என்ற சப்தத்தால் விளங்குகிறபடியால், அந்த திருநாமத்தோடு கூடின பகவானை எப்பொழுதும் த்யானம் செய்யவேண்டிய தவசியமாகும். அதை அநுஸரித்துத்தான் பரமாசார்யரே த்யானம் செய்கிறார்கள். **सन्देहो बहुलः** (ஸந்தேஹோ பஹுள:) என்ற சாந்தோக்ய ச்ருதியை அநுஸரித்து பகவானை விராட் புருஷனாக வர்ணிக்கும் ஸமயத்தில், விச்வரூப தர்சனம் கொடுத்த காரணத்தைக் கொண்டு பகவானுடைய இடுப்பு ப்ரதேசத்தை எங்கும் நிறைந்த ஆகாசமாக வர்ணித்திருப்பதால் ப்ரக்ருதத்திலும் ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியினுடைய கடி ப்ரதேசத்தை **ஆகாச தத்வமாக** பாவிக்கவேண்டும். அதனால் ஆகாசமானது எவ்விதம் எல்லாவற்றிற்கும் அவகாசத்தைக் கொடுக்க சக்தியுள்ளதோ, அதுபோல் பகவானுடைய இடுப்பு ப்ரதேசமும் தன்னை உபாஸிக்கும் ஜீவகோடிகளுக்கு ஸகல புருஷார்த்தங்களையும் அளிக்கும் வல்லமையுள்ளது என்பதும் வெளியாகிறது.

---

11. வக்ஷஸ்தல வர்ணனை

पुलिन्देशकन्याघनाभोगतुङ्ग-
स्तनालिङ्गनासक्तकाश्मीररागम् ।
नमस्याम्यहं तारकारे तवोरः
स्वभक्तावने सर्वदा सानुरागम् ॥ ११ ॥

புலிந்தேசகந்யாகநாபோகதுங்க
ஸ்தனாலிங்கநாஸக்தகாச்மீரராகம் ।
நமஸ்யாம்யஹம் தாரகாரே தவோர:
ஸ்வபக்தாவநே ஸர்வதாஸாநுராகம் ॥ 11

பதவுரை:—

हे तारकारे - ஹே தாரகாரே = தாரகாஸுரனுக்கு சத்ருவான ஹே ஸுப்ரமண்யக் கடவுளே! **पुलिन्देश.........काश्मीररागम्** - புலிந்தேச......காச்மீர ராகம் = வேடனுடைய பெண்ணான, **வல்லீ** என்ற தன் பத்னியினுடைய கடினமாயும், பெரியதாயுமிருக்கும் இரண்டு ஸ்தனங்களையும் ஆலிங்கனம் செய்து கொள்ளும் காரணத்தால், அந்த ஸ்தனத்தில் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ள குங்குமங்கள் தன் மார்பிலும் பட்ட காரணத்தால் சிவப்பான வர்ணத்தோடு கூடினதாயும் **सर्वदा** - ஸர்வதா = எப்பொழுதும் **स्वभक्तावने** - ஸ்வபக்தாவநே = தன் பக்தர்களை ரக்ஷிக்கும் விஷயத்தில் **सानुरागं** - ஸாநுராகம் = உள் பாகத்தில் ஏற்படும் ஆசையினால் வெளியிலும் சிவந்ததுபோல் இருப்பதாயும் (உள்ள) **तव** - தவ = உன்னுடைய **उरः** உர: = மார்பு ப்ரதேசத்தை **अहं** - அஹம் = நான் **नमस्यामि** - நமஸ்யாமி = நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

தாத்பர்யம்:—

வேடனென்றும், அல்லது ஜாதியில் குறவனென்றும் ப்ராக்ருத ஜனங்கள் சொல்லும் மனிதனுடைய பெண்ணான வல்லீ என்பவளை ஸுப்ரமண்யஸ்வாமி

யானவர் பலாத்காரமாக விவாஹம் செய்துகொண்ட
தாக லோகத்தில் பாமர ஜனங்கள் சொல்லுகிறுர்
கள். புராண ரீதியாக இந்த **வல்லீ** என்றவள்
உபேந்த்ரனுகை அவதாரம் செய்த மஹாவிஷ்ணுவி
னுடைய பெண் என்று தெரியவருகிறது. மஹா
விஷ்ணுவிற்கு **துர்வாஸ** மஹர்ஷியினுடைய சாபத்
தால் பூலோகத்தில் இந்த வல்லியினுடைய தகப்ப
னுராகப் பிறக்க நேர்ந்தது. அர்ஜுனனேடு பர
மேச்வரன், வேடனுடைய வேஷம் பூண்டு போர்
செய்தான் என்பது **கிராதார்ஜுனீயம்** முதலான
க்ரந்தங்கள் மூலம் ப்ரஸித்தமானது. அந்த அவஸ்
தையில் பரமேச்வரனை வேடனென்று மஹாவிஷ்ணு
வானவர் பரிஹாஸம் செய்ததை சிவபக்தரான
துர்வாஸ மஹர்ஷி கோபம் கொண்டு, "அப்படியா
னல் நீயும் வேடன்தான்" என்று சாபம் கொடுத்
தார். மஹாவிஷ்ணுவானவர் இந்த்ரனுக்குத் தம்பி
உபேந்த்ரன் என்ற பெயருடன் விளங்கிவரும் அவஸ்
தையில் இந்த கதையானது நடைபெற்றது. அந்த
உபேந்த்ராவதாரத்தில் இந்த **வல்லீ-தேவஸேனை**
இருவர்களும் பெண்களாக விளங்கிவந்தார்கள். துர்
வாஸ மஹர்ஷியினுடைய சாபத்திற்குட்பட்டு, குழந்
தைகளுடன் பூலோகத்தில் மனிதனுகப் பிறந்தார்.
அவரைத்தான் குறவன் என்றும், வேடன் என்றும்
அறியாத ஜனங்கள் பஹுப்ரகாரமாக சொல்லுகிறுர்
கள். இது புராண ரீதியாக ஸித்தமானது. வேதம்
மூலமாகவோ **வல்லீ** என்றவள் ப்ரம்மவித்யாரூபிணி
யான பராசக்தி என்றே தெரியவருகிறது. **ஸனத்**
குமாரஸ்வாமியானவர் **நாரத மஹர்ஷி** தன்னிடம்
வந்து ப்ரம்ம வித்யையை தனக்கு உபதேசம் செய்ய
வேண்டுமெனக் கேட்டபொழுது, நாரதரை அதி
காரி இல்லை என்று உபதேசம் செய்யாமல் தள்ளின
தோஷத்தால் "வித்யோபதேசத்திற்கு வந்த ஸத்-
சிஷ்யனை தனக்கு சக்தியிருந்தும் நிராகரிக்கும் பக்ஷத்

தில் அவன் வேடனுகப் பிறக்கிருன்" **विद्यार्थमागतं-**
शिष्यं त्यक्त्वा वनचरोभवत (வித்யார்தமாகதம் சிஷ்யம்
த்யக்த்வா வநசரோபவத்) என்ற ஸ்ம்ருதி ப்ரகாரம்
ஸநத்குமாரஸ்வாமியே **புளிந்தன்** என்று சொல்லப்
படும் மனிதனுக பூலோகத்தில் ஜனித்ததாகவும்,
அவரிடத்தில் விளங்கிவந்த ப்ரம்மவித்யை அவரிட
மிருந்து விலக மனமில்லாமல், அவருடைய பெண்
என்ற வ்யாஜத்தால் அவதரித்து **வல்லீ** என்ற பெய
ருடன் விளங்கி வருகிருள் என்றும் வெளியாகிறது.
ஆகையால் வல்லிதேவியோ, அவளுடைய தகப்ப
னுரோ கீழ் ஜாதியில் உதித்தவர்களென்றும் அந்த
ஜாதியில் பிறந்த பெண்ணை ப்ராம்மண தர்மத்தை
ரக்ஷிக்க வந்த ஸுப்ரமண்யஸ்வாமி தான் எவ்விதம்
கல்யாணம் செய்துகொண்டார் என்ற **சங்கைக்கும்**
இடமே இல்லாமலாகிறது.

நிற்க, அந்த வல்லியோடு பள்ளியறையில்
ஆலிங்கனுதிகளைச் செய்துகொண்டு போக
ஸுகத்தை அநுபவிக்கும் காலத்தில் அவளுடைய
மார்பும், ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியினுடைய மார்பும்
சேருகிற காரணத்தைக் கொண்டு வல்லியின் மார்
பின் குசங்களில் அலங்கரிக்கப்பட்ட குங்குமமும்,
ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியினுடைய மார்பில் சிவப்பாகக்
காணப்படுகின்றது. அல்லது தன்னுடைய பக்தர்
களை எக்காலத்திலும் ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்ற
கவலை மனதில் அதிகமாக இருக்கும் காரணத்தால்
அந்தக் கவலையை ஸூசனை செய்வதற்காக வெளி
மார்பிலும் சிவப்பான காந்தி காணப்படுகிறதோ!
अनुराग (அநுராகம்) என்றுல் 'அபிலாஷை' என்றும்
அர்த்தமுண்டு. சிவப்பு வர்ணம் என்றும் ஒரு அர்த்த
முண்டு. இதனுல் பக்த ஜனங்களிடம் ஸுப்ரமண்ய
ஸ்வாமிக்கு ஏற்படும் வாத்ஸல்யம்போல் மற்ற எந்த
தேவதைக்கும் ஏற்படாது என்பது ஸித்தமாகிறது.

12. கராவலம்பனம்

विधौ क्लृप्तदण्डान् स्वलीलाधृताण्डान्
निरस्तेभशुण्डान् द्विषत्कालदण्डान् ।
हतेन्द्रारिषण्डान् जगत्राणशौण्डान्
सदा ते प्रचण्डान् श्रये बाहुदण्डान् ॥ १२ ॥

விதௌ க்லுப்ததண்டாந் ஸ்வலீலாத்ருதாண்டாந்
நிரஸ்தேபசுண்டாந் த்விஷத்காலதண்டாந் ।
ஹதேந்த்ராரிஷண்டான் ஜகத்ராணசௌண்டாந்
ஸதா தே ப்ரசண்டான் ச்ரயே பாஹுதண்டாந் ॥

பதவுரை :—

हे षण्मुख - ஹே ஷண்முக = ஹே ஆறுமுகக் கடவுளே! **विधौ** - விதௌ = ப்ரம்மாவினிடம் **क्लृप्तदण्डान्** க்லுப்ததண்டாந் — செலுத்தப்பட்ட தண்டனையுடன் கூடினதாயும் **स्वलीलाधृताण्डान्** - ஸ்வலீலாத்ருதாண்டாந் = தான் விளையாட்டாகவே ஸகல விதமான அண்டங்களையும் தரிக்கிறதாயும் **निरस्तेभशुण्डान्** நிரஸ்தேபசுண்டாந் = யானையினுடைய தும்பிக்கையைப் பிடித்து அதன் திமிரை அடக்கினதாயும் **द्विषत्कालदण्डान्** - த்விஷத்காலதண்டாந் = சத்ருவாகும் யமனை த்வம்ஸம் செய்கிறதாயும் **हतेन्द्रारिषण्डान्** ஹதேந்த்ராரிஷண்டாந் = இந்த்ரனுக்குச் சத்ருவான சூரபத்மா முதலான அஸுரர்களைக் கொன்றதாயும் **जगत्राणशौण्डान्** - ஜகத்ராண சௌண்டாந் = ஜகத்தை ரக்ஷிக்கும் விஷயத்தில் மிகவும் ஸாமர்த்யமுள்ளதாயும் **प्रचण्डान्** - ப்ரசண்டாந் = சத்ருக்களுக்கு பயத்தை கொடுக்கிறதாயும் (உள்ள) **ते** - தே = உன்னுடைய **बाहुदण्डन** பாஹுதண்டாந் = தண்டாகாரமான பன்னிரண்டு கைகளையும் **सदा** - ஸதா = எப்பொழுதும் **श्रये** - ச்ரயே = நான் ஆச்ரயிக்கின்றேன்.

தாத்பர்யம் :—

ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியானவர், தன்னுடைய பால்யமான பருவத்தில் **வீரபாஹு** முதலான நவ வீரர்கள் என்ற தன்னுடைய ப்ராதாக்களோடு மஹா கைலாஸத்தின் வெளிவாசலில் விளையாடிக்கொண்டிருந்தார். அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில், ப்ரம்மாவானவர் ஸுப்ரமண்யமூர்த்தியை லக்ஷ்யம் செய்யாமலேயே பரமேச்வரனை தர்சனம் செய்யும் உத்தேசத்துடன் கைலாஸத்திற்குள் சென்றார். தன்னைக் கேட்காமல் கைலாஸத்திற்குள் சென்ற ப்ரம்மாவினிடம் ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமிக்கு மிகவும் கோபம் ஏற்பட்டுவிட்டது. ப்ரம்மா, பரமேச்வரனை தர்சனம் செய்து விட்டு வெளியில் வரும்பொழுது, ப்ரம்மாவின் கைகளைத் தன் கைகளால் பிடித்துக்கொண்டு "யாருடைய உத்தரவின்பேரில் நீர் கைலாஸத்திற்குள் சென்றீர்?" என்று கடினமான வார்த்தையால் ப்ரம்மாவை அவமதித்துப் பேசினார்.

ப்ரம்மாவோ "நீ யார் என்மனைக் கட்பது?" என்றெண்ணி "உன்னைக்கேட்டுத்தான் நான் உள்ளே போகவேண்டுமென்பதில்லை. நீ குழந்தை! உனக்கு என்ன தெரியும்?" என்று ப்ரம்மா உத்தண்டமாகப் பேசினதற்கு, ஸுப்ரமண்யஸ்வாமி மிகுந்த கோபத்தை அடைந்து ப்ரம்மாவை "ப்ரணவத்தின் ரஹஸ்யம் உனக்குத் தெரியுமா?" என்று கேட்டு ப்ரம்மாவை அவமதித்தார் என்ற வ்ருத்தமானது முன்பு 3-வது ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அங்கு இதன் விஸ்தாரத்தைத் தெரிந்து கொள்ளவும்.

அவ்விதமே தான் மஹாபராக்ரமசாலியாக இருக்கும் காரணத்தால் ப்ரம்மாண்டங்களையும், ப்ரம்மாண்டத்துக்கு வெளியில் உள்ள லோகங்களையும் தான் பரிபாலனம் செய்வதை ஒரு விளையாட்

டாகவே பாவித்து அவ்விதம் நீதிக்கு விரோதமன்
ணியில் சக்தியுடன் கூடின கைகளால், ஸுப்ரமண்யக்
கடவுள் அலங்கரிக்கப்பட்டவராக ஆகிறுர்.
தவிரவும், யானையின் மதத்தை அடக்கும்
சக்தியும் ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியின் கைகளுக்கும்
இயற்கையாகவே ஏற்பட்டது. திருத்தணி என்ற
க்ஷேத்ரத்தில் **வல்லீ** என்ற ஒரு ஸுந்தரீயான கன்
னிகையை தான் பரிணயம் செய்துகொண்டார் என்
பது லோக ப்ரஸித்தமான கதையாகும். அந்த
வல்லீ என்றவளை கீழ் ஜாதியில் பிறந்தவளாக சிலர்
நினைப்பார்கள். அவ்விதம் நினைப்பது மிகவும்
ஸாஹஸமாகும். **ஸுந்தர வல்லீ** என்றும் **ஆனந்த
வல்லீ** என்றும் இரண்டு குமாரிகள், தேவேந்த்ர
னுக்கு தபோமஹிமையினுல் கிடைத்த புத்ரிகளாக
ஆவார்கள். அந்த கன்னிகைகள் ப்ரம்மசர்ய வ்ர
தத்துடன் கூடிக்கொண்டு ஞான நிஷ்டையில்
திருப்தி உள்ளவர்களாக இருந்து வந்தார்கள். பர
மேச்வரனிடம் புத்ரனுக அவதரித்த ஷண்முகன்
என்ற ப்ரக்ருதமான தைவமோ அந்த ஸுந்தரவல்லீ
ஆனந்தவல்லீ என்ற இரண்டுவிதமான கன்னிகை
களுக்கு மஹா கைலாஸத்தில் **சிவதீர்த்தக்** கரையில்,
ஷடக்ஷரீ என்ற மஹாமந்த்ரத்தின் ரஹஸ்யத்தை
உபதேசித்த ஸத்குருவாக ஆவார். உபதேசம்
ஆனபின்பு, ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியானவர் அந்த
இரண்டு கன்னிகைகளையும் பார்த்து எனக்கு குரு
தக்ஷிணை கொடுக்கவேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தித்தார்.
அவர்களும், **आचार्याय प्रियं धनमाहृत्य** (ஆசார்யாய
ப்ரியம் தநமாஹ்ருத்ய) என்ற ப்ரமாண வாக்யத்தை
அநுஸரித்து தனக்கு எது ப்ரியமான வஸ்துவோ
அதைக் கேட்டுக்கொள்ளலாம், தருகிறேம் என்று
சொன்னர்கள். ஸுப்ரமண்யக் கடவுளோ அவர்
களைப் பார்த்து "நீங்கள் இருவர்களும் எனக்கு
பார்யையாக ஆகவேண்டும். அதுதான் எனக்கு

நீங்கள் கொடுக்கும் குருதக்ஷிணையாக ஆகவேண்
டும்" என்று கேட்டுக்கொண்டார் ஆனல் இந்த
இரண்டு கன்னிகைகளோ ப்ரம்மசர்யத்துடன்
இருந்துவர வேண்டுமென்ற ப்ரதிக்ஞையைக் கைக்
கொண்டார்கள் என்று முன்பே சொல்லப்பட்டது.
அதற்கு விரோதமாக தனது குருதக்ஷிணையைக்
கேட்கும்பொழுது மிகவும் வ்ரதபங்கம் வந்துவிடுமே
என்ற கவலையை அடைந்தார்கள். ஆனல், ஆநந்த
வல்லீ என்பவளோ **गुरोर्वचनमौषधं** (குரோர்வசந
மௌஷதம்) என்ற **வாக்கியத்தை** அநுஸரித்து, குரு
வினுடைய அபிப்ராயத்தை நிறைவேற்ற எந்த நிய
மத்துக்கும் லோபம் வந்தாலும் ஸம்மதிக்கலாம்.
அது தோஷமாகாது என்ற தீர்மானத்துடன் ஸுப்ர
மண்யஸ்வாமியின் அபிப்ராய ப்ரகாரம் ஸம்மதித்து
விட்டாள். அவளைத்தான் **ஸுவர்ணவல்லீ** என்றும்
தேவஸேனை என்றும் சொல்லுவார்கள். சூரபத்மா
வைக் கொன்றவுடன் ஸ்ரீ ஜயந்திபுரம் என்ற க்ஷேத்
ரத்தில் ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியானவர் ஜயக்கொண்
டாட்டத்தை நடத்திவிட்டு, ஹாலாஸ்ய க்ஷேத்ரத்
திற்கு அருகிலுள்ள **பராசலம்** என்னும் க்ஷேத்ரத்தில்
தேவர்களுடைய ப்ரார்த்தனைக் கிணங்கி பூர்ண
ஸாந்நியத்துடன் விளங்கி வரும்பொழுது, தேவேந்
த்ரனே விதிவத்தாக அந்த ஆநந்தவல்லீ என்று
சொல்லப்பட்ட **தேவஸேனையை** விவாஹம் செய்து
கொடுத்தான். அதுவும் ஸ்காந்த மஹாபுராணத்
தில் ப்ரஸித்தமானது. வருஷந்தோறும் **பராசல
க்ஷேத்ரத்தில்** நடக்கும் பங்குனி உத்திர உத்ஸவ
காலத்தில் நடைபெற்று வருகிற இந்த லீலையானது
இப்பொழுதும் ப்ரஸித்தமாக நடைபெருகிறது.

அந்த ஸுந்தர வல்லி என்ற கன்னிகையோ தன்
னுடைய ப்ரம்மசர்ய வ்ரதத்திற்கு பங்கம் வரும் என்
பதை உத்தேசித்து தன் குருவான பகவானுடைய
வார்த்தையை உல்லங்கனம் செய்து விட்டாள்.

गुरोर्वचनमुल्लङ्घ्य यो वा नियममाचरेत् ।
हीनजातौ जनित्वा तु दु:खमाप्नोति पूरुष: ॥

குரோர்வசநமுல்லங்க்ய யோ வா நியமமாசரேத் ।
ஹீநஜாதௌ ஜநித்வா து துக்கமாப்நோதி பூருஷ: ॥

என்ற மநுவசன ப்ரகாரம் குருவசனத்தை உல்லங்கனம் செய்து அதற்கு விரோதமாக, தான் ஸங்கல்பித்த வ்ரதத்தை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிற புருஷனுக்கு தானிருக்கும் ஜன்மாவிற்கும் கீழான ஜன்மாவில் பிறப்பு ஏற்பட்டு, துக்காநுபவம்தான் அதிகமாகும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதனுல் இந்த ஸௌந்தரவல்லீ என்றவளும் அந்தவிதமான அபராதத்தைச் செய்த காரணத்தால் திருத்தணி க்ஷேத்ரத்தில், சோளம், கம்பு முதலான தான்யங்களை சாகுபடி செய்துவரும் ஒரு ஸம்ஸாரியான கீழ் ஜாதி புருஷனுடைய பெண்ணாக பிறந்தாள். ஆகிலும் முன் ஜன்மாவில் ஏற்பட்ட ஞானத்திற்குக் குறைவில்லை. மஹா கைலாஸத்தில் **சிவதீர்த்தக் கரையில்,** ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியினுல் தனக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட ஷடக்ஷரீ மஹாமந்த்ரத்தின் ஸ்மரணமும் தன்னிடம் இருந்து வந்தால்தான் ஸத்குருவான ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமிக்கு செய்த அபசாரத்தால் தனக்கு இவ்விதமான துர்க்கதி வந்ததே என்று நினைத்து, வருத்தத்துடன் அந்த பாபத்தினின்றும் விமோசனத்தை அடைய எப்பொழுதும் அந்த பகவானையே பர்த்தாவாக அடைய வேண்டுமென்ற உத்தேசத்துடன், தினந்தோறும் காலையில் எழுந்திருந்து ஸ்நானம் முதலானவைகளை முடித்துக்கொண்டு, ஷடக்ஷரீ மஹாமந்த்ரத்தை ஜபம் செய்த பிற்பாடுதான் தன்னுடைய தகப்பனுல் ஏவப்பட்ட கார்யங்களை செய்கிற வழக்கமுள்ளவளாக இருந்து வந்தாள் அவளுடைய தகப்பனுருக்கோ ஏராளமான புஞ்சை நிலங்களுண்டு. அவைகளில்

சோளம், கம்பு, தினை, கோதுமை முதலான பயிர்களை சாகுபடி செய்து அதிலிருந்தும் அவன் ஜீவிக்கும் வழக்கமுள்ளவன். இந்தப் பெண்ணும் தான் அடிக்கடி அந்த தோட்டங்களுக்குச் சென்று தான்யங்களை ரக்ஷித்து வரும் ஸ்வபாவமுள்ளவள். அவ்விதம் தோட்டத்தில் பயிர்களை ரக்ஷித்துக்கொண்டு வரும் ஸந்தர்ப்பத்தில் ஷண்முகப்பெருமான், இவளுடைய ஜன்மாவை ஸபலமாகச் செய்யும் உத்தேசத்துடன், இவளை பரிணயம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று இச்சித்து எதிரில் ப்ரத்யக்ஷமானுர். ஆகிலும் அந்தப் பெண்ணுனவள் தாய் தகப்பனுக்குப் பயந்துகொண்டு இந்த குமார ஸ்வாமியை தன் பர்த்தாவாக வஹிக்க எண்ணமில்லாதவளாகவே இருந்தாள். ஆகிலும் பகவான் அதை விடாமல் தன்னுடைய தமையனுன மஹாகணபதியை நினைக்கும்பொழுது அந்த மஹா கணபதியானவர் பெரிய மதம் பிடித்த யானையின் உருவம் கொண்டு அந்தப் பெண்ணுக்கு பயத்தைச் செய்தார். அந்த வல்லீ என்ற பெண்ணும் பயத்தால் தானுகவே ஷண்முகனை ஆச்ரயித்து ஆலிங்கனம் செய்துவிட்டாள். அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் அந்த யானை உருவம் கொண்ட மஹா கணபதியினுடைய மதத்தை அடக்க யாருக்கும் சக்தியில்லாமல் போகவே, லோகத்திற்கே அதனுல் பெரிய தீங்கு ஏற்படுமோ என்ற எண்ணத்தால் ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியும் தனது கைகளால் அதன் தும்பிக்கையைப் பிடித்துக்கொண்டு அதன் மதத்தை அடக்கினுர் அதனுல் இந்த வல்லீ தேவியோ முன்பு எந்த ஷண்முகப்பெருமானிடம் தான் ஷடக்ஷரீ உபதேசம் செய்துகொண்டாளோ அந்தப் பரம்பொருள்தான் இந்த ப்ரபு என்று தீர்மானித்து அந்த குமாரஸ்வாமியைக் கல்யாணம் செய்துகொள்வதில் மனமுள்ளவளாக ஆகிவிட்டாள். பிறகு க்ரமமாக கல்யாணமும் நடை

பெற்றது. அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் யானையின் மதத்தை குரேன் அடக்கினர் என்றதை ஸூசிப்பிக்க **निरस्तेभ-शुण्डान्** (நிரஸ்தேபசுண்டான்) என்ற பதமானது ப்ரக்ருத ச்லோகத்தில் ஏற்பட்டது என்பதை அறியவும்.

ஸ்காந்த மஹாபுராணமானது ஸுப்ரமண்யக் கடவுளின் பெருமையைச் சொல்வதற்காக ஏற்பட்டது. அதில் மஹாபுராணம், உபபுராணம் என்று இரண்டு ப்ரகாரங்கள் உண்டு. மஹா புராணத்திலோ, உப புராணத்திலோ ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியினுடைய சரித்ரமானது ஒரே ரூபமாகத்தான் இருக்கும் என்ற நியமம் இல்லை ஒவ்வொரு ப்ரகாரமாகவும் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கலாம். கதா பாகம் வேறுபட்டிருப்பது என்பதை நினைக்காமல் அதன் தத்வத்தை க்ரஹிப்பதிலேயே மனம் செல்லவேண்டும். அதனால் முன் பின் விரோதம் உள்ளதோ என்ற சங்கைக்கு இடமே இல்லை. அவ்விதமே, ஸர்வ ப்ராணிகளுக்கும் சத்ருவான **காலனையும்,** இந்த ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமிதான் ஸம்ஹாரம் செய்தவர். மார்க்கண்டேயனை ரக்ஷிப்பதற்காக பரமேச்வரன் **காலனை** ஜயித்தார் என்ற கதை மார்க்கண்டேய புராணம் முதலியவைகளில் ப்ரஸித்தமானாலும், அந்த பரமேச்வரனும் இந்த ஸுப்ரமண்யக் கடவுள் மூலமாகத்தான் காலனை ஜயித்தார் என்பதானது ஸ்கந்தபுராணத்தில் ப்ரஸித்தமாக உள்ளது. ஆகையால் ஷண்முகனை ஆராதிப்பவர்களுக்கு ம்ருத்யு பயம் இல்லை என்பது வெளியாகிறது. இந்த்ரன் முதலான தேவர்களுக்கு சத்ருவான சூர்பத்மா, தாரகாஸுரன், ஸிம்மவக்த்ரன் என்றவர்களை, ஸுப்ரமண்யக் கடவுள்தான் கொன்றார் என்பதும் ப்ரஸித்தமானது. ஜகத்தை ரக்ஷிக்கும் விஷயத்திலோ, ஸுப்ரமண்யமூர்த்தியின் **பாஹுபலம்**தான் முக்ய காரணமாகும். சத்ருக்கள் அருகில் அண்ட

முடியாத பராக்ரமத்தோடுகூடினவைகள் முருகனின் புஜ தண்டங்கள். அவ்விதமான குமாரஸ்வாமியினுடைய தண்டாகாரமான புஜங்களை நான் ஆச்ரயிக்கிறேன். அதாவது எனக்கு அந்த ப்ரபு வானவர் கைகொடுத்து ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்ற ப்ரார்த்தனையே இதன் தாத்பர்யமாகும்.

13. நிருபமான ஆறுமுகங்கள்

सदा शारदाः षण्मृगाङ्का यदि स्युः
समुद्यन्त एव स्थिताश्चेत्समन्तात् ।
सदा पूर्णबिम्बाः कलङ्कैश्च हीना-
स्तदा त्वन्मुखानां ब्रुवे स्कन्द साम्यम् ॥ १३ ॥

ஸதா சாரதா: ஷண்ம்ருகாங்கா யதி ஸ்யு:
ஸமுத்யந்த ஏவ ஸ்திதாச்சேத்ஸமந்தாத் ।
ஸதா பூர்ணபிம்பா: கலங்கைச்ச ஹீநா:
ததா த்வந்முகாநாம் ப்ருவே ஸ்கந்த ஸாம்யம் ॥ 13

பதவுரை :—

हे स्कन्द - ஹே ஸ்கந்த! = ஹே ஸுப்ரமண்ய மூர்த்தியே! **सदा** - ஸதா = எப்பொழுதும் **शारदाः** - சாரதா: = சரத்காலத்திலுள்ளதாயும் **षण्मृगाङ्काः** — ஷண்ம்ருகாங்கா: = ஆறுவிதமான களங்கத்தோடு கூடினதாயும் (இருக்கும்) **पूर्णबिम्बाः** - பூர்ணபிம்பா: = பரிபூர்ணமான சந்த்ரமண்டலங்கள் **समन्तात्** - ஸமந்தாத் - நாலா பக்கங்களிலும் **सदा** - ஸதா = எப்பொழுதும் **समुद्यन्त एव** - ஸமுத்யந்த ஏவ = ப்ரகாசிக்கிரதாகவே (இருப்பதோடும்கூட) **यदि स्युः** - யதி ஸ்யு: = இருக்குமேயானால் **तदा** - ததா = அப்

பொழுது त्वन्मुखानां - த்வந்முகாநாம் = கஸ்தூரி திலகத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட உன் முகங்களுக்கு शाम्यं - ஸாம்யம் = உபமானத்தை ब्रवे - ப்ருவே = சொல்லுவேன் तथा - ததா = அப்படியே पूर्णबिम्बाः - பூர்ணபிம்பா: = சந்த்ரமண்டலங்கள் कलङ्कैश्च - கலங்கைச்ச = கலக்கங்களால் हीनाः - ஹீநா: = விடுபட்டவைகளாக सदा - ஸதா = எப்பொழுதும் स्थिता श्चेत् - ஸ்திதாச்சேத் = இருக்குமேயானல் तदा - ததா = அப்பொழுது त्वन्मुखानां - த்வந்முகாநாம் = திலகமில்லாததான உன் முகங்களுக்கு साम्यं ஸாம்யம் = உபமானத்தை ब्रवे - ப்ருவே = சொல்லுவேன் !

தாத்பர்யம்:—

ஸுப்ரமண்ய மூர்த்தியினுடைய ஆறு முகங்களுக்கும் எதை உதாஹரணமாகச் சொல்லலாம் என்பதை ஆசாரியாள் ஆலோசிக்கிருர்கள். முருகனின் ஆறுமுகங்களும் சில சமயம் கஸ்தூரி திலகங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுவருகின்றன. அந்த ஸமயத்தில் பார்க்கும்பொழுது கலங்கத்தோடு கூடின சந்த்ரனை உபமானமாகச் சொல்லலாம் என்று நினைத்தாலோ, சந்த்ரனுடைய நடுவில் களங்கமிருந்தாலும், சந்த்ரன் ஒன்ருனதால் ஆறுவிதமான சந்த்ரன் இருந்தாலல்லவா மேற்சொன்ன ஸ்வாமியின் முகங்களுக்கு உதாஹரணமாகச் சொல்லலாம்! அப்படியில்லாததால் அந்த முகங்களுக்கு அந்த முகங்களே உதாஹரணமாகவேண்டுமன்னியில், மற்ருென்றை உதாஹரணமாகச் சொல்லமுடியாது. திலகமில்லாத காலத்தில் ஷண்முகனுடைய முகங்களைப் பார்த்தாலோ களங்கமில்லாத சந்த்ரனை உதாஹரணமாகச் சொன்னல் சொல்லலாம். களங்கமில்லாத சந்த்ரனே கிடையாது. ஆறு சந்த்ரர்கள் என்பதும் இல்லை. அப்படி இருக்கும்பொழுது ஸுப்ரமண்ய

மூர்த்தியின் முகங்களுக்கு எந்த வஸ்துவை உபமானமாக எந்த கவிதான் எப்படித்தான் சொல்லமுடியும்? ஆகையால் நிருபமான தத்வம் என்பது வெளியாகிறது.

---

14. முகாரவிந்த வர்ணனை

स्फुरन्मन्दहासैः सहंसानि चञ्च-
त्कटाक्षावलीभृङ्गसंघोज्ज्वलानि ।
सुधास्यन्दिबिम्बाधराणीशसूनो
तवालोकये षण्मुखाम्भोरुहाणि ॥ १४ ॥

ஸ்புரந்மந்தஹாஸை: ஸஹம்ஸாநி சஞ்சத்
கடாக்ஷாவலீப்ருங்கஸங்கோஜ்ஜ்வலாநி ।
ஸுதாஸ்யந்திபிம்பாதராணீசஸுநோ
தவாலோகயே ஷண்முகாம்போருஹாணி ॥ 14

பதவுரை :—

हे ईश सूनो - ஹே ஈசஸுநோ = ஹே பரமேச்வரனுடைய புத்ரனை ஷண்முகக் கடவுளே ! स्फुरन्मन्दहासैः - ஸ்புரந்மந்தஹாஸை: = ஜ்வலிக்கிற சிரிப்புகளால் सहंसानि - ஸஹம்ஸாநி = ஹம்ஸங்களோடு கூடினவைகளாயும் चञ्चत्कटाक्षावलीभृङ्ग-सङ्घोज्ज्वलानि - சஞ்சத் கடாக்ஷாவலீப்ருங்கஸங்கோஜ்ஜ்வலாநி - எப்பொழுதும் சலித்துக்கொண்டிருக்கும் கடைக்கண் பார்வையினுடைய கூட்டங்களாகிற வண்டுகளின் வரிசைகளால் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கிறவைகளாயும் सुधास्यन्दि बिम्बाधराणि - ஸுதாஸ்யந்தி பிம்பாதராணி = அம்ருத ப்ரவாஹத்தை பெருகவிட்டுக்கொண்டிருக்கும் अधर பிம்

பங்களுடன் கூடினவைகளாயும் (விளங்குகிற)

तव - தவ = உன்னுடைய षण्मुखांभोरुहाणि - ஷண்முகாம் போருஹாணி = ஆறுமுகங்களாகிற தாமரைப் புஷ்பங்களை अवलोकये - அவலோகயே = பார்த்தேன்.

தாத்பர்யம் :—

ஹே ஆறுமுகமே! உன்னுடைய முகங்களுக்கு உதாஹரணமும் இல்லை என்று சொன்னேன்; அகப்பட்டுவிட்டது. ஆறு தாமரைப் புஷ்பங்களையும் உன் ஆறுமுகங்களுக்கு உதாஹரணமாகச் சொல்லலாம். உன் முகத்தில் விளங்கும் புன் சிரிப்புகள் தாமரைப் புஷ்பத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் ஹம்ஸ பக்ஷிகளோ என்று தோன்றுகிறது. எப்பொழுதும் சலித்துக்கொண்டிருக்கும் கடைக்கண் பார்வைகளோ தாமரைப் புஷ்பத்தில் தேனைக் க்ரஹிக்கவந்த ஆறுகால் வண்டுகளோ என்றும் தோன்றுகிறது. அதரபிம்பத்தைப் பார்த்தாலோ, அம்ருதத்தை ப்ரவாஹிக்கும் கிஞ்ஜல்கங்களோ என்று தோன்றுகிறது. ஆகையால் உன்னுடைய முகங்களுக்கு பரிபூர்ணமான த்ருஷ்டாந்தம் தாமரைப் புஷ்பங்களே ஆகும். இவ்விதம் உன்னுடைய முகாரவிந்தங்களை த்யானம் செய்பவர்களுக்கு உன்னுடைய ஆபிமுக்யம் ஏற்பட்டு அவருடைய ஜன்மா ஸபலமாகும் என்பதில் ஆக்ஷேபணையே இல்லை.

---

15. கடாக்ஷவீக்ஷண மஹிமை

विशालेषु कर्णान्तदीर्घेष्वजस्रं
 दयास्यन्दिषु द्वादशस्वीक्षणेषु ।
मयीषत्कटाक्षः सकृत्पातितश्चे-
 द्भवेत्ते दयाशील का नाम हानिः ॥ १५ ॥

விசாலேஷு கர்ணாந்ததீர்கேஷ்வஜஸ்ரம்
 தயாஸ்யந்திஷு த்வாதசஸ்வீக்ஷணேஷு ।
மயீஷத்கடாக்ஷ: ஸக்ருத்பாதிதச்சேத்-
 பவேத்தே தயாசீல கா நாம ஹாநி: ॥

பதவுரை :—

हे दयाशील - ஹே தயாசீல = ஹே க்ருபாநிதியான ஸுப்ரஹ்மண்யமூர்த்தியே! विशालेषु - விசாலேஷு = விஸ்தீர்ணமாயும் कर्णान्तदीर्घेषु - கர்ணாந்ததீர்கேஷு = காதின் மூலபாகம்வரை நீண்டதாயும் अजस्रं - அஜஸ்ரம் = எப்பொழுதும் दयास्यन्दिषु - தயாஸ்யந்திஷு = கருணையை வஹிக்கிறதாயும் (உள்ள) द्वादशसु - த்வாதசஸு = பன்னிரண்டு ईक्षणेषु - ஈக்ஷணேஷு = (உன்) நேத்ரங்களுக்குள் ईषत्कटाक्षः - ஈஷத்கடாக்ஷ: = ஒரு அல்பமான கடாக்ஷமானது मयि - மயி = என்னிடத்தில் सकृत् - ஸக்ருத் = ஒரு தடவை पातित - பாதித = விழுந்ததாக भवेत् चेत् - பவேத் சேத் = ஆகுமேயானால் ते - தே = உனக்கு का नाम - கா நாம = என்ன हानिः - ஹாநி: = குறைவானது भवेत् - பவேத் = ஏற்படும் ?

தாத்பர்யம் :—

ஹே ஸ்வாமிந்! உன்னுடைய பன்னிரண்டு நேத்ரங்களும் எப்பொழுதும் கருணையை வர்ஷித்துக் கொண்டு, காதின் மூலபாகம்வரை பரிணமித்து விஸ்தாரமாக விளங்கி வருகின்றன. அவைகள் எப்பொழுதும் கருணையையே வர்ஷித்துக்கொண்டு வருகின்றன. அந்த பன்னிரண்டுவிதமான கடாக்ஷங்களாலும் ज्ञानं च सत्यं च शमः श्रुतं च अमात्सर्यं ह्री तितिक्षा अनसूया यज्ञश्च दानंश्च दमः धृतिश्च एते व्रता द्वादश ब्राह्मणस्य। ஞானம்ச ஸத்யம் ச சம: ச்ருதம் ச அமாத்ஸர்யம் ஹ்ரீ: திதிக்ஷா । அநஸூயா யக்ஞச்ச தானம்ச்ச

தம: த்ருதிச்ச ஏதே வ்ரதா த்வாதச: ப்ராஹ்மணஸ்ய || என்ற மஹாபாரத வாக்யத்தை யனுஸரித்து மோக்ஷ ஸாதனமான ஆத்மஞானம், ஸத்ய வசனம் மனோநிக்ரஹம், வேதாந்த விசாரம், பொருமையின்மை அதர்மத்தில் லஜ்ஜை, சீதோஷ்ணாதிகளை ஸஹிப்பது குணமுள்ள இடத்தில் தோஷாரோபணம் செய்யாமலிருப்பது, யாகம் ஸத்பாத்ர தானம், இந்த்ரிய நிக்ரஹம், ஸத்கர்மாவில் தைர்யம், இந்த 12 விதமான ப்ரம்மநிஷ்டர்களுடைய கல்யாண குணங்களை தன் பக்தனிடத்தில் வர்ஷிக்கும் மஹிமையுள்ளவைகள் என்று அந்த பன்னிரண்டு நேத்ரங்களையும் சாஸ்த்ரமானது வர்ணிக்கின்றது. அவ்விதமான கடாக்ஷங்களுக்குள் என்னிடத்திலும் அல்ப கடாக்ஷம் விழுந்தால் நான் க்ருதார்த்தனாக ஆகமாட்டேனா! தங்களுக்கு அதனால் என்ன ஹானி ஏற்படும்! ஆகையால் கருணையுடன் என்னை கடாக்ஷித்து ஸகல விதமான ரோகங்களிலிருந்தும் விடுபட்டவனாகச் செய்து ரக்ஷிக்கவேண்டுமாக நான் வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

---

16. மஹாவாக்யங்கள் ஆறுமுகங்களாக பாஸிக்கின்றன

सुताङ्गोद्भवो मेऽसि जीवेति षड्धा
जपन्मन्त्रमीशो मुदा जिघ्रते यान् ।
जगद्भारभृद्भ्यो जगन्नाथ तेभ्यः
किरीटोज्ज्वलेभ्यो नमो मस्तकेभ्यः ॥ १६ ॥

ஸுதாங்கோத்பவோ மேஸி ஜீவேதி ஷட்தா
ஜபந்மந்த்ரமீசோ முதா ஜிக்ரதே யாந்
ஜகத்பாரப்ருத்ப்யோ ஜகந்நாத தேப்ய:
கிரீடோஜ்ஜ்வலேப்யோ நமோ மஸ்தகேப்ய: || 16

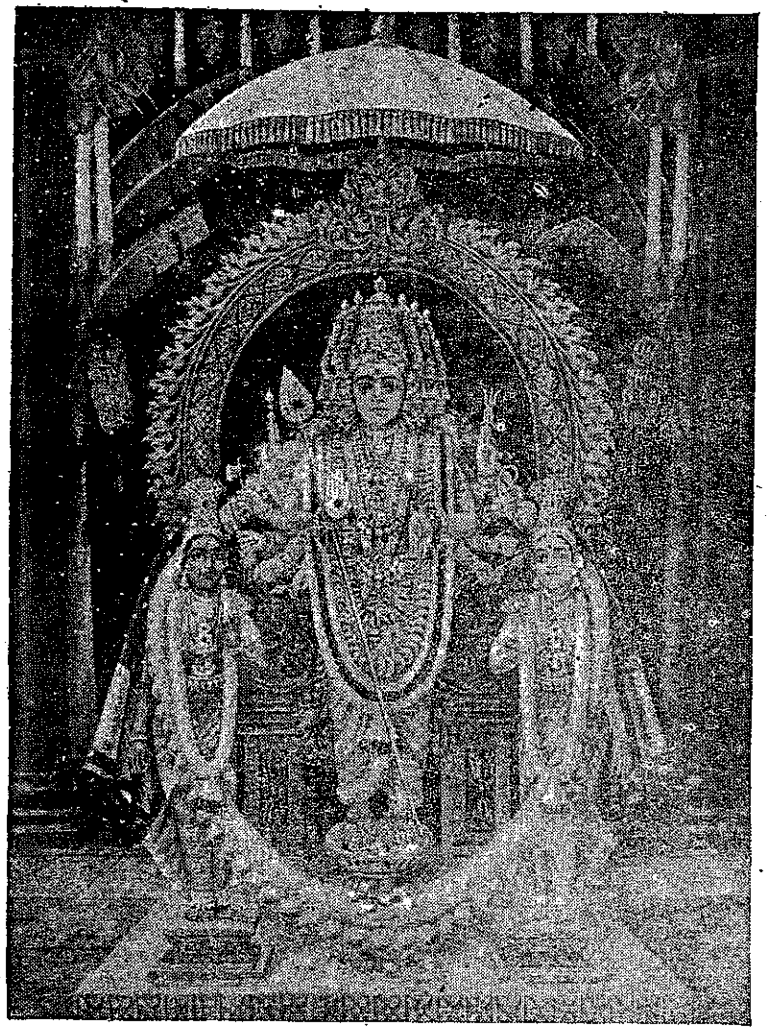

ஸ்ரீ ஷண்முகன்

திருச்செந்தூர்

षड्वक्त्रं द्वादशभुजं त्रिषन्नयनपङ्कजम् ।
स्मेरवक्त्रं उदाराङ्गं विचित्रमकुटोज्ज्वलम् ॥
विराजमानं रत्नाढ्य दिव्यसिंहासनोत्तमे ।
षडक्षरीमन्त्रसारं सुब्रह्मण्यमुपास्महे ॥

பதவுரை :—

हे जगन्नाथ - ஹே ஜகந்நாத = ஸர்வலோகத்திற்கும் அதிபதியான ஹே ப்ரபோ! **ईशः** - ஈச := உன் பிதாவான பரமேச்வரன் ''**हे सुत** - ஹே ஸுத = ஹே குழந்தாய் **मे** - மே = என்னுடைய **अङ्गोद्भवः** - அங்கோத்பவ: = சரீரத்தினின்றும் உண்டானவனுக **असि** - அஸி = ஆகிருய் **जीव** - ஜீவ = தீர்க்காயுளுடனிருக்கவேண்டும்'' **इति** - இதி = என்று **षड्धा** - ஷட்தா = ஆறு தடவை **मन्त्रं जपन्** - மந்த்ரம் ஜபந் = மந்த்ரத்தை ஜபித்துக் கொண்டு **यान्** யாந் = எந்தத் தலைகளை **मुदा** - முதா = ஸந்தோஷத்தோடு **जिघ्रते** - ஜிக்ரதே = உச்சிமுகர்ந்து பார்க்கிருரோ **जगद्भारभृद्भ्यः** - ஜகத்பார ப்ருத்ப்ய: = ப்ராணிகளுடைய யோகக்ஷேமபாரத்தை வஹிக்கின்றவைகளாயும் **किरीटोज्ज्वलेभ्यः** - கிரீடோஜ்ஜ்வ லேப்ய: = நவரத்னமயமான கிரீடங்களால் விளங்குகிறதாயுமுள்ள **तेभ्यः** - தேப்ய: = அந்த **मस्तकेभ्यः** - மஸ்தகேப்ய: = சிரஸ்ஸுகளின் பொருட்டு **नमः** - நம: = நமஸ்காரம்.

தாத்பர்யம் :—

आत्मा वै पुत्रनामासि (ஆத்மா வை புத்ர நாமாஸி) என்ற ச்ருதியினுலும் **अङ्गादङ्गात्संभवसि हृदयादधिजायसे** (அங்காதங் காத்ஸம்பவஸி ஹ்ருதயாததிஜாயஸே) என்ற ச்ருதிகளாலும் புத்ரனைவன் பிதாவினுடைய சரீரத்திலுள்ள ஸகல அவயவங்களுக்கும் ஸமானமான அவயவங்களோடு கூடவே உண்டாகிருன். என்று தெரிகிறது. அதை யனுஸரித்து பரமேஸ்வரனும் ஆறுமுகக் கடவுள் குழந்தையாக இருக்குங் காலத்தில் தன் மடியில் அவரை தூக்கி வைத்துக் கொண்டு ஒவ்வொரு முகத்தையும் பார்த்து ''ஹே குழந்தாய்! நீ என்னுடைய அங்கத்திலிருந்து உண்டானவனுகிருய். அநேக காலம் ஜீவிக்கவேண்டும்''

என்று சொல்லிக்கொண்டு ஒவ்வொரு முகத்தையும் ஆக்ராணம் செய்கிறார். இவ்விதம் பிதாவினுடைய அனுக்ரஹ பலத்தைக் கொண்டு ஸர்வலோகத்தின் யோகக்ஷேம பாரத்தை வஹிக்கும் சக்தியும் அந்த முகங்களுக்கு ஏற்பட்டு விட்டன. கடாக்ஷ வீக்ஷணத்தாலேயே ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமிக்கு ஸர்வ ஜகத்பாரத்தை வஹிக்கும் சக்தி ஏற்பட்டுவிட்டது. ஸர்வஜகத்தின் யோக க்ஷேமபாரத்தை வஹிக்கும் காரணத்தால் ராஜாதி ராஜனுக ஆறுமுகக் கடவுள் விளங்கிவருகிறார் என்பதை ஸூசிப்பிக்க நவரத்ன மயமான கிரீடங்களாலும் அந்த முகங்கள் ஜ்வலித்துக்கொண்டு வருகின்றன.

ஸுப்ரமண்யக் கடவுளுடைய ஆறுமுகங்களையும் ஆறுவிதமான வேத வாக்யங்களாகவே பாவிக்க வேண்டும். சேதனமான வஸ்துவே பரப்ரம்மாகும், என்றும் **ப்ரம்மத்தின் ஸ்வரூப லக்ஷணத்தைச் சொல்லும்** வாக்யம் ஒரு வாக்யமாகும்.

நான் என்ற சப்தத்தால் குறிப்பிடப்படும் ப்ரத்யகாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தில் ப்ரத்யக்ஷமே ப்ரமாணமானதினுல் அந்த ப்ரத்யகாத்மாவே ப்ரும்மமானதினுல் அந்த **ப்ரம்மஸ்வரூபத்தில் நித்யாக்ரோக்ஷமே** ப்ரமாணமாகும் என்று சொல்லும் வாக்யம் இரண்டாவது வாகயமாகும்.

ஜீவனுக்கு ஜீவபாவத்தைப் போக்கி ப்ரும்ம பாவா பக்தியை போதிக்கும் உபதேச வாக்யம் மூன்ருவது வாக்யமாகும்.

என்றும் ஜீவன் ப்ரம்மம்தான் என்ற ஸ்வானுபூதியைக் காட்டும் பலவாக்யம் நான்காவது வாக்யமாகும்.

ஜீவனுக்கும் ஈச்வரனுக்கும் உள்ள பேதத்தை அனுவாதம் செய்துகொண்டு உபாதியில் **ப்ரவிலயத்**

தால் பேதத்தைப் போக்கி அபேதத்தை நிர்தாரணம் செய்யும் வாக்யம் ஐந்தாவது வாக்யமாகும்.

ஜீவனுக்கும் ஈச்வரனுக்கும் கேவலம் ஐக்யத்தை மாத்ரம் ப்ரகாசப்படுத்தும் வாக்யம் ஆருவது வாக்யமாகும்.

ஐந்தாவதும் ஆருவதும் இதிஹாஸ புராணங்களின் மஹா வாக்யங்களாகும். மற்ற நான்கும் வேதங்களில் உள்ள மஹாவாக்யங்களாகும். இந்த ஆறுவிதமான வாக்கியங்களும் ஸுப்ரமண்யக் கடவுளின் ஆறுமுங்களாக விளங்கி வரும் பொழுது பரமசிவன் அதை ஆக்ராணம் செய்வதிலிருந்தும் மஹா வாக்யங்களுக்கு நிஷ்களமான பரம சிவ ஸ்வரூபத்தில் பரம தாத்பர்யம் என்பது வெளியாகிறது.

17. முருகனின் ஆபரண விசேஷ வர்ணனை

स्फुरद्रत्नकेयूरहाराभिराम-
श्चलत्कुण्डलश्रीलसद्गण्डभागः ।
कटौ पीतवासाः करे चारुशक्तिः
पुरस्तान्ममास्तां पुरारेस्तनूजः ॥ १७ ॥

ஸ்புரத்ரத்நகேயூரஹாராபிராம-
ச்சலத்குண்டலச்ரீலஸத்கண்டபாக: ।
கடௌ பீதவாஸா: கரே சாருசக்தி:
புரஸ்தாந்மமாஸ்தாம் புராரேஸ்தநூஜ: ॥ 17

பதவுரை :—

स्फुरद्रत्नकेयूरहाराभिरामः-ஸ்புரத்ரத்நகேயூரஹாராபிராம: = ப்ரகாசிக்கின்ற ரத்னமயமான அங்கதம்

ஹாரம் இவைகளோடு விளங்குகிறவராயும்
चलत्कुण्डलश्रीलसद्गण्डभाग: - சலத்குண்டலச்ரீல ஸத்
கண்டபாக: = எப்பொழுதும் அசைந்து கொடுக்கும்
காதுகளின் குண்டலங்களுடைய சோபையால் ப்ர
காசிக்கும் கன்ன ப்ரதேசத்தோடு கூடினவராயும்
कटौ - கடௌ = இடுப்பில் **पीतवासा:** - பீதவாஸா: -
பீதாம்பரத்தைத் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறவராயும்
करे - கரே = கையில் **चारुशक्ति:** - சாருசக்தி: = அழ
கான சக்தி என்ற ஆயுதத்தை தரித்துக்கொண்டிருக்
கிறவராயுமுள்ள **पुरारे:** - புராரே: = பரமேச்வர
னுடைய **तनज:** - தநூஜ: = புத்ரனை குமாரஸ்வாமி
யானவர் **मम** - மம = என்னுடைய **पुरस्तात्** - புரஸ்
தாத் = முன்பாக **आस्तां** - ஆஸ்தாம் = விளங்கட்டும்.

தாத்பர்யம் :—

சிவகுமாரனை ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியானவர்
எப்பொழுதும் என்னுடைய எதிரில் ப்ரகாசித்துக்
கொண்டு என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டும். அவருடைய
அழகைப்பற்றியோ யாராலும் வர்ணிக்க முடியாது.
தோள்வளையென்ற ஆபரணத்தைத் தோளாப்பட்
டையில் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறார். அந்த ஆபர
ணமோ ஒரே ரத்னமயமானது. அப்படியே மார்பில்
நவரத்னமயமான ஹாரத்தை தரித்துக்கொண்டிருக்
கிறார். அந்த இரண்டு ஆபரணங்களும் ஒரே ஜ்யோ
திர் மயமாக ப்ரகாசிக்கிறபடியால் ஸுப்ரமண்யக்
கடவுளின் சரீரம் பூராவும் ஒரே ஜோதிர்மயமாகவே
காணப்படுகின்றது. இதனால் தன்னை தர்சிக்கவரும்
புண்ய ஜனங்களின் அக்ஞானமாகிய இருளைப்
போக்கி ஞான ப்ரகாசத்தை உண்டுபண்ணும் ஞான
பண்டிதன் என்பதும் ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது. அது
போலவே இரண்டு கன்ன ப்ரதேசமும் காதில் போட்
டுக் கொண்டிருக்கும் நவரத்ன குண்டலத்தின்
சோபையினால் நவரத்ன கண்ணாடியைப்போல்

சோபிக்கின்றன. அதுவும் "என்னுடைய ஸந்நிதி
யில் தர்சனம் செய்யவரும் புண்ய ஜனங்களின் மன
தும் இந்த கன்ன ப்ரதேசம்போல் நிர்மலமாகி விடும்;
அக்காரணத்தைக் கொண்டு நானும் அந்த பக்தர்
களுடைய மனதில் பரிபூர்ணமான ஸ்வரூபத்தோடு
ப்ரகாசிக்கிறேன்." என்பதையும் பக்தர்களுக்கு
சொல்வது போல் தோன்றுகிறது! இடுப்பில் பீதாம்
பரத்தைக் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறார். அதனாலும்
தன்னை உபாஸிக்கிறவர்களுக்கு ஏராளமான அன்ன
வஸ்த்ரங்கள் ஏற்படும். குபேரனுக்கு ஸமானமான
வைபவமுள்ளவர்களாக ஆவார்கள் என்றும் தெரி
கிறது. கையிலும் பராசக்தி மயமான வேல் ஒன்றை
தரித்துக்கொண்டு விளங்கும் மஹிமையினால் ஸுப்ர
மண்யக் கடவுளை பஜிக்கிறவர்களுக்கு சத்ருக்கள்
அடியோடு நாசமாகிவிடுவார்கள். பக்தர்களுடைய
சத்ருவை ஸம்ஹாரம் செய்வதற்குத்தான் அந்தக்
கடவுள் தன் கையில் சக்தி என்ற ஆயுதத்தைத்
தரித்துக்கொண்டிருக்கிறார். இல்லாத போனால் ஸ்வ
ரூபானந்தத்தில் லயித்துவரும் பகவானுக்கு ஆயுதத்
தால் ஆகவேண்டியது ஒன்றுமே இல்லை. பக்தர்
களை ரக்ஷிப்பதற்காகத்தான் கையில் ஆயுதம்
விளங்கிவருகிறது. இவ்வித மஹிமை தங்கிய ஸுப்ர
மண்யக் கடவுள் ஸ்வயமாகவே அபாரமான பராக்
ரமசாலி. அத்துடன் த்ரிபுராஸுரனை ஸம்ஹரித்த
பரமசிவனுடைய குமாரர். அவ்விதமிருக்கும்போது
அவருடைய பராக்கிரமத்தை யாரால்தான் வர்
ணிக்கமுடியும்! அந்த முருகக் கடவுள் என்னுடைய
எதிரில் எப்போதும் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்க
வேண்டும் அவருடைய அருள் எனக்கு எப்போதும்
இருக்கட்டும். அதனால் நான் தன்யனாக ஆகிவிடு
வேன் என்று பிரார்த்திக்கவேண்டும்.

---

18. ஷடக்ஷரீ மஹிமை

इहायाहि वत्सेति हस्तान्प्रसार्य-
ह्वयत्यादराच्छंकरे मातुरङ्कात् ।
समुत्पत्य तातं श्रयन्तं कुमारं
हराश्लिष्टगात्रं भजे बालमूर्तिम् ॥ १८ ॥

இஹாயாஹி வத்ஸேதி ஹஸ்தாந்ப்ரஸார்யா-
ஹ்வயத்யாதராச்சங்கரே மாதுரங்காத்।
ஸமுத்பத்ய தாதம் ச்ரயந்தம் குமாரம்
ஹராச்லிஷ்டகாத்ரம் பஜே பாலமூர்த்திம் ॥ 18

பதவுரை :—

हे वत्स – ஹே வத்ஸ = ஹே குழந்தாய் ! **इह** - இஹ = இங்கு **आयाहि** - ஆயாஹி = வா **इति** – இதி = என்று **हस्तान्** - ஹஸ்தாந் = கைகளை **प्रसार्य** - ப்ரஸார்ய = நீட்டிக்கொண்டு **शंकरे** - சங்கரே = தகப்பனுரான பரமேச்வரன் **आदरात्** - ஆதராத் = ப்ரியத்தோடு **आह्वयति सति** - ஆஹ்வயதி ஸதி = கூப்பிடும்பொழுது **मातुः** - மாதுः = தாயாரான பார்வதியினுடைய **अङ्कात्** - அங்காத் = மடியிலிருந்தும் **समुत्पत्य** - ஸமுத்பத்ய = வேகமாய்க்கிளம்பி **तातं** - தாதம் = தகப்பனுரான பரமேச்வரனை **श्रयन्तं** - ச்ரயந்தம் = அடைந்த **हराश्लिष्टगात्रं** - ஹராச்லிஷ்டகாத்ரம் = பரமேச்வரனுல் ஆலிங்கனம் செய்யப்பட்ட சரீரத்தோடு கூடினவராயும் **बालमूर्तिम्** - பாலமூர்த்திம் = குழந்தைப் பருவமான சரீரத்தோடு கூடினவராயும் உள்ள **कुमारं** - குமாரம் = குமார ஸ்வாமியை **भजे** - பஜே = பஜிக்கின்றேன்.

தாத்பர்யம் :—

குமாரஸ்வாமியென்ற ஸுப்ரமண்யமூர்த்தியானவர் ஒரு ஸமயத்தில் தாயாரான பார்வதியினுடைய மடியில் உட்கார்ந்துகொண்டு விளையாடிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது பரமேச்வரன் பார்த்து மிகவும் ஆனந்தபரிதனுக ஆனுர். அத்துடன் தன்னுடைய இரண்டுகைகளையும் நீட்டி விரித்துக்கொண்டு 'குழந்தாய் என்னிடம் வா' என்று ஆதரவோடு அழைத்தார். குமாரஸ்வாமியும் மிகவும் உத்ஸாஹத்துடன் தாயாருடைய மடியிலிருந்து எழுந்திருந்து ஓடிவந்து பரமேச்வரனுடைய மடியில் உட்கார்ந்து கொண்டார். பரமேச்வரன் குழந்தையை ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு உச்சிமுகந்து பார்த்து சீராட்டி விளையாடி ஸந்தோஷமடைந்தார். இவ்விதம் பார்வதியினிடமிருந்து பரமேச்வரனை யடைந்த குமாரஸ்வாமியை த்யானம் செய்கிறேன் என்பதால் பரமசிவனுடைய ஸம்பந்தமும், பார்வதியின் ஸம்பந்தமும் ஏற்படுவதனுல், பார்வதியினுடைய மடியிலோ, பரமேச்வரனுடைய மடியிலோ அல்லது இவர்களுடைய மத்தியிலோ, ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியை த்யானம் செய்வது மிகவும் விசேஷமானது என்பது வெளியாகிறது. இந்தத் தருணத்தில், பார்வதி, பரமேச்வரனிருவர்களும், ஸோமாஸ்கந்தர் என்ற சப்தத்தால் சொல்லப்படும் அவஸரம் ஏற்படுகிறது.

ஷண்முகனுடைய ஷடக்ஷரீ மஹாமந்த்ரத்தை மூன்று பாகமாகப் பிரித்துக்கொண்டு, முதல் இரண்டு அக்ஷரத்தை சக்திகண்டம் என்றும், நடு இரண்டு அக்ஷரத்தை குமரகண்டம் என்றும், கடைசி இரண்டு அக்ஷரத்தை சிவகண்டம் என்றும் பிரிக்கவேண்டும். இவ்விதம் பிரித்துக்கொண்டு சிவனேடும் சக்தியோடும் குமாரஸ்வாமியை ஸம்பந்தப்படுத்தி த்யானம் செய்துகொண்டு அந்த ஷடக்ஷரீ என்ற மஹாமந்த்ரத்தை ஜபம் செய்கிறவர்களுக்கு ஸகலவிதமான ஸௌபாக்யம் ஸித்திப்ப-

தோடும் குமாரஸ்வாமியுடன் பார்வதி - பரமேச்வரனும் சேர்ந்துகொண்டு ஒரே காலத்தில் தர்சனமும் அளிப்பார்கள்.

19. இந்திரிய நிக்ரஹ பலம்

कुमारेश सूनो गुह स्कन्द सेना-
पते शक्तिपाणे मयूराधिरूढ ।
पुलिन्दात्मजाकान्त भक्तार्तिहारिन्
प्रभो तारकारे सदा रक्ष मां त्वम् ॥ १९ ॥

குமாரேச ஸூநோ குஹ ஸ்கந்த ஸேநா-
பதே சக்திபாணே மயூராதிரூட ।
புளிந்தாத்மஜாகாந்த பக்தார்த்திஹாரிந்
ப்ரபோ தாரகாரே ஸதா ரக்ஷ மாம் த்வம் ॥ 19

பதவுரை :—

हे कुमार - ஹே குமார = ஹே குழந்தாய், அல்லது மாரன் என்ற மன்மதனை **திக்**காரத்தால் தூரத் தள்ளின ஜிதேந்த்ரியனே! **ईश सूनो** - ஈச ஸூநோ = ஸர்வ ஜகத்திற்கும் நியந்தாவான பரமேச்வரனுடைய புத்ரனே **गुह** - குஹ = ஸ்தானம், ஸ்வரூபம், ஹ்ருதயம், மந்த்ரம், கவசம், ஸ்தோத்ரம், இவைகள் மிகவும் ரஹஸ்யமான தத்வங்களானதினால் அதற்குப் பொருத்தமாயுள்ள குஹனென்ற பெயரோடு கூடின ஹே ஸ்வாமியே, **हे स्कन्द** - ஹே ஸ்கந்த = 'ஸ்கந்திர்கதி சோஷணயோ:' என்ற தாதுஸ்வ அனுஸரித்து பக்தனுடைய பாபங்களை நாசம் செய்து, முக்தி என்ற பரம புருஷார்த்தத்தை பக்தனுக்கு அளிக்கும் வல்லமையுள்ள ஸ்வாமியே, **हे**

सेनापते - ஹே ஸேநபதே = தேவர்களாகிய ஸேனைக்கு அதிபதியாகிய ப்ரபுவே, **हे शक्तिपाणे** - ஹே சக்திபாணே = பராசக்தியின் ஸ்வரூபமாகிய வேல் என்ற ஆயுதத்தைக் கையில் தரித்திருக்கும் சூரனே, **पुलिन्दात्मजाकान्त** - புளிந்தாத்மஜாகாந்த = புலீந்தன் என்ற வேடஜாதியில் பிறந்த வல்லி என்ற புண்யவதியின் மனதை ஸந்தோஷிக்கச் செய்யும் ப்ரபுவே **भक्तार्तिहारिन्** - பக்தார்த்திஹாரின் = பக்தனுடைய ஸகலவிதமான பீடையை அபஹரிக்கும் ஸ்வாமியே, **हे तारकारे** - ஹே தாரகாரே = தாரகாஸுரனுக்கு சத்ருவான ஹே ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியே, **हे प्रभो** - ஹே ப்ரபோ = ஹே ஸ்வாமிந் **मां** - மாம் = என்னை **सदा** - ஸதா = எப்பொழுதும் **त्वं** - த்வம் = நீ **रक्ष** - ரக்ஷ = ரக்ஷிக்கவேண்டும்

தாத்பர்யம்:—

मनसश्चेन्द्रियाणाञ्च ह्येकाग्र्यं परमं तपः (மநஸச்சேந்த்ரியாணுஞ்ச ஹயேகாக்ரம் பரமம் தப:) என்ற சாஸ்த்ரத்தை அனுஸரித்து, இந்த்ரிய நிக்ரஹமும், மனோநிக்ரஹமும் மேலான தபஸ்ஸென்று தெரிகிறது. இந்த்ரியங்களோ, ஞானேந்த்ரியங்கள் ஐந்து, கர்மேந்த்ரியங்கள் ஐந்து ஆக பத்துவிதங்கள். இந்த பத்துவிதமான இந்த்ரியங்களுக்கும் நியந்தாவைப்போல் விளங்கும் **மனதை** அந்த:கரணம் என்று சொல்லப்படும். இந்த பதினேறு தத்வங்களையும் நிக்ரஹம் செய்வதே மேற்சொன்ன சாஸ்த்ரத்தின் தாத்பர்யமாகும். இந்த இந்த்ரிய நிக்ரஹம் என்பதோ, மிகவும் கஷ்டப்பட்டுச் செய்யவேண்டிய கார்யமாகும். எல்லா புருஷர்களாலும் இந்தக் கார்யத்தைச் செய்வது ஸாத்யமாகாது. ஸ்காந்த மஹா புராணத்தில், ஷண்முகப்பெருமானை ஸர்வ நியந்தா என்று ப்ரதிபாதிக்கும் அவஸரத்தில் அந்தந்த இந்திரியங்களுக்கும் மனதிற்கும், அந்த ஷண்முகனையே அதிஷ்டான தேவதையாகவும் நிருபணம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மேற்சொன்ன

ச்லோகத்திலோ, ஸம்போதன ப்ரதமாவிபக்தியோடு குமார ஸ்வாமியினுடைய பதினேரு நாமாக்கள் தான் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. சக்ஷுரிந்த்ரியம் முதலான அந்தந்த இந்த்ரியங்களுக்கும் குமார ஸ்வாமியானவர் அதிஷ்டான தேவதையாக இருக்கும்பொழுது க்ரமமாக அந்தந்த நாமாக்களை ப்ரயோகம் செய்துகொள்ளவேண்டும். இந்த நாமாக்களை நான்காவது வேற்றுமையோடு நம: என்பதைக் கடைசியில் சொல்லிக் கொண்டு ஜபம் செய்தால், அதைக் **குமார ரஹஸ்யம்** என்ற மஹாமந்த்ரமாக ஸ்காந்த புராணத்தில், சங்கர ஸம்ஹிதையில் உபதேச காண்டத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. மஹா கைலாஸத்தில் சிவ தீர்த்தக் கரையில், ஸனத்குமாரஸ்வாமியினல், நாரத மஹாஷிக்கு இந்த ரஹஸ்யமானது உபதேசிக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்கு இந்த்ரிய நிக்ரஹம் மஹாபலமாகும். ஸுலபமாக இந்த்ரிய நிக்ரஹத்தை அடைவதற்கு இதை விட்டால் வேறு வழியேயில்லை. இந்த ரஹஸ்யத்தை, இந்த ச்லோகத்தின் மூலம் பரமாசார்யாள் ப்ரகாசப்படுத்தியிருக்கிறார்கள்.

---

20. அநாத ரக்ஷகன்

प्रशान्तेन्द्रिये नष्टसंज्ञे विचेष्टे
कफोद्गारिवक्त्रे भयोत्कम्पिगात्रे
प्रयाणोन्मुखे मय्यनाथे तदानीं
द्रुतं मे दयालो भवाग्रे गुह त्वम् ॥ २० ॥

ப்ரசாந்தேந்த்ரியே நஷ்டஸம்க்ஞே விசேஷ்டே
கபோத்காரிவக்த்ரே பயோத்கம்பிகாத்ரே ।
ப்ரயாணோந்முகே மய்யநாதே ததாநீம்
த்ருதம்மே தயாளோ பவாக்ரே குஹ த்வம் ॥ 20

பதவுரை :—

हे गुह - ஹே குஹ = அதிரஹஸ்யமான மஹிமையுள்ள ஹே ஸ்வாமியே! **दयालो** - தயாளோ = க்ருபாநிதியே **त्वं** - த்வம் = நீ **मयि**-மயி = என்னிடம் **प्रशान्तेन्द्रिये** - ப்ரசாந்தேந்த்ரியே = லயித்துப்போன இந்த்ரியங்களோடு கூடினவனுயும் **नष्टसंज्ञे** - நஷ்டஸம்க்ஞே = ஞாபகசக்தியில்லாதவனுயும் **विचेष्टे** - விசேஷ்டே = கை கால்களின் அசைவுகூட இல்லாமல் ஓய்ந்து போனவனுயும் **कफोद्गारिवक्त्रे** - கபோத்காரிவக்த்ரே = கபத்தினுடைய ஆதிக்யத்தால் வெளியில் நுரையைக் கக்குகிறவனுயும் **भयोत्कम्पिगात्रे** - பயோத்கம்பிகாத்ரே = யமபயத்தால் நடுங்குகிற சரீரத்தோடு கூடியவனுயும் **प्रयाणोन्मुखे** - ப்ரயாணோந்முகே = சரீரத்தை விட்டுப் பரலோகம் செல்வதில் ஸித்தனுயும் **अनाथे च सति** - அநாதே ச ஸதி = என்னை ரக்ஷிக்கும் வேறு நாதன் இல்லாமலுமிருக்கும் பொழுது **तदानीं** - ததாநீம் = அப்பொழுது **द्रुतं** த்ருதம் = சீக்ரமாக **मे** - மே = எனக்கு **अग्रे** அக்ரே = முன்பாக **भव** - பவ = ப்ரகாசமாகி ரக்ஷிக்க வேண்டும்.

தாத்பர்யம் :—

ओमित्येकाक्षरं ब्रह्मव्याहरन् मामनुस्मरन् ।
यः प्रयाति त्यजन्देहं स याति परमां गतिम् ॥

ஓமித்யேகாக்ஷரம் ப்ரஹ்ம வ்யாஹரந் மாமநுஸ்மரந் ।
ய: ப்ரயாதி த்யஜந்தேஹம் ஸயாதி பரமாம் கதிம் ॥

என்ற கீதாவாக்ய ப்ரகாரம் மரண காலத்தில் ப்ரணவ மஹாமந்த்ரத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு பரப்ருஹ்மத்தை அனுஸந்தானம் செய்கிறவன் மோக்ஷத்தை அடைகிருன் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதுதான், அடைந்த ஜன்மாவினுடைய

பரம லாபமாகும். அந்த லாபத்தை ஸகல ப்ராணிகளும் அடைய குமார ஸ்வாமியின் அருளால் தான் முடியும். கடைசி காலத்தில் இந்திரியங்களுக்கோ மனதிற்கோ யாதொரு விதமான சக்தியும் இல்லாமலாகி அவைகள் தன் தன் காரணத்தில் லயத்தை அடைந்துவிடுகின்றன. கை கால்களின் சேஷ்டையும் ஒடுங்கிப் போய்விடும். யமபடாளுடைய உபத்ரவத்தால் பயகம்பாதிகளும் உண்டாகிறது. கபமோ அதிகமாகித் தொண்டையை அடைத்து பகவானுடைய நாமாவை உச்சரிப்பதற்குக் கூட சக்தியில்லாமல் செய்துவிடுகிறது. பூர்வச்லோகத்திலோ இந்திரியங்களுக்கு சக்தியை உண்டு பண்ணுகிறவன் இந்தக் குமாரஸ்வாமிதான் என்று சொல்லப்பட்டது. அந்தக் குமாரஸ்வாமியானவன் ஞான பண்டிதன் ஆனதினுலேயும், லோகத்திற்கு குருவானதினுலும், அந்த ஆபத் காலத்தில் அந்தக் குமார ஸ்வாமியின் அனுக்ரஹம் மிகவும் முக்கியமானது என்பதை நினைத்து அந்த்யகாலத்தில் தனக்கு எதிரில் ஸுப்ரமண்யஸ்வாமி ப்ரத்யக்ஷமாகித் தன்னை ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று குமாரக் கடவுளை ப்ரார்த்தித்துக் கொள்ளும்படி மஹா ஜனங்களைப் பரமாசார்யாள் வற்புறுத்துகிருர்கள். மேலும் அந்த்ய காலத்தில் ஓம்காரத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு பரப்ரும்ஹத்தை அனுஸந்தானம் செய்யவேண்டியதவச்யம் என்று மேற்காட்டிய கீதாவாக்யத்தால் தெரியவருகிறது. அகாரம் முதலான ஸ்வரத்திலோ, ஓம்காரமானது பதிமூன்ருவது எழுத்தாகிறது. பதினெட்டுவிதமான மஹா புராணங்களில் ஸ்காந்தமஹாபுராணம் பதிமூன்ருவது புராணம் என்பதும் வெளியாகிறது. ஸ்காந்த மஹா புராணத்திலோ ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியின் பரதத்வம்தான் ப்ரகாசப்படுத்தப்படுகிறது என்பது ஸர்வஜன ப்ரஸித்தமாகும். அதனுல் ஓம்காரத்தின்

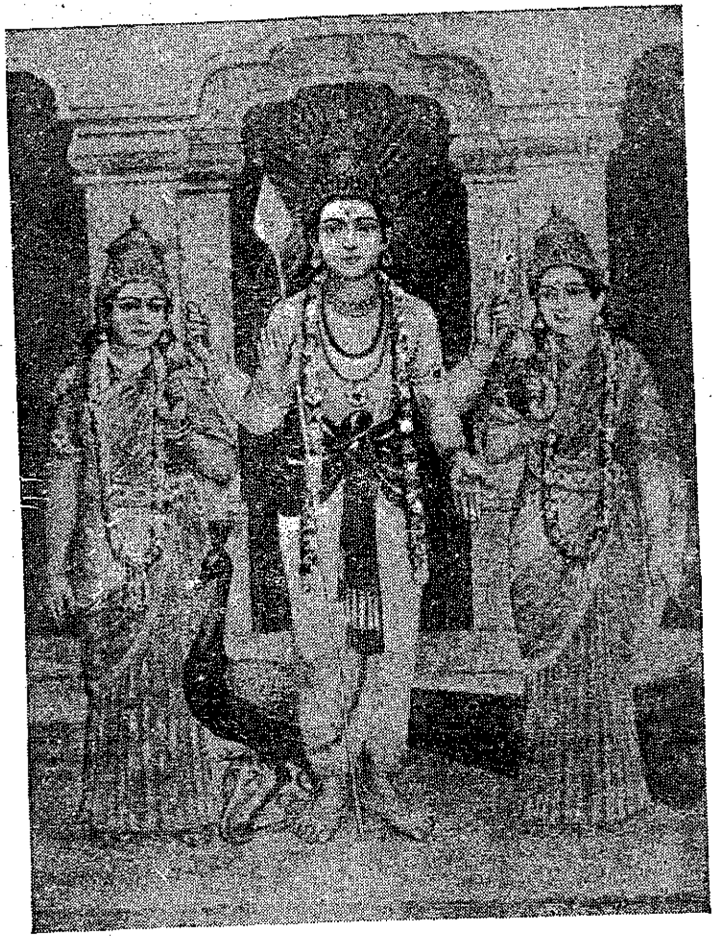

कल्याणं ददतं कटाक्षलवतो भक्ताय हत्वाऽसुरान्
कल्याणाचलकार्मुकस्य तनुजं कारुण्यपातोनिधिम् ।
कल्याणाकृतिमव्ययं गिरिसुताप्रेमास्पदं पावनं
कल्याणाय भजेऽनुजं गणपतेः श्रीदेवसेनापतिम् ॥

பொருள் ஸுப்ரமண்யக் கடவுள் என்றே தெரிகிற படியால் அந்த்ய காலத்தில் ஷண்முகனுடைய ஸ்வரூபத்தை — ஓம்காரத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு ஸ்மரணம் செய்யவேண்டுமென்பது அவச்யமாகிறது.

---

21. யம பீடா பரிஹாரம்

कृतान्तस्य दूतेषु चण्डेषु कोपा-
दहच्छिन्दि भिन्दीति मां तर्जयत्सु ।
मयूरं समारुह्य मा भैरिति त्वं
पुरः शक्तिपाणिर्ममायाहि शीघ्रम् ॥ २१ ॥

க்ருதாந்தஸ்ய தூதேஷு சண்டேஷு கோபா-
த்தஹச்சிந்தி பிந்தீதி மாம் தர்ஜயத்ஸு ।
மயூரம் ஸமாருஹ்ய மா பைரிதி த்வம்
புர: சக்திபாணிர்மமாயாஹி சீக்ரம் ॥ 21

பதவுரை :—

कृतान्तस्य - க்ருதாந்தஸ்ய = யமனுடைய चण्डेषु - சண்டேஷு = உக்ர ஸ்வபாவமுள்ள दूतेषु - தூதேஷு = தூதர்கள் कोपात् - கோபாத் = கோபத்தோடு दह - தஹ = பொசுக்கு छिन्दि - சிந்தி = வெட்டு भिन्दि-பிந்தி = இரண்டாகப்பிள इति - இதி = என்று मां - மாம் = என்னை तर्जयत्सु सत्सु - தர்ஜயத்ஸு ஸத்ஸு = அதட்டி ஹிம்ஸை செய்யும் பொழுது हे स्वामिन् ஹே ஸ்வாமிந் = ஹே குமாரக் கடவுளே त्वं - த்வம் = நீ शक्तिपाणिः = சக்திபாணி: = சக்தியென்ற வேலாயுதத்தைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டவனைக் கொண்டு मयूरं - மயூரம் = மயில் வாஹனத்திலும் समारुह्य - ஸமா

ருஹ்ய = ஏறிக்கொண்டு **माभैः** - மாபை:= பயப்பட வேண்டாம் इति- - இதி = என்ற உபதேசத்துடன் **मम** - மம = எனக்கு **पुरः** புர: - எதிரில் **शीघ्र** - சீக்ரம் = வேகமாக आयाहि - ஆயாஹி = வர வேண்டும்.

தாத்பர்யம் :—

மரண காலத்தில் க்ரூரமான ஸ்வபாவமுள்ள யமதூதர்கள் ப்ராணிகளை பயங்கரமான ரூபத்துடன் வெட்டு, கொல்லு என்று அதட்டி ஹிம்ஸை பண்ணுகிறார்கள். அந்தத் தருணத்தில் குமார ஸ்வாமியைத்தான் சரணம் அடையவேண்டும். சக்திபாணியாகவும் மயில் வாஹனத்தில் ஏறிக் கொண்டவராகவும் திவ்ய ஸுந்தரமான ரூபத் துடன் மரண காலத்தில் தன்னை அழைத்த மனித னுக்கு எதிரில் புலப்பட்டுக்கொண்டு பயப்படவேண் டாம் என்று ஸமாதானப்படுத்தி பக்தனை ரக்ஷிக்கிறார். **माभैः**-(மாபை:) என்பது உபதேச வாக்யமாகும். **अभयं वै जनक प्राप्तोसि** (அபயம் வை ஜனக ப்ராப்தோஸி) என்ற ப்ருஹதாரண்ய உபநிஷத் வாக்யமே மேற் சொன்ன விஷயத்தில் ப்ரமாண வாக்யமாகும். அபயம் என்றால் மோக்ஷம் என்பதுதான். அந்த மோக்ஷத்திற்கு ஞானமே அந்தரங்க ஸாதனமான தினால் பராசக்தியாகிய ப்ரம்மவித்யையை வேலாகத் தன் கையில் தரித்துக்கொண்டு மரணகாலத்தில் புருஷனுக்கு எதிரில் ப்ரகாசிக்கிற காரணத்தால், கடைசி காலத்தில் ஸுப்ரமண்யக்கடவுள் தன் பக்தனுக்கு எதிரில் புலப்பட்டு ஞானோபதேசம் செய்து அபயப்ராப்தியை அளிக்கிறார், என்ற ரஹஸ்யமானது வெளியாகிறது. ஞானத்தால்தான் மோக்ஷம் என்பதற்கு வேதம்தான் ப்ரமாணம் ஆகும் என்பதை ஸூசிப்பதிலும், மயில் வாஹனத் தில் ஏறிக்கொண்டு ஸுப்ரமண்யமூர்த்தியான வர் ப்ரகாசிப்பதே ஒரு காரணமாகும்.

वेद एव मयूरस्यात् प्रणवष्षण्मुखस्तथा ।
ब्रह्मविद्यापि शक्ति स्यात् मोक्षस्तद्दर्शना: स्मृत: ॥

வேத ஏவ மயூரஸ்யாத் ப்ரணவஷ்ஷண்முகஸ்ததா ।
ப்ரஹ்மவித்யாபி சக்திஸ்யாத் மோக்ஷஸ்தத்தர்சனாஸ்ம்ருத: ॥

என்ற ஸ்காந்தபுராண வாக்யத்தால் வேதமே மயூரமாக ஆவிர்பவித்து ஸுப்ரமண்ய மூர்த்திக்கு வாஹனமாக விளங்கி வருகிறது. அந்த வேதத்தி னுடைய ஆதியிலும் அந்தத்திலும், வேதாந்தங்களி லும் ஆங்காங்கு உத்கோஷிக்கப்படும் ஸ்வரம் என்ற ஓங்காரமே ஸுப்ரமண்யமூர்த்தி என்றும் வேதங்களுக்கு எந்த ப்ரும்மவித்யையினிடத்தில் பரமதாத்பர்யம் என்று சொல்லப்படுமோ அந்த ப்ரம்மவித்யைதான் ஸ்வாமியின் கையில் விளங்கி வரும் வேலாயுதம் என்றும் இவ்விதம் அந்தந்த தத்வங்களை அறிந்து தர்சனம்செய்வதால் மோக்ஷம் என்ற பரம புருஷார்த்தத்தை ஸுலபமாக அடைய லாம் என்று தான் மேற்சொன்ன புராணவாக்யத் தின் தாத்பர்யமாகும். இதனால் தினந்தோறும் இடைவிடாமல் ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியைப் பூஜித்து வருகிறவர்களுக்கு அந்த்ய காலத்தில் ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியானவர் மேல் சொன்னபடி ஸபரிவாரமாக தர்ஸனம் கொடுத்து யமனுடைய பீடையையும் பரிஹாரம் செய்து வைத்து மோக்ஷம் என்ற பரம புருஷார்த்தத்தையும் ஞானமூலமாகக் கொடுத் தனுக்ரஹிக்கின்றார் என்பது ஸித்தமாகின்றது.

कृते तु ब्रह्म जिज्ञास्यं त्रेतायां जानकीपति: ।
द्वापरे भगवान् कृष्ण: कलौ स्कन्द: प्रकीर्तित: ॥

க்ருதேது ப்ரஹ்ம ஜிக்ஞாஸ்யம் த்ரேதாயாம் ஜாநகீபதி: ।
த்வாபரே பகவாந் க்ருஷ்ண: கலௌ ஸ்கந்த: ப்ரகீர்த்தித: ॥

என்ற சாஸ்த்ர ரீதியாக க்ருதயுகத்தில் ப்ரும்ம விசாரத்தாலும், த்ரேதாயுகத்தில் ராம ஸேவையாலும் த்வாபர யுகத்தில் க்ருஷ்ணபக்தியாலும், கலியுகத்தில் ஸுப்ரமண்ய உபாஸனத்தாலும் புருஷார்த்தம் ஸித்திக்கிறதென்று தெரிகிறபடியால் கலியுகவரதன் ஸுப்ரமண்யக் கடவுளே என்பது ஸித்தம்.

22. ஸுப்ரமண்யோ பாஸனம்

प्रणम्यासकृत्पादयोस्ते पतित्वा
प्रसाद्य प्रभो प्रार्थयेऽनेकवारम् ।
न वक्तुं क्षमोऽहं तदानीं कृपाब्धे
न कार्यान्तकाले मनागप्युपेक्षा ॥ २२ ॥

ப்ரணம்யா ஸக்ருத்பா தயோஸ்தே பதித்வா
ப்ரஸாத்ய ப்ரபோ ப்ரார்த்தயேநேகவாரம் ।
ந வக்தும் க்ஷமோஹம் ததாநீம் க்ருபாப்தே
ந கார்யாந்தகாலே மநாகப்யுபேக்ஷா ॥ 22

பதவுரை:—

हे स्वामिन् - ஹே ஸ்வாமிந்=ஹே குமாரஸ்வாமியே **ते** - தே=உன்னுடைய **पादयोः** - பாதயோ:= சரணங்களில் **पतित्वा** - பதித்வா=விழுந்து **असकृत** - அஸக்ருத்=அடிக்கடி **प्रणम्य** - ப்ரணம்ய=நமஸ்கரித்தும் **प्रभो** – ப்ரபோ= ஹே ப்ரபுவே **अनेकवारं** - அநேகவாரம் = பல தடவை **प्रसाद्य** - ப்ரஸாத்ய=உன்னை ஸந்தோஷிக்கச் செய்து **हे कृपाब्धे** - ஹே க்ருபாப்தே= ஹே கருணாநிதியே **तदानीं** - ததாநீம்=என்னுடைய ப்ராண வியோக காலத்தில் **अहं** - அஹம்=நான் **वक्तं** - வக்தும்=பேசுவதற்கு **न क्षमः** - ந க்ஷம:=சக்தி

யில்லாதவனாக ஆகிவிடுவேன் **अन्तकाले** - அந்தகாலே =கடைசிகாலத்தில் **मनागपि** - மநாகபி=கொஞ்சங்கூட **उपेक्षा** - உபேக்ஷா=என் விஷயத்தில் அலக்ஷ்யமானது **नकार्या** - நகார்யா=செய்யக்கூடாது **इति** - இதி = என்று **प्रार्थये** - ப்ரார்த்தயே= ப்ரார்த்திக்கின்றேன்.

தாத்பர்யம் :—

முன்பு, அந்த்யகாலத்தில் குமாரஸ்வாமியின் தர்சனம் அவச்யம் என்று சொல்லப்பட்டது. அவ்வித லாபத்தைக் கடைசி காலத்தில் அடைய வேண்டுமானால் மனிதன் ஜீவதசையிலேயே ஷண்முகனை ஆராதித்து அவனுடைய அனுக்ரஹத்திற்குப் பாத்ரனாக ஆகவேண்டும். ஸுப்ரமண்யமூர்த்தியின் பாதாரவிந்தங்களின் பக்தி புரஸ்ஸரமாக அடிக்கடி நமஸ்காரங்களை அர்ப்பணம் செய்து தன்னுடைய அந்த்ய காலத்தில் தன்னை உபேக்ஷிக்கக்கூடாது என்பதைக் கதறி ப்ரார்த்தித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

सुलभा: योगतत्वज्ञा: सुलभा ब्रह्मवादिन: ।
सुलभा: कर्मिटा लोके न गुहोपासकास्तथा ॥
गुहात्तु न परो देव: गुहे सर्वं प्रतिष्ठितम् ।
सर्ववेदान्ततात्पर्यविषयो गुह एव स: ॥
गुहस्योपासनात्सर्वे देवास्तुष्यन्ति नेतरात् ।
तुष्यन्ति पितरस्सर्वे सत्यं सत्यं वदाम्यहम् ॥
कलौ गुहं परित्यज्य नृणां सर्वार्थदायकम् ।
अन्वेषते परं देवं मूढधीर्नात्र संशय: ॥

ஸுலபா: யோகதத்வக்ஞா: ஸுலபா ப்ரஹ்மவாதிந: ।
ஸுலபா: கர்மிடா லோகே ந குஹோபாஸகாஸ்ததா ॥
குஹாத்து ந பரோதேவ: குஹேஸர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம் ।
ஸர்வவேதாந்த தாத்பர்ய விஷயோ குஹ ஏவ ஸ: ।
குஹஸ்யோபாஸநாத்ஸர்வே தேவாஸ்துஷ்யந்திநேதாராத் ।
துஷ்யந்தி பிதரஸ்ஸர்வே ஸத்யம் ஸத்யம் வதாம்யஹம் ॥
கலௌ குஹம் பரித்யஜ்ய ந்ருணும் ஸர்வார்த்ததாயகம் ।
அந்வேஷதே பரம் தேவம் மூடதீர்நாத்ர ஸம்சய: ॥

என்ற ஸனத்குமார ஸம்ஹிதாவசன ரீதியாக கலியில் ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியைத்தவிர வேறு மேலான தெய்வமே இல்லையென்பதை நிச்சயமாகச் சொல்லக்கூடிய ப்ரமாண வாக்யங்களைக் கொண்டு ஸுப்ரமண்யக் கடவுள் தான் முக்யமான தெய்வம் என்பதை அறியவேண்டும். அந்த ப்ரபுவினுடைய பூஜைதான் ஸர்வதேவதா பூஜையாக ஏற்படுமென்று கருதவேண்டும். ப்ரணவத்திற்கு மேலான தத்வம் இல்லாதது போல் ஸுப்ரமண்யஸ்வாமிக்கு மேலான தெய்வமே கிடையாது. வாக்யமான பொருளும் வாசகமான சப்தமும் ஒன்றுதான் என்ற மர்யாதையை அனுஸரித்து ஓம் என்ற ப்ரணவம் ஷண்முகனுக்கு வாசகமானதினுல், ப்ரணவமும் ஸுப்ரமண்யஸ்வரூபமும் ஒரே தத்வமானதினுல் அதற்கு மேலாக மற்ற எந்த தத்வத்தையும் சொல்லக் காரணமும் ஏற்படாது.

एकं शास्त्रं स्कान्दमेवात्र लोके। एको देवः षण्मुखस्त्वीसपुत्रः।
एको मन्त्रः षण्मुखार्थप्रकाशः। एको मोक्षः स्कन्दसालोक्यमेव।
नान्याबुद्धिः शिष्टशास्त्रा विरुद्धा सुब्रह्मण्यस्सेवनीयो महेश ॥

(ஏகம் சாஸ்த்ரம் ஸ்காந்த மேவாத்ர லோகே ।
ஏகோ தேவ: ஷண்முகஸ்த்வீசபுத்ர: । ஏகோ மந்த்ர: ஷண்முகார்த்தப்ரகாஸ: । ஏகோமோக்ஷ: ஸ்கந்த ஸாலோக்யமேவ । நாந்யாபுத்தி: சிஷ்டசாஸ்த்ரா விருத்தா ஸுப்ரஹ்மண்யஸ்ஸேவநீயோ மஹேச: ॥

என்றது முதலான ஸனத்குமார ஸம்ஹிதையிலுள்ள வாக்யங்களை முமுக்ஷுக்கள் ஆலோசித்துப் பார்த்து இக்கலியில் அந்த ப்ரபுவின் ஸ்மரணமும் தர்சனமும் தனக்கு ஏற்பட்டு அதனுல் பயபீடையையும் பரிஹாரம் செய்துகொண்டு மோக்ஷ லாபத்தையும் அடையவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் ஜீவதசையிலேயே அந்த பகவானுடைய ஆராதனத்தைக் கைவிடாமல் அனுஷ்டித்து வருகிற மஹாபுருஷனே மஹா புண்யவான் என்றும், மஹா தபஸ்வியென்றும், மஹா யோகியென்றும், மஹா ஞானியென்றும் சொல்லவேண்டும். ஆகையால் ஸர்வ ப்ராணிகளும் இஹத்திலும், பரத்திலும் ச்ரேயஸ்ஸை விரும்பி, ஸுப்ரமண்யோபாஸனம் செய்யவேண்டும்.

---

23. மனக்லேசத்திற்கு பரம ஔஷதம்

सहस्राण्डभोक्ता त्वया शूरनामा
हतस्तारकः सिंहवक्त्रश्च दैत्यः ।
ममान्तर्हृदिस्थं मनःक्लेशमेकं
न हंसि प्रभो किं करोमि क्व यामि ॥ २३ ॥

ஸஹஸ்ராண்டபோக்தா த்வயா சூரநாமா
ஹதஸ்தாரக: ஸிம்ஹவக்த்ரச்ச தைத்ய: ।
மமாந்தர்ஹ்ருதிஸ்தம் மந:க்லேசமேகம்
ந ஹம்ஸி ப்ரபோ கிம் கரோமி க்வ யாமி ॥ 23

பதவுரை :—

सहस्राण्ड भोक्ता - ஸஹஸ்ராண்ட போக்தா = இந்த லோகத்தை ஆயிரம் அண்டங்களாக விபாகம் செய்து ஏகசக்ராதிபதியாகப் பரிபாலனம் செய்து வந்த **शूरनामा** - சூரநாமா = சூரன் என்ற அஸுரனுனவன் **त्वया** - த்வயா = உன்னுல் **हत:** - ஹத: = கொல்லப்பட்டான் **तथा** - ததா = அப்படியே **तारक:** - தாரக: = தாரகாஸுரனும் **सिंहवक्त्र:** - ஸிம்ஹவக்த்ர: = ஸிம்மவக்த்ரன் என்ற **दैत्यश्च** - தைத்யச்ச = அஸுரனும் **हत:** - ஹத: = கொல்லப்பட்டான் **मम** - மம = என்னுடைய **अन्तर्हृदिस्थं** - அந்தர் ஹ்ருதிஸ்தம் = ஹிருதயாகாசத்திற்குள்ளிருக்கும் **एकं** - ஏகம் = ஒன்ருன **मन: क्लेशं** - மந: க்லேசம் = மனதின் தாபமென்ற ஆதியை மாத்ரம் **हे प्रभो** - ஹே ப்ரபோ = ஹே ஸ்வாமியே **न हंसि** - ந ஹம்ஸி = கொல்லாமலிருக்கிருயே! **किं करोमि** - கிம் கரோமி = நான் என்ன செய்வேன்? **क्व यामि** - க்வ யாமி = எங்குதான் போவேன்!

தாத்பர்யம் :—

வீர மாஹேந்த்ரபட்டணம் என்ற நகரத்திற்கு அதிபதியாக சூரபத்மா என்ற அஸுரன் விளங்கி வந்தான். அவனுக்கு தாரகாஸுரன் என்றும் ஸிம்ம வக்த்ரன் என்றும் இரு ஸஹோதரர்களுண்டு. அவர்கள் மூன்று பேர்களும் அத்யுக்ரஹமான தபஸ்ஸைச் செய்து பரமேச்வரனுடைய அனுக்ரஹத்தால் பகுப்ரகாரமான வரங்களையுமடைந்து லோகங்களையே தம் வசமாக்கிக் கொண்டு மஹாமாயாவிகளாகவும் காமருபிகளாகவும் விளங்கிக் கொண்டு ஆண்டுவந்தார்கள். இந்த்ரன் முதலான தேவர்களும் அந்த சூரனுடைய பீடையை ஸஹிக்க முடியாமல் அவனுக்குப் பரிசாரகனுக இருக்கும் துர்கதியை அடைந்து கஷ்டப்பட்டார்கள். இந்த்ரன்

முதலிய தேவர்கள் தம் தம் ஸ்தானத்தையும் அவனிடம் இழந்துவிட்டு மலைகளிலும் காடுகளிலுமாக மறைந்துகொண்டு சில காலம் வாஸம் செய்தார்கள். அந்தக் கஷ்டத்தை நிவர்த்தி செய்து வைத்த பந்துவோ இந்த ஸுப்ரமண்யக் கடவுள் தான். இந்த ஸ்வாமியானவர் சூரபத்மா, தாரகாஸுரன், ஸிம்ஹவக்த்ரன் மூன்று பேர்களையும் வதித்து தேவஸேனுதிபத்யத்தையும் தான் வஹித்துக்கொண்டு தேவர்களுக்கு ஸ்வர்க வாஸத்தை ஸ்திரப்படுத்திக் கொடுத்தார். இந்த கதையை அத்யாத்மமாகப் பார்த்தாலோ,

त्रिविधं नरकस्येदं द्वारं नाशनमात्मन: ।
कामक्रोधस्तथा लोभ: तस्मादेतत्त्रयं त्यजेत् ॥

த்ரிவிதம் நரகஸ்யேதம் த்வாரம் நாசநமாத்மந: ।
காமக்ரோதஸ்ததா லோப: தஸ்மாதேதத்ரயம் த்யஜேத் ॥

என்ற கீதாவாக்யப்படி தெய்வஸம்பத்தில் பிறந்த நித்ய ஸூரிகளுடைய மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யத்தை அபஹரித்துக் கொண்டுபோன காம க்ரோத லோபம் என்ற மூன்று சத்ருக்கள்தான், சூரன், தாரகாஸுரன் ஸிம்ஹவக்த்ரன் என்று வெளிக்குத் தோன்றுவார்கள். அந்தக் காமன் முதலிய மூன்று சத்ருக்களைத் தான் ஞானபண்டிதனை ஸுப்ரமண்யஸ்வாமி கொன்று மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யத்தை தெய்வ ஸம்பத்தில் பிறந்த நித்ய ஸூரிகளுடைய அதீனத்திலிருக்கும்படி ஸ்திரப்படுத்தினர். இதுதான் ஸுப்ரமண்யஸ்வாமி செய்த சூரஸம்ஹாரக் கதையினுல் அறிந்து கொள்ள வேண்டிய தத்வமாகும். இவ்விதம் அந்த சத்ருவையும் நாசஞ் செய்யக்கூடிய ஸாமர்த்யம் ஷண்முகனிடத்தில் இருப்பதனுல் ஆதியென்ற மனதின் தாபமென்ற வ்ருத்தி விசேஷமாகிய ரோகத்

-தையும் வேருேடு நாசம்பண்ண ஷண்முகன் ஒருவனிடம்தான் ஸாமர்த்யமிருக்கிறதென்பதை அறிந்து அதை நிவர்த்திசெய்து தன்னை ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று ஸுப்ரமண்யக் கடவுளை ப்ரார்த்திக்க வேண்டுமாக மஹா ஜனங்களை பரமாசார்யாள் வற்புறுத்துகிருர்கள். மன க்லேசத்திற்கு மேலான வ்யாதியே லோகத்திலோ, வேதங்களிலோ, சாஸ்த்ரங்களிலோ ஒன்றுமேயில்லை. அந்த வ்யாதிக்கு ஔஷதத்தையும் கண்டுபிடித்தவர் யாருமில்லை. இந்த வ்யாதியானது ஸர்வப்ரகாரத்திலும் பலவாறுயுள்ளவனையே உருக்கிவிடும். (க்ருசமாக்கிவிடும்; அதாவது மெலிந்தவனுகச் செய்துவிடும்.) அந்த வ்யாதிக்கு தான் சோகம், கேதம், சிந்தை என்ற பல சப்தங்களால் வ்யவஹாரம் செய்வார்கள். அந்த வ்யாதி நிவர்த்தி ஸ்ரீ ஜயந்திபுரம் என்ற திருச்செந்தூர் க்ஷேத்ரத்தில் பரிபூர்ண ஸான்னித்யத்தோடு விளங்கிவரும் ஷண்முகனுடைய ஸந்நிதியில் ஏற்படும். அந்தப் பெருமானுடைய கடாக்ஷ பாதத்தைத் தவிர வேறு உபாயமே என்றும் கிடையாது. எதைச் செய்தாலும் எங்கு சென்ருலும் ஆதியென்ற வ்யாதிக்கு ஔஷதம் கிடைக்காதென்பது ஸித்தமானது. அந்த ஆதியென்ற வ்யாதியால் பீடிக்கப்பட்டவர்களோ உடன் ஜயந்திபுரம் என்ற க்ஷேத்திரம் சென்று ஆறுமுகக் கடவுளை பஜனம் செய்யவேண்டும் என்ற தத்வத்தை இந்த ச்லோக மூலமாக அறிந்துகொள்ள வேண்டும்.

---

24. மஹேஸ்வயாதி நாசம்

अहं सर्वदा दुःखभारावसन्नो
भवान्दीनबन्धुस्त्वदन्यं न याचे ।
भवद्भक्तिरोधं सदा क्लृप्तबाधं
ममाधिं द्रुतं नाशयोमासुत त्वम् ॥ २४ ॥

அஹம் ஸர்வதா து:கபாராவஸந்நோ
பவாந் தீநபந்துஸ்த்வதன்யம் ந யாசே |
பவத்பக்திரோதம் ஸதா க்லுப்தபாதம்
மமாதிம் த்ருதம் நாசயோமாஸுத த்வம் ‖ 24

பதவுரை :—

हे उमासुत - ஹே உமாஸுத = பார்வதி புத்ரனை ஹே ஸுப்ரமண்யக் கடவுளே अहं - அஹம் = நான் सर्वदा - ஸர்வதா = எப்பொழுதும் दुःखभारावसन्नः - து:கபாராவஸந்ந: = துக்கத்தினுடைய பாரத்தால் பீடிக்கப்பட்டவனுக ஆகின்றேன் भवान् - பவான் = தாங்களோ दीनबन्धुः - தீநபந்து: = என்னைப்போன்ற தீன ஜனங்களை ரக்ஷிக்கும் பந்து. त्वदन्यं - த்வதந்யம் = உனக்கு வேருன தெய்வத்தை न याचे - நயாசே = யாசிக்க மாட்டேன் त्वं - த்வம் = நீ मम - மம = என்னுடைய सदा - ஸதா = எப்பொழுதும் क्लृप्तबाधं - க்லுப்தபாதம் = ஹிம்சையைச் செய்கிறதாயும் भवद्भक्तिरोधं - பவத் பக்திரோதம் = உன்னுடைய பக்தியைத் தடுக்கிறதாயுமுள்ள आधिं - ஆதிம் = மஹேவ்யாதியை द्रुतं - த்ருதம் = சீக்கிரமாக नाशय - நாசய = நாசம் செய்.

தாத்பர்யம் :—

பார்வதீநந்தனை ஸுப்ரமண்யஸ்வாமிதான் தீன ஜனங்களுக்கு பந்து ஆவார். ஸம்ஸார

ஸாகரத்திலோ, ஆதிதைவிகம், ஆத்யாத்மிகம், ஆதிபௌதிகம் என்ற தாபத்ரயத்தால் துக்கம் அதிகமாகி எப்பொழுதும் அந்த துக்க பாரத்தால் பீடிக்கப்பட்ட தீன ஜனங்களுக்கு, ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியைத் தவிர வேறு பந்து யாருமேயில்லை. ஸம்ஸார துக்கத்தை நிவர்த்தி செய்துகொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணமுள்ள ஜீவன் ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியைத்தான் பஜிக்கவேண்டும். மற்ற எந்த தெய்வத்தையும் பஜிப்பதில் ப்ரயோஜனமில்லை. அந்தப் பரம்பொருளினுடைய பாதாரவிந்தத்தை பக்தி செய்யாமல் தடுப்பதில் ஆதியென்ற மனதின் கவலையே பெரிய சத்ருவாகும். அந்த ஆதியினால், ஸ்தூல சரீரத்திற்கும் பாதை ஏற்பட்டுவிடும்.

चिता चिन्ता तयोर्मध्ये चिन्ता एव गरीयसी ।
चिता दहति निर्जीवं चिन्ता जीवन्तमप्यहो ॥

சிதா சிந்தா தயோர்மத்யே சிந்தா ஏவ கரீயஸீ ।
சிதா தஹதி நிர்ஜீவம் சிந்தா ஜீவந்தமப்யஹோ ॥

என்ற வசனத்தால் மனிதனுக்கு சிந்தையென்ற மனக் கவலைக்கு மேலான சத்ருவே இல்லையென்று தெரிகிறது. அதற்கவகாசம் கொடுத்தால் உயிர் நிலைக்கே ஹானி வந்துவிடும். இதைதான் பகவானும், கீதையில் क्षुद्रं हृदयदौर्बल्यं (க்ஷுத்ரம் ஹ்ருதய தௌர்பல்யம்) என்ற வாக்யத்தால் ஸூசிப்பித்திருக்கின்றார். அந்த சிந்தையினாலோ ஸத்கர்மாவை அனுஷ்டானம் செய்வதில் ச்ரத்தை குறைந்து பகவத் பக்திக்கும் தடையேற்படுகிறது. ஜீவனுக்கும் ஹானி ஏற்படுகிறது. ஆகையால் அதை உடனே வேரோடு பிடுங்கியெறிய வேண்டும். அதற்கு குமாரஸ்வாமியின் பஜனத்தைத் தவிர வேறு ஒரு உபாயமும் கிடையாது.

सहस्रमपि पापानां नश्यत्येव न संशयः ।
षण्मुखस्य पदाम्भोजस्मरणे सति भूतले ॥

ஸஹஸ்ரமபி பாபாநாம் நஸ்யத்யேவ ந ஸம்சய: ।
ஷண்முகஸ்ய பதாம்போஜ ஸ்மரணே ஸதி பூதலே ॥

என்ற வசன ரீதியாக ஆயிரக்கணக்கான பாப ராசிகளும், ஆறுமுகக் கடவுளினுடைய பாதாரவிந்த ஸ்மரணம் இருக்கும் பக்ஷத்தில் நசித்துவிடுகிறதென்று தெரிகிறபடியால் பாபநாசம் வந்த பிறகு பாபத்தின் பல பூதமான ஆதியோ, வ்யாதியோ, இவைகளும் ஸ்வரூப நாசத்தை அடைகிறபடியால், ஹ்ருதய தௌர்பல்யத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய ஆதியென்ற சப்தத்தால் சொல்லப்படும் மனக் கவலையாகிய மஹாரோகத்திலிருந்தும் விடுதலை அடைய, ஷண்முகனுடைய பாதாம்புஜ ஸ்மரணமே முக்யமான கார்யமாகும் என்றும் வெளியாகிறது. ஸம்ஸாரியான ஜீவனைப்போல் தீன ஜனமும் வேறில்லை. அஸம்ஸாரியான ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியைப்போல் தீன ரக்ஷகனை ஸ்வாமியும் வேறில்லை. ரக்ஷகன் ரக்ஷ்யஸ்வரூபத்தையும், ரக்ஷ்யன் ரக்ஷக ஸ்வரூபத்தையும் அபேக்ஷித்தாக வேண்டியதவச்யமானதினால், ஜீவனுக்கும் ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமிக்குமுள்ள ரக்ஷ்ய ரக்ஷகபாவ ஸம்பந்தத்தை முன்னிட்டு ஜீவன் தினத்தோறும் ஸுப்ரமண்யக் கடவுளை உபாஸித்தே ஆகவேண்டும். ஸுப்ரமண்யக் கடவுள் ப்ரும்மவித்யாரூபிணீயான உமையென்ற பார்வதிதேவியின் புத்ரனானதினாலும், ஸுப்ரமண்யோபாஸனத்தினாலேயே பரதேவதையின் கடாக்ஷ பாதத்திற்கும் ஸந்தர்ப்பம் ஏற்படுகிறது ஆகையால், ப்ராணிகளுக்கு ஸுப்ரமண்யோபாஸனம் அவச்யமானது.

25. பத்ர விபூதி மஹிமை

अपस्मारकुष्ठक्षयार्शःप्रमेह-
ज्वरोन्मादगुल्मादिरोगा महान्तः ।
पिशाचाश्च सर्वे भवत्पत्रभूतिं
विलोक्य क्षणात्तारकारे द्रवन्ते ॥ २५ ॥

அபஸ்மா ரகுஷ்டக்ஷயார்ச: ப்ரமேஹ-
ஜ்வரோ ந்மாத குல்மா திரோகா மஹா ந்த: ।
பிசாசாச்ச ஸர்வே பவத்பத்ரபூதிம்
விலோக்ய க்ஷணாத்தா ரகாரே த்ரவந்தே ॥ 25

பதவுரை:—

हे तारकारे - ஹே தாரகாரே = தாரகாஸுர னுக்கு சத்ருவான ஹே ஸுப்ரமண்யக் கடவுளே महान्तः - மஹா ந்த: = மிகவும் பெரிதான अपस्मारकुष्टक्षयार्शप्रमेहज्वरोन्माद-गुल्मादिरोगाः- அபஸ்மார குஷ்டக்ஷயார்சப்ரமேஹஜ்வரோ ந்மாத - குல்மா திரோகா: = வலிப்பென்ன, குஷ்டரோகமென்ன, க்ஷய ரோகமென்ன, ச்வாச ரோஹ மென்ன, மேஹ ரோஹ மென்ன, ஜ்வரமென்ன, சித்த ப்ராந்தியென்ன வயிற் றுவலி முதலான ரோகங்களென்ன सर्वे - ஸர்வே = ஸமஸ்தமான पिशाचाश्च - பிசாசாச்ச = பூத ப்ரேத ப்ருஹ்மரக்ஷஸ்ஸுகளும் भवत्पत्रभूतिं - பவத்பத்ரபூதிம் = பன்னீர் இலையில் விளங்கும் உன்னுடைய விபூ தியை विलोक्य - விலோக்ய = பார்த்த மாத்ரத்தில் क्षणात् க்ஷணாத் = ஒரு க்ஷணத்திற்குள் द्रवन्ते - த்ர வந்தே = ஓடி மறைந்துவிடுகின்றன.

தாத்பாயம்:—

ஸுப்ரமண்யக்கடவுள் ஸகல வேதங்களுடைய முக்யமான தாத்பர்யத்திற்கு விஷயமான பொருள் என்று முன்பு சொல்லப்பட்டிருப்பதனுல், அதை அனுஸரித்து, ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியானவர், சூர பத்மா, தாரகாஸுரன் ஸிம்மவக்த்ரன் என்ற மூன்று அஸுரர்களையும் வதைத்துவிட்டு, ஸமுத்ரத்தில் விளங்கிவரும் ஜயந்திபுரம் என்ற திருச்செந்தூர் க்ஷேத்ரத்தில், நவரத்னமயமான ஸிம்மாஸனத்தில் அமர்ந்துகொண்டு, செங்கோல் பிடித்து ஸர்வ லோகங்களுக்கும் ராஜாதி ராஜனுக விளங்கி வரும் ஸந்தர்ப்பத்தில், அவருடைய பரதத்வத்தைப் போதிக்கின்ற ஸகல வேதங்களும் ஒன்றுசேர்ந்து, தன்னுடைய மனமாகிற ஸுகந்தியான குஸுமங்க ளால் அந்தக் குமரக் கடவுளினுடைய சரண கமலங் களைப் பூஜித்து, அங்கும் அவருடைய பரதத் வத்தை ப்ரகாசிக்கச் செய்யும் உத்தேசத்துடன், வ்ருக்ஷ ரூபமாகத் தனது உருவத்தை எடுத்துக் கொண்டு ஸ்வாமியினுடைய ஸன்னிதியில் ப்ரகா சித்துவருகின்றன. அந்த வ்ருக்ஷத்தைத்தான் பன்னீர் வ்ருக்ஷமென்று சொல்வார்கள். அந்த வ்ருக்ஷத்தின் சாகைகளும் வேத சாகைகளானதி ஞல், அவைகளிலுள்ள பத்ரங்களெல்லாம் வைதிக மந்த்ரங்களாகவே சொல்லப்படும். ஷண்முகப் பெரு மானுக்கு விபூதி அபிஷேகம் செய்து அந்த விபூதியை அப்பன்னீர் வ்ருக்ஷத்தின் பத்ரத்தில் எடுத்து ஸம்பந்தப்படுத்துவதினுல், அந்த பஸ்மா வைதிக மந்த்ரத்தால், ஸம்ஸ்க்ருதமாயும் ஆகி விடுகிறது. ப்ரணவத்தின் அர்த்தப் பொருளாகிய ஸ்வாமியின் ஸம்பந்தமும், வைதிக மந்த்ர ஸம்பந் தத்தால் ஏற்படும் ஸம்ஸ்காரத்தாலும், அந்தப் பன்னீர் இலையிலுள்ள விபூதியானது உயர்ந்த பஸ்மாவாக ஆனதிலிருந்தும், அதைப் பார்த்த மாத்ரத்தில், அபஸ்மாரம் முதலான மஹாரோகங்

களும் பூத ப்ரேத பிசாசாதிகளும் வெகுதூரத்திற்கப்பால் ஓடி விலகிவிடுகின்றன. அந்த விபூதியை தாரணை செய்துகொள்ளும் மஹிமையினால், ஸகல ப்ராணிகளும், ரோகபாதையிலிருந்தும், க்ரஹபாதையிலிருந்தும், விமுக்தர்களாகி, பரம ஆரோக்யத்துடன் நீடித்து ஜீவிப்பார்கள்.

அத்துடன் முன்காலத்தில் விச்வாமித்ர மஹர்ஷியானவர், ஸ்ரீ ராமச்சந்த்ரமூர்த்தியின் மூலமாக தாடகையை ஸம்ஹாரம்செய்து, மஹர்ஷிகளுக்கு அபயத்தைக் கொடுத்தார் என்ற கதையானது ராமாயண மூலமாக ப்ரஸித்தமானது. தாடகா வதம் என்ற கர்மாவில், விச்வாமித்ரரும் ஹேது கர்த்தாவாக (அதாவது காரயிதாவாக) அந்தக் கர்மாவைச் செய்யும்படி ஏவினவராக ஆகிருர். न स्त्रियो हन्तव्याः (ந ஸ்த்ரியோ ஹந்தவ்யா) என்ற சாஸ்த்ரத்தை அனுஸரித்து, ஸ்த்ரீ ஜாதியில் பிறந்தவள் என்ன துஷ்டையானலும் ஸ்த்ரீகளை வதிக்கக்கூடாது. ஆயுள் வரையிலும் சிக்ஷிக்கலாம் என்று தெரிகிறது. ராமரும், விச்வாமித்ரரும் அந்த ச்ருதியின் அர்த்தத்தை மீறி நடந்தவர்களாகிருர்கள். அதற்காக ராமன், ஸீதையைவிட்டுப் பிரிந்து கொஞ்சநாள் துக்கத்தை அனுபவிக்கும்படியான நிலையை அவலம்பித்தார்.

हत्वा तु ताटकां रामः सीतयारहितो वने ।
न शर्म लेभे दुःखार्तः स्त्रीवधे फलमीरितम् ॥

ஹத்வாது தாடகாம் ராம: ஸீதயா ரஹிதோ வநே |
ந சர்ம லேபே து: கார்த்த: ஸ்த்ரீ வதே பலமீரிதம் ||

என்ற பாத்மபுராண வசனமே இதில் ப்ரமாணமாகும். காரயிதாவான விச்வாமித்ர மஹர்ஷிக்கோ ஸ்த்ரீயை விட்டுப் பிரிந்த துக்கானுபவத்திற்கு ப்ரஸக்தி யில்லாததினல்,

गुल्मादिरोगग्रस्तो ऽसौ ताटकावध्यहेतुतः ।
विश्वामित्रो ऽपि धर्मात्मा सुब्रह्मण्येन मोचितः ॥
जयन्तीपुरवर्ये ऽस्मिन् पत्रभूतिं प्रगृह्य सः ।
स्वप्ने दत्तां गुहेनैव प्रभाते मोचितो ऽभवत् ॥

குல்மாதிரோகக்ரஸ்தோஸௌ தாடகாவத்ய ஹேதுத: |
விச்வாமித்ரோபி தர்மாத்மா ஸுப்ரஹ்மண்யேந மோசித: ||
ஜயந்தீபுரவர்யேஸ்மிந் பத்ரபூதிம் ப்ரக்ருஹ்ய ஸ: |
ஸ்வப்நே தத்தாம் குஹேநைவ ப்ரபாதே மோசிதோபவத் ||

என்ற ஜயந்திபுர மாஹாத்ம்யவசனத்தால், விச்வாமித்ர மஹர்ஷிகூட குல்மாதி ரோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டு, அநேக இடங்கள் சென்றும் நிவர்த்திவராமல் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு, அச்வினீ தேவதைகளாலும் இந்த ரோகத்திற்கு ஔஷதமே இல்லையென்று கைவிடப்பட்டு தபித்துக்கொண்டிருக்கும் ஸமயத்தில் ஒருநாள் இரவு ஸ்ரீ ராமச்சந்த்ரமூர்த்தியே ஸ்வப்னத்தில் விச்வாமித்ர மஹர்ஷிக்கு தர்சனம் கொடுத்து ஜயந்திபுரக்ஷேத்ரம் சென்று ஒரு மண்டலம் ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியை பஜனம் செய்யும்படி சொன்னர். விச்வாமித்ர மஹர்ஷியும் மறுநாள் காலையில் எழுந்திருந்தவுடன் மேல் சொன்ன க்ஷேத்ரம் சென்று ஸுப்ரமண்யமூர்த்தியை நியமத்துடன் பஜனம் செய்தார். அப்படியிருந்துவரும் ஸமயத்தில் ஒரு நாள் இரவு உஷத்காலத்தில் வ்ருத்தப்ராம்மண வேஷதாரியாக உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டு பன்னீர் இலையில் விபூதியை வைத்துக்கொண்டு மஹர்ஷிக்கு எதிரில் வந்து "இந்த விபூதியை தாரணை செய்து கொள்ளும், கொஞ்சம் உள்ளுக்கும் சாப்பிடும்" என்று உத்திரவிட்டவுடன் விச்வாமித்ர மஹர்ஷியும் அந்த விபூதியை க்ரஹித்துக்

கொண்டு சிரஸிலும், நெற்றியிலும் மார்பிலும் தரித்துக்கொண்டு உள்ளுக்கும் சாப்பிட்டார். உடன் குல்மாதிரோகங்களும் எங்கு சென்றதென்று தெரியாமலே த்வம்ஸமாகிவிட்டது. விச்வாமித்ரருக்கே பெரிய ஆச்சர்யம் ஏற்பட்டு மகிழ்ந்துபோனார். எதிரில் நின்றுவரும் வ்ருத்த பிராம்மணரை ஸாக்ஷாத் ஸுப்ரமண்யஸ்வாமி யென்றே தீர்மானித்து ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகளால் ப்ரஸன்னமாகச் செய்துகொண்டு வெகுப்ரகாரமாக ஸ்தோத்ரங்கள் செய்தார். உடன் மஹர்ஷியும் ஸர்வலோகத்தின் நன்மையைக் கருதி "ஹே ஸ்வாமிந்! அபஸ்மாரம் முதலான மஹா ரோகங்களால் பீடிக்கப்பட்டவர்களும்கூட உம் ஸன்னிதிக்கு வந்து ஒரு மண்டலத்திற்குக் குறையாமல் பஜனம் செய்து ப்ராம்மண முகமாக பன்னீர் இலையில் விபூதியை வைத்துக்கொண்டு சிரஸ் முதலிய இடங்களில் தாரணை செய்து கொண்டு உள்ளுக்கும் ப்ராசனம் செய்தார்களேயானால் ஸர்வரோகங்களிலிருந்தும் விடுபட்டவர்களாக ஆகி பரமானந்த பரிதர்களாக கல்பஜீவிகளாகவும் ஆகவேண்டும்", என்று ஸ்வாமியினிடம் வரணையும் கேட்டுக்கொண்டார். ஸ்வாமியும், "அப்படியே ஆகட்டும்" என்று சொல்லி அந்தர்த்யானமடைந்தார். மஹர்ஷியும் பரம ஆரோக்யத்துடன் விளங்கிவந்தார். இந்தக் கதையானது பத்ர விபூதியின் மஹிமையைக் காட்டும் ச்லோகத்தில் ப்ரகாசப்படுத்தப்படுகிறது.

---

26. இந்த்ரியங்களுடைய கார்யம்

दृशि स्कन्दमूर्तिः श्रुतौ स्कन्दकीर्ति-
र्मुखे मे पवित्रं सदा तच्चरित्रम् ।
करे तस्य कृत्यं वपुस्तस्य भृत्यं
गुहे सन्तु लीना: ममाशेषभावा: ॥ २६ ॥

த்ருசி ஸ்கந்தமூர்த்தி: ச்ருதௌ ஸ்கந்தகீர்த்தி:
முகே மே பவித்ரம் ஸதா தச்சரித்ரம் ।
கரே தஸ்ய க்ருத்யம் வபுஸ் தஸ்ய ப்ருத்யம்
குஹே ஸந்து லீநா: மமாசேஷபாவா: ॥ 26 ॥

பதவுரை :—

दृशि - த்ருசி = கண்ணுக்கெதிரில் **स्कन्दमूर्तिः** - = ஸ்கந்தமூர்த்தி: = ஸுப்ரமண்யக் கடவுளினுடைய மங்கள விக்ரஹமும் **श्रुतौ** - ச்ருதௌ = காதுகளில் **स्कन्दकीर्तिः** - ஸ்கந்தகீர்த்தி: = ஸ்காந்த புராண கதா ச்ரவணமே **सदा** = ஸதா = எப்பொழுதும் **मे** - மே = என்னுடைய **मुखे** - முகே - முகத்தில் **पवित्रं**-பவித்ரம் = பரிசுத்தமாக ச்ரவணம் செய்யும் ஜனங்களின் மஹா பாபத்தைப் போக்கடிக்கக் கூடியதான **तच्चरित्रं** - தச்சரித்ரம் = ஸ்கந்த பகவானுடைய ஜன்ம கர்ம குணங்களுடைய ஸங்கீர்த்தனமும் **करे** - கரே = கையில் **तस्य** - தஸ்ய = ஸுப்ரமண்யக்கடவுளினுடைய **कृत्यं** - க்ருத்யம் = பாதபரிசர்யையும் **वपुः** - வபு: = என் சரீரமானது **तस्य** - தஸ்ய = ஸுப்ரமண்யக் கடவுளினுடைய **भृत्यं** - ப்ருத்யம் = கிங்கரனாகவுமாக **मम** - மம = என்னுடைய **अशेषभावाः** - அசேஷபாவா: = ஸமஸ்தமான அபிநயங்களும்-

சேஷ்டைகளும் **गुहे** - குஹே = ஸுப்ரமண்யக் கடவுளிடம் **लीनाः** - லீநா: = லயித்தவைகளாகவே **सन्तु** - ஸந்து = ஆகட்டும்.

தாத்பர்யம் :—

கண்ணைப்படைத்ததற்கு ஷண்முகனின் தர்சனமும், காதுகளுக்கு ஸ்காந்தபுராண கதா ச்ரவணமும், வாக்குகளுக்கு ஸ்காந்த கதையை மஹா ஜனங்களுக்குச் சொல்வதும், கைகளுக்கு திவ்ய குஸுமங்களால் அவருடைய பாதங்களில் அர்ச்சனை செய்வதும், சரீரத்திற்கு ஸுப்ரமண்யக் கடவுளினுடைய பரிசர்யையுமாகப் பிரித்து ஸகல இந்த்ரியங்களுக்கும் அவருடைய ஸ்வரூபத்தில் லயம் ஏற்படும்படி த்யானம் செய்துகொண்டு த்யான யோகத்திலமர்ந்து, தான் செய்யும் ஒவ்வொரு கார்யங்களும், காயிகமானாலும், வாசகமானாலும், மானஸமானாலும் ஷண்முகனுடைய ஸமாராதனத்தில் உபஸம்ஹாரத்தையடையும்படி செய்து வருகிற அப்யாஸமானது ஜன்ம ஸாபல்யத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது என்பது வெளியாகிறது.

---

27. ஜாதிபேதமற்ற கருணை

मुनीनामुताहो नृणां भक्तिभाजा-
मभीष्टप्रदाः सन्ति सर्वत्र देवाः
नृणामन्त्यजानामपि स्वार्थदाने
गुहाद्देवमन्यं न जाने न जाने ॥ २७ ॥

முநீநாமுதாஹோ ந்ருணாம் பக்திபாஜா-
மபீஷ்டப்ரதா: ஸந்தி ஸர்வத்ர தேவா: ।
ந்ருணாமந்த்யஜாநாமபி ஸ்வார்த்ததாநே
குஹாத்தேவமந்யம் ந ஜாநே ந ஜாநே ॥ 27

பதவுரை :—

सर्वत्र - ஸர்வத்ர = எல்லா லோகங்களிலும் **देवाः** - தேவா: = தேவர்கள் **मुनीनां** - முநீனாம் = மஹர்ஷிகளுக்கும் **उताहो** - உதாஹோ = இல்லாவிடில் **भक्तिभाजां** - பக்திபாஜாம் = பக்தியை அடைந்த **नृणां** - ந்ருணாம் = மனிதர்களுக்கும் **अभीष्टप्रदाः** - அபீஷ்டப்ரதா: = அவரவர்களுடைய மனோரதங்களைப் பூர்த்தி செய்பவர்களாக **सन्ति** - ஸந்தி = ஆகிறார்கள் **अन्त्यजानां** - அந்த்ய ஜாநாம் சண்டாள ஜாதியில் பிறந்த **नृणामपि** - ந்ருணாமபி = மனிதர்களுக்கும் **स्वार्थदाने** - ஸ்வார்த்தாநே = அபீஷ்டத்தைக் கொடுப்பதில் **गुहात्** - குஹாத் - ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியைக் காட்டிலும் **अन्यं** - அந்யம் = வேறான **देवं** - தேவம் = தேவதையை **न जाने** = ந ஜாநே = நான் அறியவில்லை **न जाने** ந ஜாநே = நான் அறியவில்லை.

தாத்பர்யம் :—

ப்ரம்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன், இந்த்ரன் முதலான தேவர்களோ, தன்னை பஜிக்கும் மனிதர்களுக்கும், தன் ஸ்வரூபத்தை த்யானம் செய்யும் மஹர்ஷிகளுக்கும் அபீஷ்டத்தைக் கொடுத்து, அவர்களை ஆனந்த பரிதர்களாகச் செய்கிறார்கள் என்பது ஸர்வலோக ப்ரஸித்தமானது. ஆகிலும் அந்த தேவதைகளுள், ஒரு தேவதையாவது, கீழ் ஜாதியில் பிறந்த சண்டாளர்களுக்கு அபீஷ்டத்தைக் கொடுத்து, அவர்களை ரக்ஷித்தார் என்பது ஒரு புராண மூலமாயும் தெரியவில்லை. ஸுப்ரமண்யக் கடவுளோ, சண்டாள ஜாதியில் பிறந்தவனுக்கும், அவனுடைய அபீஷ்டத்தைத் பூர்த்தி செய்து அவனை ரக்ஷித்தார் என்று ஸ்காந்த மஹாபுராண மூலமாகத் தெரியவருகிறது. க்ஷேத்ர மஹாத்ம்யம் என்பது, ஸ்காந்த மஹாபுராணத்தில் அடங்கியதே. ஜயந்திபுரம் (திருச்செந்தூர்) க்ஷேத்ர மஹாத்ம்யமும் ஸ்காந்தபுராணந்தர்கதம் என்றே ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். அந்த க்ஷேத்ர மஹாத்ம்யத்திலோ, சண்டாளனுடைய மனோரதத்தையும் பூர்த்திசெய்து, ஷண்முகக்கடவுள் அவனை ரக்ஷித்திருக்கிறார் என்று தெரியவருகிறது. அதாவது :—

திருச்செந்தூருக்கருகில் உள்ள ஆத்தூர் என்ற க்ராமத்தில் **வேலன்** - என்ற ஓர் சண்டாள ஜாதியில் பிறந்தவன் இருந்தான். அவன் சண்டாள ஜாதியில் பிறந்தவனாலும், அந்த ஜாதிக்குரிய துராசாரமற்றவனாக இருந்துவந்தான். ஆத்தூர் என்ற க்ராமமோ, தாம்ரபர்ணிநதியானது, ஸமுத்ரத்தில் ஸங்கமத்தை அடையும் ப்ரதேசத்துக்கு அருகில் உள்ளது. தினந்தோறும் அவன் தாம்ரபர்ணி ஸமுத்ர சங்கம கட்டத்தில் மூன்று வேளை ஸ்நானம் செய்துவிட்டு "வேலாயுதா! முருகா" என்று புலம்பிக்கொண்டு

இருந்தான். ஆகாரமும் ஏதாவது, கனி, கிழங்குகள் அகப்பட்டால் புசித்துவந்தான். இல்லாவிடில் நதி ஜலத்தை, பசிக்கும்பொழுது பானம் செய்வான். தன் ச்ரேணியில் தன் ஜாதியாரோடு ஒருவருடனும் பழகுவதில்லை. திருச்செந்தூர் க்ஷேத்ரத்துக்கு தர்சனத்திற்காகப் போய்க்கொண்டுவரும் பக்த ஜனங்களைத் திரள் திரளாகக் கண்டு, தனக்கு அந்த முருகனுடைய ஸந்நிதி சென்று தர்சனம் செய்யக்கூடிய பாக்யமில்லாமல் ஹீன ஜாதியில் பிறந்துவிட்டோமே, என்ற துக்கத்தால் மிகவும் வருந்தி கஷ்டமடைந்தான். இவ்விதமிருக்க, ஒரு நாள் காலையில் தாம்ரபர்ணி ஸங்கமத்தில் இவன் ஸ்னானம் செய்துவிட்டு, "வேலாயுதா, முருகா" என்று வழக்கம்போல் புலம்பிக் கொண்டு நின்றுவரும் ஸமயத்தில் ஓர் வயது முதிர்ந்த ப்ராம்மணன் ஸ்னானத்திற்கு அந்த இடத்தில் இறங்கினார். அவர் கிழவரானதால் ஒரு மடுவில் அகப்பட்டுக்கொண்டு ஜலத்தையும் உட்கொள்ளும்படியான துர்தசை ஏற்பட்டுவிட்டது. நீந்திக் கரை சேருவதற்கும் தெரியாமல் கஷ்டப்பட்டுவந்தார். கரையில் நின்றுகொண்டு "வேலாயுதா! முருகா" என்று புலம்பிவரும் இந்த சண்டாளனைப் பார்த்து "அப்பா என்னைத் தூக்கிவிடு" என்று கூச்சலிட்டார். அந்த சண்டாளனோ, ப்ராம்மண சரீரத்தைத் தொட்டு இழுப்பதற்குப் பயந்து கொண்டு, தயங்கி நின்றான். ப்ராம்மணனும் அப்பா ஆபத்காலத்தில் யாதொரு தோஷமும் இல்லை; ஷண்முகனுடைய திருநாமங்களை நீ உச்சரிக்கிறபடியால் உன் சரீரம் பரிசுத்தமானதே. நீ என்னைத் தொடுவதினால் நானும் ஜன்ம ஸாபல்யத்தை அடைவேன். ஆகையால் நான் முழுகி உயிரை இழந்துகொள்வதற்குமுன் என்னைத் தூக்கி கரையில் போடு" என்று கெஞ்சினார். அந்தப்பறையனும் கருணையுடன், அந்த ப்ராம்மணனைக் கரையில்

தூக்கிவிட்டு ஆச்வாஸப்படுத்தினன். ப்ராம்மணனுக்கு ப்ரதக்ஷிணம் செய்துவிட்டு, நமஸ்காரம் செய்வதற்காக தன் கண்ணுல் பூமியை நோக்கி, நமஸ்காரம் செய்துவிட்டு எழுந்திருக்கும் காலத்தில் அந்த பறையனுடைய த்ருஷ்டியில், ப்ராம்மணன் ப்ராம்மணனுகத் தோன்ருமல், வேலாயுதத்துடன், மயில்வாஹனத்தில் ஏறிக்கொண்டு, வல்லீ தேவஸேனை என்ற இருசக்திகளோடுகூட ஆறுமுகத்துடன், ஸுப்ரமண்யக் கடவுளே, சண்டாளனுக்கு தர்சனம் கொடுத்து "இனிமேல் எக்காலத்திலும், என் ஸந்நிதிக்கு நீ வந்து தர்சனம் செய்யலாம்" என்று உத்திரவு கொடுத்தார். அது முதல் சண்டாளனும், தான் வழக்கம்போல், "வேலாயுதா, முருகா" என்று புலம்பிக்கொண்டு ஆலயத்திற்குள்ளும் சென்று பகவானை தர்சனம் செய்து காலத்தைக் கழித்தான். அங்குள்ள அர்ச்சகர்களோ மற்ற பக்த ஜனங்களோ, அவன் ஆலயத்திற்குள் வந்தது பிசகு என்று முரண்பாடு செய்து அவனை வெளியில் விரட்ட யத்னம் செய்த காலத்தில், கர்பக்ரஹத்தில் மிகவும் உயர்ந்த ஸ்வரத்துடன் ப்ரணவ சப்தம் உதித்து பிம்பத்திலிருந்தும், பரிபூர்ணமான ஸ்வரூபத்துடன் பகவான் உதித்து மஹா ஜனங்களுக்கு எதிரில் பகவான் உபதேசித்தார். அதாவது:- "வேலன் ஜாதி சண்டாளனல்ல. பூர்வஜன்மாவில், ப்ரும்மாவின் புத்ரனை நாரத மஹர்ஷியே. கைலாஸ கிரியில் வீரபாஹு முதலான என் ப்ராதாக்களுடன், பிரம்மாவிற்கு 'ஓம்' காரத்தின் பொருள் தெரியவில்லை என்று சிறைவாஸத்தை நான் விதித்தது ப்ரஸித்தமானது. அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில், நாரத மஹர்ஷிக்கு தன் தகப்பனுரை நான் தண்டித்தேன் என்ற காரணத்திற்காக விஷ்ணுவினிடம் பக்ஷபாதத்துடன் சைவ ஸித்தாந்தத்தை நிந்தித்துப் பேச ஆரம்பித்தார். அந்யதேவதா

நிந்தை என்ற பாபத்திற்கு சண்டாள ஜாதியில் பிறக்கவேண்டும் என்ற விதியை அனுஸரித்து, நாரதருக்கும் இவ்விதம் ஜன்மா ஏற்பட்டது. ஜாதியால் ஒருவன் பெரியவனுகவோ, சிறியவனுகவோ ஆகிவிடமாட்டான் 'பக்தியால்தான் மனிதனுடைய உத்கர்ஷம் வெளியாகும் வேலன் என்ற பக்தனுக்குப் புருஷார்த்தத்தை அளிக்கவே இந்த க்ஷேத்ரத்தில் என் ஸாந்நித்யம் ஏற்பட்டிருக்கிறது' என்று உபதேசித்து, ஜனங்களை ஸமாதானம் செய்துவிட்டு, வேலனுக்குத் தனது ஸாயுஜ்யத்தை அளித்துவிட்டு, பகவான் அந்தர்த்யானத்தை அடைந்தார்.

இவ்விதம் கீழ்ஜாதியில் பிறந்தவனிடத்திலும் கருணை கூர்ந்து அவனை ரக்ஷிக்கும் தெய்வம், **ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியைக்** காட்டிலும் வேறு ஒருவரும் இல்லை என்பதை ஆசார்யாள் ப்ரதிக்ஞை செய்கிருர்கள்.

---

28. ஆறுமுகனே குலதெய்வம்

कलत्रं सुता बन्धुवर्गः पशुर्वा
नरो वाथ नारी गृहे ये मदीयाः ।
यजन्तो नमन्तः स्तुवन्तो भवन्तं
स्मरन्तश्च ते सन्तु सर्वे कुमार ॥ २८ ॥

களத்ரம் ஸுதா பந்துவர்க: பசுர்வா
நரோ வாத நாரீ க்ருஹே யே மதீயா: ।
யஜந்தோ நமந்த: ஸ்துவந்தோ பவந்தம்
ஸ்மரந்தச்ச தே ஸந்து ஸர்வே குமார ॥ 28

பதவுரை :—

हे कुमार ! ஹே குமார! = ஹே குமரக்கடவுளே! गृहे - க்ருஹே = என் வீட்டிலுள்ள कलत्र - களத்ரம் = பத்னியோ सुताः - ஸுதா: = பிள்ளைகளோ बन्धुवर्गः - பந்துவர்க: = பந்து ஸமூஹங்களோ पशुर्वा - பசுர்வா = பசுக்களோ नरो वा - நரோ வா = மற்ற எந்த மனிதனோ अथ - அத = அப்படியே नारी - நாரீ = எந்த ஸ்திரீயோ ये - யே = எவர்கள் मदीयाः - மதீயா: = என்னைச் சேர்ந்தவர்களோ ते सर्वे - தே ஸர்வே = ஸமஸ்தமான அந்த ஜனங்களும் भवन्तं - பவந்தம் = உன்னை यजन्तः - யஜந்த: = பூஜிக்கிறவர்களாயும் नमन्तः - நமந்த: = நமஸ்கரிக்கிறவர்களாயும் स्तुवन्तः - ஸ்துவந்த: = ஸ்தோத்ரம் செய்கிறவர்களாயும் स्मरन्तश्च - ஸ்மரந்தச்ச = நினைக்கிறவர்களாயும் सन्तु - ஸந்து = ஆகட்டும்.

தாத்பர்யம் :—

தன் குடும்பத்தில், தனக்கோ, தன் பந்துஜனங்களுக்கோ, ஜன்ம ஜன்மாவிலும், ஆறுமுகக் கடவுளையே குல தெய்வமாக பாவித்து அவருடைய சரணாரவிந்த பக்தியிலேயே மனம் ஈடுபடவேண்டும் என்பது ப்ரார்த்திக்கப்படுகிறது.

---

29. சக்திவேல் மஹிமை

मृगाः पक्षिणो दंशका ये च दुष्टा-
स्तथा व्याधयो बाधका ये मदङ्गे ।
भवच्छक्तितीक्ष्णाग्रभिन्नाः सुदूरे
विनश्यन्तु ते चूर्णितक्रौञ्चशैल ॥ २९ ॥

ம்ருகா : பக்ஷிணோ தம்சகா யே ச துஷ்டா-
ஸ்ததா வ்யாதயோ பாதகா யே மதங்கே ।
பவச் சக்தி தீக்ஷ்ணாக்ரபிந்நா : ஸுதூரே
விநச்யந்து தே சூர்ணிதக்ரௌஞ்சசைல ॥ 29

பதவுரை :—

हे चूर्णितक्रौञ्चशैल - ஹே சூர்ணிதக்ரௌஞ்சசைல = உன்னிடம் பயத்தால் மலைபோல் தன் ஸ்வரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டு பாஸித்துவந்த க்ரௌஞ்சாஸுரனைக் கொன்ற ஹே ஷண்முகா! मदङ्गे - மதங்கே = என் சரீரத்தில் ये - யே = எந்த मृगाः - ம்ருகா: = ம்ருகங்களோ पक्षिणः - பக்ஷிண: = பக்ஷிகளோ दंशकाः - தம்சகா : = கொசுக்களோ तथा - ததா = அப்படியே येच दुष्टाः - யேச துஷ்டா : = எந்த க்ரூரமான व्याधयः - வ்யாதய: = வ்யாதிகளோ बाधकाः - பாதகா: = என்னை ஹிம்ஸிக்கின்றவைகளாக भवन्ति - பவந்தி = ஆகின்றதுகளோ ते - தே = அவைகளெல்லாம் भवच्छक्तितीक्ष्णाग्रभिन्नाः सन्तः - பவச் சக்திதீக்ஷ்ணாக்ரபிந்நா: ஸந்த: = தங்கள் கையிலிலிருக்கும் சக்தி ஆயுதத்தினுடைய உக்ரமான கூர்முனையால்

பேதிக்கப்பட்டவைகளாய்க் கொண்டு **सुदूरे** - ஸுதூரே = வெகுதூரத்திற்கப்பால் சென்று **विनश्यन्तु** - விநச்யந்து = நாசமடையட்டும்.

தாத்பர்யம் :—

ஹே ஸ்வாமிந்! என்னுடைய சரீரத்தை பாதிக்கின்ற ம்ருகங்களோ, பக்ஷிகளோ, கொசுக்களோ, வ்யாதிகளோ, வர்த்தமானமாக என் சரீரத்தில் இருப்பவைகளோ, வரப்போகிறவைகளோ, நவ க்ரஹ, ஜன்மாந்த்ர பாபங்களோ, இவைகள் எல்லா வற்றையும் உன் சூலாயுதத்தின் கூர்முனையால் குத்தி வெகு தூரத்திற்கப்பால் தள்ளி நசிக்கும்படி செய்துவிட்டு எனக்கு 'ஒருவிதமான உபத்ரவமும் இல்லாமல் என்னை எப்பொழுதும் ரக்ஷிக்கவேண்டும். இதனால் ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியின் வேலை வைத்துப் பூஜிப்பவர்களுக்கு யாதொருவிதமான பாதையும் இல்லை என்பது ஸித்தமாகிறது.

---

30. ஸர்வலோகத்திற்கும் பிதா

जनित्री पिता च स्वपुत्रापराधं
सहेते न किं देवसेनाधिनाथ ।
अहं चातिबालो भवान् लोकतातः
क्षमस्वापराधं समस्तं महेश ॥ ३० ॥

ஜநித்ரீ பிதா ச ஸ்வபுத்ராபராதம்
ஸஹேதே ந கிம் தேவஸேநாதிநாத।
அஹம் சா திபாலோ பவாந் லோகதாத:
க்ஷமஸ்வாபராதம் ஸமஸ்தம் மஹேச॥

பதவுரை :—

हे देवसेनाधिनाथ - ஹே தேவஸேனதிநாத = தேவஸேனபதியான ஹே ஸுப்ரமண்யக் கடவுளே **जनित्री** - ஜநித்ரீ = தாயாரோ, **पिता च** - பிதா ச = தகப்பனரே **स्वपुत्रापराधं** - ஸ்வபுத்ராபராதம் = தன் குழந்தைகள் செய்த அபராதத்தை **न सहते किं** - ந ஸஹதே கிம் = ஸஹிக்கிறதில்லையா என்ன ? (ஸஹித்துக் கொண்டுதானிருப்பார்கள்) **तथा** - ததா = அப்படியே **अहं च** - அஹம் ச = நானும் **अतिबालः** - அதிபால: = மிகவும் சிறு குழந்தை **भवान** - பவாந் = தாங்களோ **लोकतातः** - லோகதாத: = லோகத்திற்கே தகப்பனர் **हे महेश** - ஹே மஹேச = பரமேச்வரனின் புத்ரனை ஹே சுப்ரமண்யக் கடவுளே **समस्तं** - ஸமஸ்தம் = ஸமஸ்தமான **अपराधं** - அபராதம் = என்னுடைய குற்றத்தையும் **क्षमस्व** - க்ஷமஸ்வ = க்ஷமித்துக்கொள்.

தாத்பர்யம் :—

தாய் தந்தைகள் தங்கள் குழந்தைகளால் செய்யப்பட்ட அபராதத்தைப் பொறுத்துக் கொண்டு குழந்தைகளை ரக்ஷிப்பதிலேயே ஊக்கமுள்ளவர்களாக இருப்பார்கள். அதுபோல் ஸுப்ரமண்ய மூர்த்தியானவர் லோகத்திற்குப் பிதாவினுடைய ஸ்தானத்தில் ஏற்படுகிறர். அர்த்த ப்ரபஞ்சம் சப்த ப்ரபஞ்சம் என்று லோகமானது இருவகையாகக் காணப்படுகின்றது. அதில் அர்த்த ப்ரபஞ்சமோ சப்த ப்ரபஞ்சத்திலிருந்துதான் உதிக்கின்றது என்பதும் லோக ப்ரஸித்தமானது. அந்த சப்தப்ரபஞ்சமும் **ओमितीदं सर्वं** - (ஓமிதீதம் ஸர்வம்) என்ற ச்ருதியை அனுசரித்து அகார, உகார, மகார ஸ்வரூபமான ஓம்காரத்தில் அடங்கியது. அந்த

ஓம்காரம் ஸுப்ரமண்யக் கடவுளினுடைய உருவ மானதினால் ஸுப்ரமண்யமூர்த்தி யானவர் லோகத் திற்குப் பிதாவாக ஆகிறார். லோகங்களோ அவரு டைய குழந்தைகளின் ஸ்தானத்தில் ஏற்படுகின்றன. அந்த லோகத்திற்குள் நானும் ஒருவன் அகப்பட்ட வன். ஆகையால் ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியானவர் தகப்பனார்தான். அக்காரணத்தால் நான் செய்த ஸகல குற்றங்களையும் மன்னித்துக்கொண்டு என்னை ஸகலவிதமான ஆபத்துக்களிலிருந்தும் ரக்ஷிக்க வேண்டும்.

---

31. பகவதாராதனம்

नमः केकिने शक्तये चापि तुभ्यं
नमश्छाग तुभ्यं नमः कुक्कुटाय ।
नमः सिन्धवे सिन्धुदेशाय तुभ्यं
पुनः स्कन्दमूर्ते नमस्ते नमोऽस्तु ॥ ३१ ॥

நம: கேகிநே சக்தயே சாபி துப்யம்
நமச்சாக துப்யம் நம: குக்குடாய ।
நம: ஸிந்தவே ஸிந்துதேசாய துப்யம்
புந: ஸ்கந்தமூர்த்தே நமஸ்தே நமோஸ்து ॥

பதவுரை :—

केकिने - கேகிநே = வேத ஸ்வரூபமாகிய மயிலி[ன்] பொருட்டு **नमः** - நம: = நமஸ்காரம் - **अपि च** - அபி[ச] = இன்னமும் **शक्तये** - சக்தயே = மோக்ஷஸாதனமா[ன] ப்ரும்மவித்யாரூபிணியான பராசக்தியாகிய வே[ல்] என்ற ஆயுதமான **तुभ्यं** - துப்யம் = உன் பொருட்[டு]

नमः - நம: = நமஸ்காரம். **छाग** - சாக = மாயா தத்வரூபமான செம்மறி ஆடு என்ற ஸுப்ரமண்ய மூர்த்தியின் வாகனமே **तुभ्यं** - துப்யம் = உன் பொருட்டு **नमः** - நம: = நமஸ்காரம். **कुक्कुटाय** - குக்குடாய = அஹங்கார தத்வமாகிய கோழி யென்ற வாஹனத்தின் பொருட்டு **नमः** - நம: = நமஸ்காரம். **सिन्धवे** - ஸிந்தவே = ஆனந்த ரூபமான ஸமுத்ரத்தின் பொருட்டு **नमः** - நம: = நமஸ்காரம். **सिन्धुदेशाय** - ஸிந்து தேசாய = முக்திநகரியாகிய திருச்செந்தூர் க்ஷேத்ரம் என்ற ஸமுத்ரமாகிய **तुभ्यं** - துப்யம் = உன் பொருட்டு **नमः** - நம: = நமஸ்காரம் **स्कन्दमूर्ते** - ஸ்கந்தமூர்த்தே = ஹே ஸுப்ரமண்யக் கடவுளே **पुनः** - புந: = மறுபடியும் **ते** - தே = உன் பொருட்டு **नमः** - நம: = நமஸ்காரம். **नमः** - நம: = என் நமஸ்காரங்கள் **अस्तु** - அஸ்து = உன்னிடம் சேரட்டும்.

தாத்பர்யம்:—

பகவானை ஆராதிக்கும் உபாஸகர்கள், பகவானுடைய ஸான்னித்யத்தோடு கூடிய தேசம், பகவானுடைய வாஹனம், பகவானுடைய ஆயுதங்கள் இவைகளையும் பகவானுடைய ஸ்வரூபமாகவே பாவித்துப் பூஜிக்கவேண்டும் என்ற ஸம்ப்ரதாயமானது இந்த ச்லோகத்தால் அறிவிக்கப்படுகிறது.

---

32. ஷண்முகனின் பரமோத்கர்ஷம்

जयानन्दभूमञ्जयापारधाम-
ञ्जयामोघकीर्ते जयानन्दमूर्ते ।
जयानन्दसिन्धो जयाशेषबन्धो
जय त्वं सदा मुक्तिदानेशसूनो ॥ ३२ ॥

ஜயாநந்தபூமஞ் ஜயா பாரதாமன்-
ஜயாமோககீர்த்தே ஜயாநந்தமூர்த்தே ।
ஜயாநந்தஸிந்தோ ஜயாசேஷபந்தோ
ஜய த்வம் ஸதா முக்திதாநேசஸூநோ ॥ 32

பதவுரை :—

हे आनन्दभूमन् - ஹே ஆநந்தபூமந் = அபரிச்சின்னமான ஆனந்தத்தை உருவாக உடையவரான ஹே ஸுப்ர மண்யக் கடவுளே! जय - ஜய = உன்னுடைய உத்கர்ஷத்தை ப்ரகாசப் படுத்து. - हे अपार धामन् – ஹே அபார தாமந் = எல்லையில்லாத பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸையே உருவமாக உடையவரான ஹே கடவுளே! जय ஜய = உன் உத்கர்ஷத்தை ப்ரகாசப் படுத்து. हे अमोघकीर्ते - ஹே அமோக கீர்த்தே = லோகம் முழுமையும் பரவிக் கேழ்க்கும் ஜனங்களுக்கு மஹா பலத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய யசஸ்ஸோடு கூடிய பரம்பொருளே जय - ஜய = உன் மஹிமையை ப்ரகாசப்படுத்து. हे आनन्दमूर्ते - ஹே ஆநந்தமூர்த்தே = பரிச்சின்னமான ஆனந்தத்தையும் ஸ்வரூபமாக உடையவரான ஹே பரம்பொருளே जय - ஜய = உன்னுடைய பெருமையை

வெளிப்படுத்து. हे आनन्दसिन्धो - ஹே ஆநந்தஸிந்தோ = விஷயானந்தம், ப்ரும்மானந்தம் என்ற பிரிவில்லாமல் பொதுவாக உள்ள ஆனந்தத்திற்கும் கடலாக விளங்கி வரும் ஹே கடவுளே जय – ஜய = உன் சக்தியை வெளிப்படுத்து. अशेषबन्धो - அசேஷபந்தோ = ஸமஸ்தமான ப்ராணிகளுக்கும் எல்லா விதத்திலும் பந்துவாக உள்ள ஹே கடவுளே जय - ஜய = அந்த ஸாமர்த்யத்தையும் ப்ரகாசப்படுத்து. हे ईशसूनो - ஹே ஈசஸூநோ - பரமேச்வரனுடைய புத்ரனை கடவுளே मुक्तिदान - முக்திதாந = மோக்ஷத்தை தானம் செய்யும் ஸ்வபாவமுள்ள ஔதார்யத்தோடு கூடின பிரபுவே सदा - ஸதா = எப்பொழுதும் त्वं - த்வம் = நீ जय - ஜய = உன்னுடைய ஸமஸ்தமான ஸாமர்த்யங்களையும் என்னிடம் ப்ரகாசப்படுத்தி என்னை ரக்ஷிக்க வேண்டும்.

தாத்பர்யம் :—

சிற்றின்பம் என்ற விஷயானந்தமோ, பேரின்பம் என்ற ப்ரும்மாநந்தமோ, சிற்றின்பம் பேரின்பம் என்ற இரண்டு விதமான ஆனந்தமோ, அக்ஞானமாகிய இருளுடைய நிவர்த்தியோ லோகம் முழுமையும் பரவும் கீர்த்தியோ ஆபத் காலத்தில் ஆபத்தை நிவர்த்தி செய்துவைக்கும் பந்துவினுடைய அபேக்ஷையோ மோக்ஷாபேக்ஷையோ இவைகள் யாவும் ஜீவனால் எதிர்பார்க்கிறபடியால் அவைகள் யாவற்றையும் ஜீவனுக்கு அளித்து ஜீவனை ரக்ஷிக்கக்கூடிய சக்தியுள்ள ஸுப்ரமண்யக்கடவுள் மேற்சொல்லிய ஒவ்வொரு விஷயத்திலுமுள்ள தன் ஸாமர்த்யத்தை ஜீவனிடம் ப்ரகாசப்படுத்தி அதனால் ஏற்படும் உத்கர்ஷத்துடன் விளங்குகின்றார்.

---

33. பல ச்ருதி

भुजङ्गाख्यवृत्तेन क्लृप्तं स्तवं यः
पठेद्भक्ति युक्तो गुहं संप्रणम्य ।
स पुत्रान्कलत्रं धनं दीर्घमायु-
र्लभेत्स्कन्दसायुज्यमन्ते नरः सः ॥ ३३ ॥

புஜங்காக்யவ்ருத்தேந க்லுப்தம் ஸ்தவம் ய:
படேத்பக்தியுக்தோ குஹம் ஸம்ப்ரணம்ய।
ஸ புத்ராந்களத்ரம் தநம் தீர்க்கமாயுர்
லபேத்ஸ்கந்தஸாயுஜ்யமந்தே நர: ஸ:॥

பதவுரை:—

य: - ய: = எந்தப் புண்யவான் भुजङ्गाख्यवृत्तेन
புஜங்காக்யவ்ருத்தேந = புஜங்கம் என்ற பெய
ருடைய வ்ருத்தத்தால் क्लृप्तं க்லுப்தம் = செய்யப
பட்ட स्तवं - ஸ்தவம் = ஸுப்ரமண்ய ஸ்தோ
ரத்தை गुहं - குஹம் = ஸுப்ரமண்யஸ்வாமியை
संप्रणम्य - ஸம்ப்ரணம்ய = நமஸ்கரித்து भक्तियुक्तः
பக்தியுக்த: = பக்தியோடு கூடியவனுய்க்கொண்
पठेत् - படேத் = தினந்தோறும் பாராயணம் செய்
கிருனே सः - ஸ: - அவன் पुत्रान् - புத்ரான் = புத்
ஸம்பத்திகளேயும் कलत्रं - களத்ரம் = ஸாத்வியான
பார்யையையும் धनं - தநம் = 'அளவற்ற பொருளேயும்
दीर्घं - தீர்கம் = நீண்டகாலம் आयुः - ஆயு: = ஆயு
ளேயும் लभेत् - லபேத் - அடைகிருன். सः नरः
-ஸ: நர: = அந்தப் புண்யவான் अन्ते - அந்தே =

டைசி காலத்தில் स्कन्दसायुज्यं - ஸ்கந்த ஸாயுஜ்யம்
ஸுப்ரமண்யக்கடவுளின் ஸாயுஜ்ய பதவியையும்
त् - லபேத் = அடைகிருன்.

த்பர்யம் :—

திருச்செந்தூர் க்ஷேத்ரத்தில் பரிபூர்ண ஸாயுஜ்
த்தோடு வஸிக்கும் ஸுப்ரமண்யஸ்வாமி
னுடைய ஸ்தோத்ரமான இந்த ச்லோகங்களின்
டையானது ஸர்ப்பங்களின் வளேந்து செல்லும்
வபாவத்தை ஒத்திருப்பதால் புஜங்க வ்ருத்த
மென்று இந்த ச்லோகத்தின் வ்ருத்தத்திற்குப் பெயர்
விளங்கி வரும். இந்த ஸுப்ரமண்யபுஜங்கமென்ற
ஸ்தோத்திரத்தை தினந்தோறும் ஸுப்ரமண்ய
சரணுரவிந்தங்களில் பரம பக்தியோடு நமஸ்காரத்
தைச் செய்துவிட்டுப் பாராயணம் செய்யும் பக்ஷத்
தில் ஸுப்ரமண்யக்கடவுளினுடைய பரிபூர்ணமான
அனுக்ரஹத்தால் ஸத்புத்ரா வாப்தி, ஸத்களத்ர
ஸம்பத்தி, ஏராளமான பொருள், தீர்க்கமான ஆயுள்
முதலான வைபவங்களே அநேக காலம் அனுபவித்து
விட்டுக் கடைசி காலத்தில் முருகக் கடவுளின் ஸாயு
ஜ்யத்தையும் ஸுலபமாக அடையலாம்.

॥ श्री सुब्रह्मण्यभुजङ्गस्तोत्रं संपूर्णम् ॥

ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம் முற்றிற்று.